

บทที่ 3

กฎหมายว่าด้วยการฟื้นฟูกิจการขนาดเล็กในต่างประเทศ

การศึกษากระบวนการฟื้นฟูกิจการตามกฎหมายในประเทศต่าง ๆ นั้นถือเป็นแนวทางหนึ่งในการพัฒนากฎหมายล้มละลายในประเทศไทย เพราะการศึกษาจะทำให้ได้แนวทาง หรือ กลไกที่ผ่านกระบวนการถ่วงรอกทางกฎหมาย และมีการศึกษาวิเคราะห์ปัญหาอันมาแล้วโดย บรรดานักวิชาการ หรือผู้ทรงคุณวุฒิจนกระทั่งบังคับใช้เป็นกฎหมายที่เหมาะสมกับปัญหาที่เกิดขึ้น

กฎหมายฟื้นฟูกิจการขนาดเล็กในประเทศสหรัฐอเมริกา

ประมวลกฎหมายล้มละลาย [Bankruptcy Code] ของประเทศสหรัฐอเมริกาได้บัญญัติ กระบวนการฟื้นฟูกิจการนี้ไว้เป็นหมวดหมู่ โดยพิจารณาถึงความแตกต่างที่มีลักษณะเฉพาะสำหรับ ลูกหนี้แต่ละประเภทเป็นสำคัญ ซึ่งแบ่งออกเป็นหมวด [chapter] ได้ดังนี้

CHAPTER 9 ADJUSTMENT OF DEBTS OF A MUNICIPALITY

การฟื้นฟูกิจการนี้เป็นองค์กรในภาครัฐ ไม่ว่าจะเป็นสาธารณูปโภค หรือเทศบาลในแต่ละมลรัฐ

CHAPTER 11 REORGANIZATION PROCEEDINGS

การฟื้นฟูกิจการที่ประสบปัญหาทางการเงิน

CHAPTER 12 ADJUSTMENT OF DEBTS OF A FAMILY FARMER

การจัดการหนี้สินของลูกหนี้ที่ประกอบกิจการเกษตรกรรม

CHAPTER 13 ADJUSTMENT OF DEBTS OF AN INDIVIDUAL WITH REGULAR INCOME

การจัดการหนี้สินลูกหนี้บุคคลที่มีรายได้ประจำ

บทบัญญัติในกฎหมายล้มละลายยังได้บัญญัติถึงกระบวนการอื่นที่มีค่าใช้จ่ายของกระบวนการฟื้นฟู หากแต่เป็นบทบัญญัติที่ว่าด้วยการชำระบัญชีของกิจการ [CHAPTER 7 : LIQUIDATION] เพื่อชำระหนี้ให้กับเจ้าหนี้ทั้งหลายตามที่กฎหมายกำหนดอย่างรวดเร็ว ไม่ต้องการเสนอแผน หรือปฏิบัติตามแผนแต่อย่างใด ภายหลังจากมีการชำระบัญชีของลูกหนี้แล้ว ทรัพย์สินส่วนที่เหลือจากการชำระให้กับเจ้าหนี้ทั้งหลายก็จะนำส่งคืนให้กับลูกหนี้ต่อไป

กระบวนการฟื้นฟูสถานะทางการเงินของลูกหนี้ตามกฎหมายล้มละลายที่กล่าวมาข้างต้น นั้น ได้บัญญัติขึ้นตามลักษณะความแตกต่างกันไปให้เกิดความเหมาะสมกับลูกหนี้แต่ละประเภท เพื่อให้การฟื้นฟูลูกหนี้ประสบความสำเร็จโดยเฉพาะใน Chapter 11 Reorganization Proceeding ซึ่งบัญญัติเกี่ยวกับการฟื้นฟูลูกหนี้ที่ประกอบกิจการ ทั้งลูกหนี้ที่เป็นบุคคลธรรมดา หรือนิติบุคคล เช่น ห้างหุ้นส่วนและบริษัทจำกัด บริษัทมหาชน นอกจากนั้นบทบัญญัติในหมวดนี้ยังได้แบ่งแยกกระบวนการฟื้นฟูลูกหนี้ที่ประกอบกิจการที่มีลักษณะแตกต่างกันในขนาดของกิจการออกจากกัน โดยบัญญัติมาตรการพิเศษสำหรับลูกหนี้ประกอบกิจการเกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ [Single Asset Real Estate] และลูกหนี้ที่ประกอบกิจการขนาดเล็ก [Small Business Reorganization]

ผู้เขียนจะได้ศึกษากฎหมายล้มละลายประเทศสหรัฐอเมริกาว่าด้วยกฎหมายฟื้นฟูกิจการ ใน Chapter 11 เฉพาะบทบัญญัติลูกหนี้ที่ประกอบกิจการขนาดเล็ก [Small Business Reorganization] ซึ่งมีลักษณะที่ใกล้เคียงกับปัญหากฎหมายล้มละลายว่าด้วยกฎหมายฟื้นฟูกิจการในประเทศไทยดังกล่าวมาแล้ว

กฎหมายฟื้นฟูกิจการสำหรับกิจการขนาดเล็กของประเทศสหรัฐอเมริกาได้บัญญัติขึ้นในปีคริสต์ศักราช 1994 เพื่อให้คดีฟื้นฟูกิจการมีประสิทธิภาพกับลูกหนี้ที่ประกอบกิจการขนาดเล็ก [Small Business]¹ โดยมีบทบัญญัติหลายมาตราที่อยู่ระหว่างการแก้ไขเพิ่มเติมเพื่อให้กระบวนการ

¹ Philip J. H., " Overview of the 1978 Bankruptcy Code : 1984, 1986 and 1994 Amendments " in The Bankruptcy Reform Act Manual [Fifth Edition] , ed. Frank W. Koger [Illinois : The Commercial Law League of America, 1996] , p. 5.

การฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้กิจการขนาดเล็กเป็นไปอย่างรวดเร็ว [fast track]² มีประสิทธิภาพมากขึ้น และลดภาระค่าใช้จ่ายที่เกิดจากกลไกการฟื้นฟูกิจการเดิม เหตุผลอีกประการหนึ่งเกิดจากประสบการณ์ในการประกาศใช้กฎหมายฟื้นฟูกิจการกับลูกหนี้ทุกประเภท [one-size-fit-all] ไม่ก่อให้เกิดประสิทธิภาพต่อการฟื้นฟูกิจการและเป็นประโยชน์ต่อทุกฝ่าย ในการศึกษาจะได้นำทบทบัญญัติมาตราที่อยู่ระหว่างการแก้ไขเพิ่มเติมในชั้นวุฒิสภา (Bankruptcy Reform Act of 1999 [Reported in the Senate])³ ซึ่งจะขอเรียกในส่วนที่มีการแก้ไขเพิ่มเติมว่า " ร่างแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายฟื้นฟูกิจการขนาดเล็ก Chapter 11 " โดยที่ร่างการแก้ไขเพิ่มเติมเพื่อให้กระบวนการฟื้นฟูกิจการขนาดเล็กมีประสิทธิภาพมากขึ้น

กระบวนการฟื้นฟูกิจการขนาดเล็ก Chapter 11 อาศัยกลไกหลักของกระบวนการฟื้นฟูกิจการร่วมกันกับกระบวนการฟื้นฟูกิจการขนาดใหญ่ และบัญญัติกลไกหรือข้อกำหนดบางประการโดยพิจารณาถึงลักษณะเฉพาะของกิจการขนาดเล็กซึ่งจะก่อให้เกิดประโยชน์และประสิทธิภาพอย่างเหมาะสมกับลูกหนี้กิจการขนาดเล็ก กระบวนการฟื้นฟูกิจการขนาดเล็ก Chapter 11 มีกระบวนการดังนี้

3.1 คุณสมบัติของลูกหนี้กิจการขนาดเล็ก

เนื่องจากบทบัญญัติว่าด้วยกระบวนการฟื้นฟูกิจการขนาดเล็กนั้นได้บัญญัติขึ้นภายใต้บทบัญญัติการฟื้นฟูกิจการขนาดใหญ่ Chapter 11 ลูกหนี้กิจการขนาดเล็กจึงต้องอยู่ภายใต้บทบัญญัติทั่วไปของ Chapter 11 ด้วย คือ

² James A.CH, Charles A. K. and Joseph S., " Initiating Voluntary and Involuntary Cases Under the Bankruptcy Code" in The Bankruptcy Reform Act Manual [Fifth Edition] , ed. Frank W. Koger [Illinois : The Commercial Law League of America, 1996] , p. 20.

³ Library of Congress, Available from <http://thomas.loc.gov/>

1. ลูกหนี้ต้องเป็นบุคคล โดยให้หมายรวมถึง บุคคลธรรมดา ห้างหุ้นส่วนจำกัด บริษัทจำกัด หรือกิจการที่มีลักษณะนิติบุคคล แต่ไม่รวมถึงหน่วยงานของรัฐบาล⁴ กิจการเกี่ยวกับ อสังหาริมทรัพย์ และองค์กรที่ไม่ประกอบกิจการ
2. ลูกหนี้ต้องไม่เป็นนายหน้าค้าหลักทรัพย์ (stockbroker) หรือนายหน้าค้าสินค้าเกษตรล่วงหน้า⁵
3. คดีที่ขอฟื้นฟูกิจการภายใต้ Chapter 11 ลูกหนี้ต้องยื่นคำขอฟื้นฟูกิจการด้วย เจตนาสุจริต (good faith) และไม่มีวัตถุประสงค์อื่นใดในการเข้าสู่กระบวนการฟื้นฟู นอกจาก เพื่อให้การฟื้นฟูกิจการประสบความสำเร็จ การฟื้นฟูกิจการที่ไม่สุจริต (bad faith) อาจถูกยกคำร้องขอฟื้นฟูกิจการ⁶
4. ภายในระยะเวลา 180 วันก่อนยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการ เฉพาะลูกหนี้บุคคลธรรมดาต้องไม่ตกเป็นลูกหนี้ในคดีล้มละลายอื่นซึ่งศาลพิพากษายกคำร้องภายใต้เงื่อนไขที่ชัดเจน⁷

ข้อกำหนดเรื่องหลักสุจริตในการยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการ เป็นหลักที่ศาลได้กำหนดขึ้นพิจารณาได้จากบทบัญญัติในมาตรา 1112 [b] ที่กำหนดเงื่อนไขที่ศาลจะมีคำสั่งยกคำร้องขอฟื้นฟูกิจการ ซึ่งเป็นเงื่อนไขที่ลูกหนี้มีเจตนาไม่ประสงค์จะฟื้นฟูกิจการอย่างแท้จริง หากเพียงแต่เป็นการหาผลประโยชน์จากบทบัญญัติที่กำหนด เจตนาจะเป็นสิ่งแสดงถึงความสุจริตของลูกหนี้ได้ ปัจจัยที่พอจะแสดงให้เห็นถึงเจตนาของลูกหนี้ได้ เช่น กิจการของลูกหนี้ไม่อาจฟื้นฟูกิจการได้อย่างมีประสิทธิภาพอย่างแท้จริง หรือหลักฐานแสดงให้เห็นว่าลูกหนี้พยายามถ่วงเวลาหรือเลี่ยงไม่ให้เจ้าหนี้มีประกันใช้สิทธิบังคับชำระหนี้ หรือหลักฐานแสดงว่าลูกหนี้อาศัยระยะเวลาในกระบวนการฟื้นฟูกิจการเพื่อจัดตั้งกิจการใหม่ขึ้น และไม่ประสงค์จะฟื้นฟูกิจการที่ยังคงอยู่ในปัจจุบัน

⁴ 11 U.S.C. , Section 101 [41]

⁵ 11 U.S.C. , Section 109 [d]

⁶ 11 U.S.C. , Section 1112 [b]

⁷ 11 U.S.C. , Section 109 [g]

กฎหมายฟื้นฟูกิจการขนาดเล็ก Chapter 11 ปี คริสต์ศักราช 1994 ได้บัญญัตินิยามเกี่ยวกับคุณสมบัติของลูกหนี้ที่จะเข้าสู่การฟื้นฟูกิจการขนาดเล็กไว้ในมาตรา 101 [51] [c] ดังนี้

" กิจการขนาดเล็ก " ให้หมายความถึงบุคคลซึ่งมีภาระหนี้อันเกิดจากการประกอบธุรกิจ หรือการพาณิชย์ซึ่งมีภาระหนี้ที่มีจำนวนแน่นอน ไม่ว่าจะเป็นการหนี้ที่มีหลักประกันหรือไม่มีหลักประกันก็ตามรวมกันเป็นจำนวนไม่เกินกว่า \$ 2,000,000 "

ต่อมาในปัจจุบันได้มีร่างกฎหมายฟื้นฟูกิจการขนาดเล็ก Chapter 11 เพื่อแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายล้มละลายโดยครั้งนี้ได้มีการพิจารณาแก้ไขเพิ่มเติมบทนิยามเกี่ยวกับคุณสมบัติของลูกหนี้กิจการขนาดเล็กเพื่อให้ครอบคลุมลูกหนี้กิจการขนาดเล็กอย่างเหมาะสม โดยพิจารณาแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเดิม ดังนี้

" คดีกิจการขนาดเล็ก " หมายถึงคดีที่ยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการภายใต้บทบัญญัติ Chapter 11 ของกฎหมายนี้ ซึ่งลูกหนี้เป็นลูกหนี้กิจการขนาดเล็กตามที่กฎหมายกำหนด⁸

" ลูกหนี้กิจการขนาดเล็ก " หมายถึง

[A] ภายใต้บทบัญญัติอนุมาตรา [B] ลูกหนี้กิจการขนาดเล็กหมายถึง ลูกหนี้บุคคลซึ่งรวมถึงบุคคลที่เกี่ยวข้อง [affiliate] กับลูกหนี้บุคคลดังกล่าวและมีสถานะเป็นลูกหนี้ตามที่บทบัญญัติในหมวดนี้กำหนด เว้นแต่บุคคลที่เกี่ยวข้องกับลูกหนี้บุคคลดังกล่าวนั้นจะเป็นเจ้าของกิจการอสังหาริมทรัพย์ หรือกิจการอื่นใดอันเกี่ยวข้องกับอสังหาริมทรัพย์ ซึ่งมีภาระหนี้จำนวนแน่นอนไม่ว่าหนี้ันจะมีประกันหรือไม่มีประกันเป็นจำนวนรวมกันไม่เกินกว่า \$ 4,000,000 โดยไม่นับรวมภาระหนี้ที่ลูกหนี้กิจการขนาดเล็กนั้นเป็นหนี้บุคคลใดที่เกี่ยวข้อง [affiliate] กับบุคคลดังกล่าว หรือบุคคลภายในกิจการของลูกหนี้ [insider] บทบัญญัติข้างต้นใช้สำหรับคดีที่ทรัสต์แห่งชาติได้แต่งตั้งคณะกรรมการเจ้าหนี้ไม่มีประกันขึ้นตามมาตรา 1102 [a] [1] ซึ่งศาลได้พิจารณาแล้วว่ามีความสามารถอย่างเพียงพอและเป็นตัวแทนที่สามารถทำหน้าที่ตรวจสอบลูกหนี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และ

⁸ ร่างแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายฟื้นฟูกิจการขนาดเล็ก Chapter 11 , Section 101 [51] [c]

[B] ไม่รวมถึงสมาชิกของบุคคลใดที่เกี่ยวข้องกับลูกหนี้บุคคลซึ่งมีภาระหนี้จำนวนแน่นอน ไม่ว่าหนี้นั้นจะมีประกันหรือไม่มีประกันเป็นจำนวนรวมกันเกินกว่า \$ 4,000,000 โดยไม่นับรวมภาระหนี้ที่ลูกหนี้กิจการขนาดเล็กนั้นเป็นหนี้บุคคลใดที่เกี่ยวข้อง [affiliate] กับบุคคลดังกล่าว หรือบุคคลภายในกิจการของลูกหนี้ [insider]⁹

3.2 การเริ่มกระบวนการฟื้นฟูกิจการขนาดเล็ก

การเริ่มกระบวนการฟื้นฟูกิจการด้วยการยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการต่อศาลล้มละลายที่มีเขตอำนาจพิจารณาคำร้องนั้น โดยการยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการภายใต้ Chapter 11 บทบัญญัติทั่วไปคือ กระทำได้ทั้งการยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการโดยสมัครใจ [voluntary case] และไม่สมัครใจ [involuntary case] ไม่ว่าลูกหนี้จะเป็นลูกหนี้ขนาดใหญ่ หรือขนาดเล็ก หรือบุคคลธรรมดา

การยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการโดยสมัครใจ [voluntary case] โดยลูกหนี้ยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการด้วยตนเอง เพื่อจัดการภาระหนี้สินที่มีอยู่ชำระหนี้คืนให้กับเจ้าหนี้ ถือเป็น การเริ่มกระบวนการฟื้นฟูกิจการ และเมื่อยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการโดยสมัครใจแล้ว ศาลจะมีคำสั่งอนุญาตให้ฟื้นฟูกิจการได้ทันที¹⁰ ถือเป็น การให้โอกาสสำหรับลูกหนี้ที่มีเจตนาจะฟื้นฟูกิจการจริงๆ ให้ได้รับความรวดเร็วอันจะเป็นประโยชน์ต่อการฟื้นฟูกิจการ

การยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการโดยไม่สมัครใจ [involuntary case] ถือว่าเป็นเครื่องมือ [The Creditor's Big Stick] และให้เป็นทางออกของเจ้าหนี้ทางหนึ่งเมื่อลูกหนี้ที่ประสบปัญหาทางการเงิน แต่ไม่พยายามหาทางแก้ไขปัญหานั้น การยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการโดยไม่สมัครใจจะ

⁹ ร่างแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายฟื้นฟูกิจการขนาดเล็ก Chapter 11 , Section 101 [51] [d]

¹⁰ 11 U.S.C. , Section 301

ช่วยให้เจ้าหนี้ได้รับรักษากิจการของลูกหนี้เพื่อประโยชน์ของเจ้าหนี้เอง จะสร้างแรงจูงใจให้เจ้าหนี้ให้ความร่วมมือกับกระบวนการฟื้นฟูกิจการด้วย¹¹

การยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการโดยไม่สมัครใจจึงเป็นการยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการลูกหนี้โดยฝ่ายเจ้าหนี้เอง เพื่อบังคับให้ลูกหนี้ต้องฟื้นฟูกิจการ เพื่อประโยชน์ในการชำระหนี้คืนเจ้าหนี้ทั้งหลาย ไม่ว่าลูกหนี้จะให้ความยินยอมหรือไม่ก็ตาม การยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้โดยเจ้าหนี้จะต้องขอให้ศาลพิจารณาคำร้องและมีคำสั่งอนุญาตให้ฟื้นฟูกิจการได้ก่อน จะไม่ได้รับคำสั่งอนุญาตทันทีเช่นการยื่นคำร้องขอโดยสมัครใจของลูกหนี้

นอกจากนี้แล้วกฎหมายล้มละลายยังได้บัญญัติให้สิทธิแก่ลูกหนี้ในการคัดค้านการยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการโดยเจ้าหนี้ได้ ศาลจะเป็นผู้พิจารณาคำคัดค้านของลูกหนี้ แต่หากศาลพบว่าลูกหนี้มีพฤติกรรมตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้ ให้กระบวนการล้มละลายได้ดำเนินต่อไป

1. ลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ใด เมื่อถึงกำหนดชำระหนี้
2. ภายในระยะเวลา 120 วันก่อนยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการ มีการแต่งตั้งบุคคลเข้ามาควบคุมดูแลทรัพย์สินของลูกหนี้ หรือมีการยึดทรัพย์สินของลูกหนี้ทั้งหมด

ในการยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการ Chapter 11 นั้นกฎหมายล้มละลายมิได้กำหนดเงื่อนไขว่าลูกหนี้ต้องมีหนี้สินล้นพ้นตัว ดังนั้นไม่ว่าลูกหนี้จะมีหนี้สินล้นพ้นตัวหรือไม่ก็ตาม ทั้งลูกหนี้ที่ยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการโดยสมัครใจ และเจ้าหนี้ที่ยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการโดยลูกหนี้ไม่สมัครใจ ก็อาจยื่นคำร้องขอได้ หากได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดอื่น ๆ ที่บัญญัติไว้

¹¹ James A.CH, Charles A. K. and Joseph S., " Initiating Voluntary and Involuntary Cases Under the Bankruptcy Code" , p.20.

3.2.1 การยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการภายใต้กิจการขนาดเล็ก

การฟื้นฟูกิจการตามที่กฎหมายล้มละลายกำหนดไม่ว่าจะเป็นการฟื้นฟูกิจการโดยสมัครใจหรือไม่สมัครใจก็ตาม ลูกหนี้ที่ประกอบกิจการขนาดเล็ก (small business) ซึ่งมีลักษณะตามที่กฎหมายล้มละลาย Chapter 11 กำหนดดังกล่าว และประสงค์จะขอฟื้นฟูกิจการภายใต้การฟื้นฟูกิจการขนาดเล็ก ลูกหนี้จะต้องยื่นคำร้องเพื่อขอฟื้นฟูกิจการภายใต้กระบวนการฟื้นฟูกิจการขนาดเล็ก [small business reorganization] ต่อศาลล้มละลายภายในกำหนด 60 วันนับแต่วันที่ยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการ¹² สิทธิในการเลือกขอรับการฟื้นฟูกิจการขนาดเล็กเป็นสิทธิในการเลือกโดยสมัครใจของลูกหนี้ฝ่ายเดียวเท่านั้น ซึ่งลูกหนี้กิจการขนาดเล็กอาจไม่ประสงค์ขอรับการฟื้นฟูกิจการขนาดเล็กก็ได้ [optional] กระบวนการฟื้นฟูกิจการขนาดเล็กที่กฎหมายล้มละลายบัญญัติขึ้นจะสร้างแรงจูงใจและความน่าสนใจให้กับการยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการโดยไม่สมัครใจ เพราะการฟื้นฟูกิจการจะมีโอกาสในการประสบความสำเร็จมากขึ้น โดยไม่ต้องฟื้นฟูกิจการภายใต้การฟื้นฟูกิจการขนาดใหญ่ [Chapter 11 reorganization] ที่มีความยุ่งยาก ซับซ้อน และค่าใช้จ่ายสูงมาก

3.2.2 ผลของการยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการ

การยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการขนาดเล็กอยู่ภายใต้ Chapter 11 ประมวลกฎหมายล้มละลาย [Bankruptcy Code] ย่อมก่อให้เกิดกองทรัพย์สินในคดีล้มละลายของลูกหนี้ [Property of Estate] และการพักชำระหนี้ [Automatic Stay]

กองทรัพย์สินของลูกหนี้

ผลจากการยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการ ภายใต้ประมวลกฎหมายล้มละลาย จะเกิดกองทรัพย์สินของลูกหนี้ขึ้น โดยแยกต่างหากจากลูกหนี้เองซึ่งประกอบด้วยทรัพย์สินที่ลูกหนี้มีอยู่ในเวลาที่มีการยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการ รวมถึงบรรดาผลประโยชน์ใด ๆ ที่เกิดขึ้นจากบรรดาทรัพย์สินดังกล่าวด้วย¹³ ในกรณีที่เป็นกรณียื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการ ลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการ [Debtor

¹² Federal Rules of Bankruptcy Procedure , Rule 1020

¹³ 11 U.S.C. , Section 541

in possession] หรือทรัสต์ก็จะทำหน้าที่เป็นผู้แทนบริหารจัดการกองทรัพย์สิน เช่น บรรดาเงินได้ หรือผลิตภัณฑ์ หรือผลิตภัณฑ์ หรือค่าเช่า หรือกำไรต่าง ๆ ที่เกิด หรือได้จากกองทรัพย์สิน และผลประโยชน์ใด ๆ ในทรัพย์สินซึ่งเข้ามาอยู่ในกองทรัพย์สินภายหลังเวลาเริ่มต้นแห่งคดี

การพักชำระหนี้ [Automatic Stay]

การพักชำระหนี้ถือเป็นมาตรการให้ความคุ้มครองลูกหนี้ประการหนึ่งในประมวลกฎหมายล้มละลายซึ่งจะมีผลบังคับทันทีหลังจากได้ยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการ ซึ่งจะช่วยให้ลูกหนี้ได้มีโอกาสในการตั้งหลัก เพราะจะเป็นการระงับการชำระหนี้ หรือการบังคับชำระหนี้ การบังคับยึดทรัพย์ หรือการกระทำอื่น ๆ ของเจ้าหนี้อันมีลักษณะเป็นการบังคับชำระหนี้จากลูกหนี้ การให้โอกาสแก่ลูกหนี้ได้ตั้งหลัก และรวบรวมทรัพย์สินจะทำให้ลูกหนี้มีความหวังและพยายามชำระหนี้คืนเจ้าหนี้ตามแผนฟื้นฟูกิจการที่กำหนดไว้

การพักชำระหนี้ต้องการให้ความคุ้มครองบรรดาลูกหนี้จากเจ้าหนี้ที่โหดร้าย หรือประสงค์ร้ายต่อกิจการของลูกหนี้ที่อาศัยโอกาสที่ลูกหนี้กำลังประสบปัญหาทางการเงิน เร่งรัดบังคับชำระหนี้จากลูกหนี้ เพื่อป้องกันค่าใช้จ่ายที่เกิดจากการที่ลูกหนี้ถูกฟ้องคดีในศาลต่าง ๆ ทั่วไป เพื่อป้องกันการถูกชำระบัญชีและขายทรัพย์สินเป็นชิ้นส่วน ซึ่งจะทำให้ทรัพย์สินไม่ได้ราคาเท่ากับการขายทรัพย์สินไปทั้งหมด หรือทั้งระบบของกิจการลูกหนี้ ไม่เพียงแต่การพักชำระหนี้จะเป็นการให้ความคุ้มครองลูกหนี้เพียงฝ่ายเดียว หากแต่ยังให้ความคุ้มครองเจ้าหนี้ด้วย เพราะจะเป็นการป้องกันเจ้าหนี้ด้วยกันเองมิให้บังคับชำระหนี้จากกองทรัพย์สินของลูกหนี้ก่อนเจ้าหนี้รายอื่น ๆ ซึ่งอาจทำให้เจ้าหนี้รายอื่นเสียเปรียบ และทำให้กองทรัพย์สินของลูกหนี้ลดลง

การพักชำระหนี้จะมีผลเป็นการระงับการกระทำใด ๆ ทางกฎหมายทั้งหลายทั้งในปัจจุบันก่อนยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการและในอนาคตที่มีผลต่อลูกหนี้และทรัพย์สินของลูกหนี้ทันทีนับแต่วันที่ยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการ การกระทำใด ๆ อันเป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติการพักชำระ

หนี้ที่เป็นข้อห้ามถือเป็น โฆษะ โดยประมวลกฎหมายล้มละลาย Chapter 11 ได้กำหนดข้อห้ามผู้ทรงสิทธิเรียกร้อง หรือเจ้าหนี้กระทำการใด ๆ ดังต่อไปนี้¹⁴

1. การยื่นคำฟ้อง หรือดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีต่อไป รวมทั้งการดำเนินการใด ๆ ทางศาล ซึ่งเกิดขึ้นก่อนการเข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูกิจการ บทบัญญัตินี้เป็นการห้ามเจ้าหนี้ไม่มีประกันเรียกชำระหนี้ หรือดำเนินกิจการใด ๆ อันเป็นการเรียกชำระหนี้จากลูกหนี้ และให้รวมถึงกระบวนการระงับข้อพิพาท การถอนใบอนุญาตนต่าง ๆ การดำเนินกระบวนการทางแพ่งใด ๆ
2. การบังคับตามสิทธิใด ๆ หรือบังคับคดีตามคำพิพากษาที่มีต่อลูกหนี้หรือต่อกองทรัพย์สินก่อนเข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูกิจการ
3. การกระทำใด ๆ อันเป็นการให้ได้มาซึ่งทรัพย์สิน หรือกองทรัพย์สินของลูกหนี้ และให้รวมถึงการใช้อำนาจควบคุมกองทรัพย์สินของลูกหนี้ด้วย
4. การก่อกวน หรือการทำให้สมบูรณ์ซึ่งภาระผูกพัน หรือการบังคับตามสิทธิยึดหน่วงต่อกองทรัพย์สินของลูกหนี้
5. การก่อกวน หรือการทำให้สมบูรณ์ หรือการบังคับต่อทรัพย์สินของลูกหนี้ที่ได้ยึดถือไว้เป็นประกันสิทธิเรียกร้อง ซึ่งเกิดขึ้นก่อนการยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการ
6. การกระทำใด ๆ อันเพื่อการรวบรวม เพื่อให้ได้มา หรือเพื่อให้ได้รับการชดเชยตามสิทธิเรียกร้องที่มีต่อลูกหนี้ ก่อนเข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูกิจการ
7. การหักกลบลบหนี้ใด
8. การเริ่มคดี หรือดำเนินการใดต่อไปในทางภาษีต่อลูกหนี้

ระยะเวลาของการพักการชำระหนี้

เว้นแต่ศาลจะมีคำสั่งให้ยกเลิกการพักการชำระหนี้ การพักการชำระหนี้จะมีอยู่อย่างต่อเนื่องต่อกองทรัพย์สินของลูกหนี้จนกระทั่งทรัพย์สินนั้น ไม่ใช่กองทรัพย์สินของลูกหนี้อีกต่อไป การพักการชำระหนี้ที่มีต่อการยึดทรัพย์สินบังคับคดีจะไม่ระงับไปโดยการโอนย้ายทรัพย์สิน การขายกองทรัพย์สิน หรือการเพิกถอน หรือการโอนทรัพย์สินใดโดยทรัพย์สินใดโดยลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการก่อน ได้รับความเห็นชอบตามแผน เจ้าหนี้ทั้งหลายที่มีสิทธิเรียกร้องก่อนวันยื่นคำ

¹⁴ 11 U.S.C , Section 362 [a] [1] - [8]

ร้องขอฟื้นฟูกิจการ ไม่อาจหาทางแก้ไขการยึดทรัพย์บังคับคดีต่อทรัพย์สินได้โดยปราศจากความเห็นชอบของศาล เว้นแต่ศาลจะมีคำสั่งยกเลิกการพักชำระหนี้ก่อน การพักชำระหนี้จะสิ้นสุดไปในกรณีดังต่อไปนี้¹⁵

1. การปิดคดี
2. การยกเลิกคำร้องขอฟื้นฟูกิจการ
3. การอนุญาต หรือปฏิเสธการปลดหนี้ของลูกหนี้

การขอปลดเปลื้องการพักการชำระหนี้

ศาลอาจอนุญาตผู้มีส่วนได้เสียฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเพื่อปลดเปลื้องการพักการชำระหนี้โดยการยกเลิก หรือเพิกถอน หรือการแก้ไข หรือกำหนดการพักการชำระหนี้โดยมีเงื่อนไข เมื่อปรากฏเหตุดังนี้¹⁶

1. ผลประโยชน์ต่อทรัพย์สินของลูกหนี้ที่ผู้มีส่วนได้เสียยึดถือไว้เป็นหลักประกัน ไม่ได้รับความคุ้มครองอย่างเพียงพอ หรือ
2. เมื่อปรากฏว่าลูกหนี้มิได้เป็นเจ้าของทรัพย์สิน และทรัพย์สินดังกล่าวไม่เป็นสาระสำคัญต่อการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้

¹⁵ 11 U.S.C , Section 362 [c] [2]

¹⁶ 11 U.S.C , Section 362 [d] [1] , [2]

การขอปลดเปลื้องการพักการชำระหนี้ด้วยเหตุผู้ร้องขอไม่ได้รับความคุ้มครองอย่างเพียงพอ [lack of adequate protection]

เมื่อพิสูจนได้ว่าผลประโยชน์ต่อทรัพย์สินของลูกหนี้ที่ผู้มีส่วนได้เสียยึดถือไว้เป็นหลักประกันไม่ได้รับความคุ้มครองอย่างเพียงพอตามมาตรา 11 U.S.C , Section 362 , 363 ,364 ลูกหนี้อาจขอขะยให้ความคุ้มครองอย่างเพียงพอตามที่กฎหมายกำหนดได้ดังนี้

1. การชำระหรือผ่อนชำระเงินสดให้แก่เจ้าหนี้มีประกันที่ร้องขอดังกล่าว ในจำนวนมูลค่าหลักประกันที่ลดลงจากมูลค่าหลักประกันเดิมกรณีไม่มีการพักการชำระหนี้ หรือ
2. การให้ หรือเพิ่ม หรือการทดแทนสิทธิยึดหน่วงเหนือทรัพย์สินอื่นในจำนวนมูลค่าหลักประกันส่วนที่ลดลงจากมูลค่าหลักประกันเดิมกรณีไม่มีการพักการชำระหนี้ หรือ
3. การให้ความคุ้มครองโดยวิธีการอื่นใดซึ่งทำให้เจ้าหนี้ดังกล่าว ไม่มีข้อสงสัยในเรื่องความเท่าเทียมของมูลค่าของผลประโยชน์ในหลักประกัน นอกเหนือจากการขะยความเสียหายให้ได้รับความคุ้มครองอย่างเพียงพอภายใต้ 11 U.S.C , Section 503 [b] [1] ที่กำหนดให้ผลประโยชน์ที่ขาดไปขะยด้วยการกำหนดให้เป็นค่าใช้จ่ายเพื่อการบริหาร [administrative expense] อันเป็นสิทธิเรียกร้องที่มีบุริมสิทธิ¹⁷

การให้ความคุ้มครองอย่างเพียงพอต่อเจ้าหนี้นั้นมาจากนโยบายที่ไม่ต้องการให้เจ้าหนี้ถูกตัดสิทธิ หรือเสียสิทธิในผลประโยชน์ตามสัญญาใดเมื่อเข้าสู่กระบวนการล้มละลาย¹⁸ อย่างไรก็ตามสิทธิในผลประโยชน์ตามสัญญานั้น ๆ ของเจ้าหนี้ทั้งหลายย่อมได้รับผลกระทบ หรือความเสียหายจากกฎหมายล้มละลายบ้าง ดังนั้นSection 361 จึงบัญญัติขึ้นเพื่อเป็นทางเลือกหนึ่งในการให้ความคุ้มครองเจ้าหนี้มีประกันอย่างเพียงพอ

การให้ความคุ้มครองอย่างเพียงพอตาม 11 U.S.C. ,Section 361 ไม่ว่าจะเป็นการชำระเงินสดทั้งจำนวน หรือเป็นการผ่อนชำระ หรือการหาหลักประกันให้เจ้าหนี้ยึดหน่วงใหม่ หรือเพิ่ม

¹⁷ 11 U.S.C. , Section 507 [b]

¹⁸ Williamson .J.H. The Attorney's Handbook on Small Business Reorganization under Chapter 11, 5th ed.[Colorado :Argyle Publishing Company., 1998] , p. 117.

เดิม หรือทดแทน หรือการชดเชยด้วยวิธีการอื่นใดที่ทำให้เจ้าหนี้ไม่สงสัยในความเท่าเทียมในมูลค่าของหลักประกันก็ตาม การเลือกใช้วิธีการใดในการให้ความคุ้มครองย่อมขึ้นอยู่กับปัจจัยของแต่ละคดีเป็นหลัก เช่น ในกรณีที่หลักประกันของเจ้าหนี้เป็นทรัพย์สินที่มีอัตราการลดลงของมูลค่าอย่างคงที่ การให้ความคุ้มครองอย่างเพียงพอด้วยการผ่อนชำระด้วยเงินสดก็อาจเป็นวิธีการที่เหมาะสม หรือภายใต้สถานการณ์ที่จำเป็นต้องขายทรัพย์สินอันเป็นหลักประกันที่เจ้าหนี้อึดถือไว้ อาจเลือกวิธีการให้หลักประกันอื่นยึดถือทดแทน แม้กระทั่งการนำความหวังในการฟื้นตัวของกิจการลูกหนี้ในอนาคตอันใกล้มาเป็นการให้ความคุ้มครองอย่างเพียงพอก็สามารถทำได้ [See In re Snowshoe Co., 789 F.2d 1085 [CA 4, 1986]] สำหรับการให้ความคุ้มครองอย่างเพียงพอด้วยวิธีการอื่นใดอาจเป็นการให้บุคคลที่สามเป็นผู้ค้ำประกัน หรือให้ประกันโดยบุคคลที่สาม

ภายใต้บทบัญญัติว่าด้วยเหตุการณ์ขอปลดปล่อยการพักการชำระหนี้ [2] ดังกล่าวโดยปกติจะเป็นฝ่ายเจ้าหนี้มีประกันที่ยื่นคำร้องขอ เจ้าหนี้จะต้องแสดงให้เห็นว่าลูกหนี้นั้นมีได้เป็นเจ้าของทรัพย์สินนั้น สำหรับทรัพย์สินนั้นจะจำเป็นต่อประสิทธิภาพการฟื้นฟูกิจการหรือไม่ การพิจารณาพิสูจน์จะตกอยู่กับฝ่ายที่คัดค้านการขอปลดปล่อยการพักการชำระหนี้ ซึ่งโดยปกติจะเป็นลูกหนี้จะต้องแสดงให้เห็นว่าทรัพย์สินนั้นความจริงแล้วจำเป็นต่อประสิทธิภาพการฟื้นฟูกิจการ¹⁹ การแสดงให้เห็นว่าทรัพย์สินนั้นจะจำเป็นต่อประสิทธิภาพการฟื้นฟูกิจการ ฝ่ายที่คัดค้านการขอปลดปล่อยการพักการชำระหนี้จะต้องแสดงให้เห็นดังนี้

1. มีเหตุผลที่มีความเป็นไปได้ต่อประสิทธิภาพการฟื้นฟูกิจการภายในระยะเวลาที่สมควรแก่เหตุ
2. ทรัพย์สินนั้นจำเป็นต่อการฟื้นฟูกิจการอย่างมีประสิทธิภาพ และการดำเนินกิจการของลูกหนี้ โดยจะต้องแสดงให้เห็นว่าทรัพย์สินนั้นมีส่วนสำคัญ และมีส่วนในการฟื้นฟูกิจการ

หากไม่อาจพิสูจน์ให้เห็นว่าลูกหนี้มีได้เป็นเจ้าของทรัพย์สินนั้น และทรัพย์สินนั้นมีได้มีส่วนสำคัญที่จำเป็นต่อการดำเนินกิจการ หรือไม่อาจแสดงให้เห็นว่าทรัพย์สินนั้นมีความจำเป็นต่อการฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้อย่างสมควรแก่เหตุผล ศาลอาจอนุญาตให้ปลดปล่อยการพักการ

¹⁹ 11 U.S.C. , Section 362 [g] [2]

ชำระหนี้ และเจ้าหนี้อาจใช้สิทธิที่มีอยู่ตามกฎหมายของรัฐเพื่อเรียกชำระหนี้คืนต่อทรัพย์สินอันเป็นหลักประกันนั้นได้

การปลดเปลื้องการพักชำระหนี้อาจได้รับอนุญาตจากศาลด้วยเหตุอื่นใดที่เหมาะสม นอกเหนือจากการให้ความคุ้มครองเจ้าหนี้ไม่เพียงพอ โดยทั่วไปแล้วเมื่อมีเหตุอื่นใดที่ถูกกล่าวอ้างขึ้นเพื่อขอปลดเปลื้องการพักชำระหนี้ ศาลจะพิจารณาโดยคำนึงถึงวัตถุประสงค์ของการพักชำระหนี้ และพิจารณาว่าการปลดเปลื้องการพักชำระหนี้ในกรณีนั้นจะให้เกิดความเสียหายใดต่อวัตถุประสงค์ของการพักชำระหนี้หรือไม่ [See In re Tucson Estates, Inc., 912 F. 2d 1162 [CA 9,1990]

ในกรณีที่ไม่ง่อให้เกิดความเสียหายใด และผู้ร้องขอปลดเปลื้องการพักชำระหนี้สามารถพิสูจน์ให้เห็นความจำเป็นที่ต้องขอปลดเปลื้องการพักชำระหนี้ได้ ศาลก็จะอนุญาตตามคำร้องขอหรือศาลอาจพิจารณาโดยอาศัยแนวทางที่การอนุญาตปลดเปลื้องการพักชำระหนี้หากไม่ง่อให้เกิดความเสียหายต่อลูกหนี้หรือเจ้าหนี้อื่น ๆ อย่างร้ายแรง และไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อการบริหารงานในคดี ศาลก็อาจมีคำสั่งอนุญาตตามคำร้องขอได้ [See In re Central Hobron Associates, 36 B.R.. 106 [HI, 1983]]

นอกจากนี้แล้วศาลอาจพิจารณาและมีคำสั่งอนุญาตให้ปลดเปลื้องการพักชำระหนี้ได้เมื่อมีเหตุแสดงให้เห็นว่าคดีล้มละลายนั้นเป็นไปโดยเจตนาทุจริตของลูกหนี้ หรือลูกหนี้บริหารงานไม่สุจริต หรือผิดพลาดในระหว่างคดี เป็นต้น

3.3 การดำเนินกิจการภายใต้แผนการฟื้นฟูกิจการขนาดเล็ก

3.3.1 อำนาจการจัดการกิจการและทรัพย์สิน

ข้อดีประการหนึ่งของคดีฟื้นฟูกิจการคือ กิจการของลูกหนี้ยังคงสร้างผลประโยชน์ให้ทั้งเจ้าหนี้และลูกหนี้เองอย่างต่อเนื่อง และทำให้โอกาสที่จะชำระหนี้คืนเจ้าหนี้ในอัตราที่ดีกว่าวิธีการชำระบัญชีมีมากขึ้นด้วย

เมื่อได้ยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการภายใต้ Chapter 11 แล้ว จะต้องมีการจัดตั้งผู้จัดการกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ในระหว่างการฟื้นฟูกิจการ ซึ่งอาจมีการแต่งตั้งทนายให้ทำหน้าที่ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการ หรือลูกหนี้อาจเป็นผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการเองที่เรียกว่า "debtor in possession" ²⁰ ซึ่งต่อไปจะขอเรียกว่า "ลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการ"

3.3.2 สิทธิและหน้าที่ของลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการ

คดีฟื้นฟูกิจการภายใต้ Chapter 11 เมื่อผู้มีส่วนได้เสียร้องขอ และศาลได้พิจารณาและมีคำสั่งให้ลูกหนี้ที่ฟื้นฟูกิจการมีสิทธิในการจัดการกิจการและทรัพย์สินเองในระหว่างการฟื้นฟูกิจการ เว้นแต่ทนายจะได้รับการแต่งตั้งให้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการแทน²¹ ถึงแม้ว่าลูกหนี้ในคดีฟื้นฟูกิจการจะเป็นบุคคลเดียวกับลูกหนี้ที่บริหารกิจการเอง แต่โดยเจตนารมณ์ของกฎหมายล้มละลายต้องการให้ลูกหนี้ในคดีฟื้นฟูกิจการมีสถานะที่แตกต่างหากจากลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการในคดีฟื้นฟูกิจการ

คดีฟื้นฟูกิจการภายใต้ Chapter 11 ลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการมีสิทธิและหน้าที่เช่นเดียวกับทนาย ยกเว้นสิทธิได้รับค่าตอบแทน [compensation] และหน้าที่การตรวจสอบกิจการ

²⁰ 11 U.S.C. , Section 1101 [1]

²¹ 11 U.S.C. , Section 1108

ของลูกหนี้²² ดังนั้นลูกหนี้จะต้องปฏิบัติหน้าที่อย่างสุจริต และไม่โอนทรัพย์สินใดอันเป็นการให้เปรียบเจ้าหนี้รายอื่น และอาจต้องบอกปิดสัญญาที่มีภาระเกินควร [Executory Contracts] การจัดการกิจการโดยลูกหนี้เองที่มีชอบ หรือบกพร่องอาจส่งผลกระทบต่อให้มีการแต่งตั้งทรัสต์เข้ามาทำหน้าที่แทน หรือยกเลิกการฟื้นฟูกิจการ หรือโอนย้ายคดีฟื้นฟูกิจการ ไปยังบทบัญญัติอื่น [conversion] หรือยกเลิกการฟื้นฟูกิจการ [dismissal]

ประมวลกฎหมายล้มละลายได้กำหนดหน้าที่ของทรัสต์ที่ต้องปฏิบัติในการดำเนินการฟื้นฟูกิจการเพื่อจัดการกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ ซึ่งลูกหนี้ที่ได้รับสิทธิในการดำเนินการฟื้นฟูกิจการ ต้องปฏิบัติตามหน้าที่เช่นเดียวกับทรัสต์ หากได้รับการแต่งตั้งให้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการ ภายใต้การฟื้นฟูกิจการ Chapter 11

1. การรวบรวมจัดทำรายการกองทรัพย์สินของลูกหนี้
2. พิสูจน์หนี้ที่ขอรับชำระหนี้ และคัดค้านสิทธิเรียกร้องที่ได้รับอนุญาตให้ขอรับชำระหนี้ที่ไม่เหมาะสม
3. เว้นแต่ศาลจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น ทรัสต์ต้องจัดหาเพิ่มเติมข้อมูลเกี่ยวกับทรัพย์สินและการบริหารจัดการตามที่มีส่วนได้เสียร้องขอ
4. เสนอรายงานและสรุปเกี่ยวกับการดำเนินกิจการของลูกหนี้เป็นระยะต่อศาล และ ทรัสต์แห่งชาติ [U.S. Trustee] และกรมสรรพากร รวมทั้งรายงานรายรับและรายจ่าย และข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องตามที่ทรัสต์แห่งชาติ หรือศาลกำหนด
5. จัดทำรายงานผลการฟื้นฟูกิจการครั้งสุดท้าย และเสนอรายงานบัญชีล่าสุดเกี่ยวกับการจัดการกิจการและทรัพย์สินต่อศาล และทรัสต์แห่งชาติ
6. เสนอแผนฟื้นฟูกิจการตาม U.S. CODE มาตรา 1121 และเสนอรายงานถึงสาเหตุที่ไม่สามารถเสนอทันทีเท่าที่สามารถปฏิบัติได้ รวมทั้งข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการโอนย้ายคดีไปยังบทบัญญัติในหมวดอื่น หรือเสนอให้ยกเลิกการฟื้นฟูกิจการ

²² 11 U.S.C., Section 1107 [a]

7. เสนอข้อมูลการไม่ชำระภาษีของลูกหนี้ในปีนั้นๆ ตามที่กฎหมายกำหนดต่อกรมสรรพากร โดยไม่เกี่ยวข้องกับควมรับผิดชอบส่วนบุคคล[without personal liability] และข้อมูลอื่นใดตามที่กรมสรรพากรต้องการ

8. เมื่อแผนฟื้นฟูกิจการได้รับการยืนยันจากศาล ทรัสดีต้องเสนอรายงานเกี่ยวกับการนี้เท่าที่จำเป็นหรือตามที่ศาลมีคำสั่ง

นอกจากลูกหนี้ที่ได้สิทธิในการดำเนินการฟื้นฟูกิจการจะมีสิทธิและหน้าที่เช่นเดียวกับทรัสดีตามที่กล่าวข้างต้นแล้ว ทรัสดี หรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการยังมีหน้าที่ภายใต้ Federal Rules of Bankruptcy Procedure, Rule 2015 [a] ที่ต้องปฏิบัติตามอีกดังนี้

1. ทรัสดีหรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการจะต้องเสนอรายงานทรัพย์สินที่สมบูรณ์เสนอต่อศาลโดยตรง หรือเสนอต่อศาลและส่งต่อไปยังทรัสดีแห่งชาติภายในกำหนด 30 วันนับแต่วันที่ลูกหนี้ได้สิทธิดำเนินการฟื้นฟูกิจการ เว้นแต่รายงานทรัพย์สินนี้ได้เสนอต่อศาลแล้ว

2. ทรัสดีหรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการจะต้องรักษาสมุดบัญชีรายรับ รายจ่าย และผู้ครอบครอง ควบคุมเงินและทรัพย์สินทั้งหมดของลูกหนี้

3. ทรัสดีหรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการต้องเสนอรายงานตามรอบระยะเวลาและสรุปการจัดการกิจการของลูกหนี้ รวมถึงรายงานสถานะของรายรับและรายจ่าย และข้อมูลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกันตามที่ทรัสดีแห่งชาติหรือศาลกำหนด กรณีที่มีการจ่ายค่าจ้างให้กับพนักงานลูกจ้าง ให้เสนอรายงานจำนวนรวมของภาษีส่วนลดสำหรับภาษีแรงงาน และสถานที่ซึ่งจำนวนเงินทั้งหมดฝากเก็บไว้

4. ถ้าไม่มีการแจ้งให้ทราบล่วงหน้ามาก่อน เมื่อคดีฟื้นฟูกิจการเริ่มและทันทีเท่าที่จะเป็นไปได้ ให้ทรัสดี หรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการดำเนินการแจ้งถึงคดีต่อบุคคลทุกฝ่ายทราบ เพื่อให้ยึดถือเงิน หรือทรัพย์สินใด ๆ ที่ลูกหนี้อยู่ในอำนาจสั่งการ หรือการถอดถอนของลูกหนี้

5. ในวันก่อนหน้าหรือวันสุดท้ายของช่วงระยะเวลาสามเดือน จนกระทั่งแผนฟื้นฟูกิจการได้รับยืนยันจากศาล หรือคดีถูกโอนย้ายไปบทบัญญัติในหมวดอื่น หรือถูกยกคำร้องฟื้นฟูกิจการ ให้ลูกหนี้ยื่นรายงานการชำระหนี้ก่อนหน้ารอบระยะเวลาสามเดือน และรายงานค่าธรรมเนียม

นิยมทั้งหมดตาม 28 U.S.C., Section 1930 [a] [6] ที่จ่ายไปในรอบระยะเวลาสามเดือนเสนอต่อเจ้าหน้าที่ศาลล้มละลายโดยส่งต่อไปยังทรัสต์แห่งชาติ

ในการบริหารจัดการกิจการและทรัพย์สินของลูกหนี้ในระหว่างคดีฟื้นฟูกิจการ ไม่ว่าจะ เป็นทรัสต์ หรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการก็ตาม การบริหารกิจการย่อมต้องเกี่ยวข้องกับกองทรัพย์สินที่มีอยู่ของลูกหนี้เพื่อประโยชน์ในการดำเนินกิจการต่อไป กฎหมายล้มละลายได้ กำหนดขอบเขตของการบริหารจัดการกิจการและทรัพย์สินในระหว่างคดีฟื้นฟูกิจการไว้ดังนี้

การใช้ ขาย หรือให้เช่าทรัพย์สิน

เพื่อให้ลูกหนี้สามารถมีรายได้มากพอที่จะชำระหนี้ และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ในกิจการได้ จำเป็นอย่างยิ่งที่ทรัสต์ หรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการต้องใช้ประโยชน์จากทรัพย์สินทั้งหลาย จากกองทรัพย์สินของลูกหนี้ โดยจะอยู่ภายใต้ข้อกำหนดดังนี้

1. การใช้ ขาย หรือให้เช่าทรัพย์สินจากกองทรัพย์สินอันต่างไปจากทางการค้าปกติของลูกหนี้ จะต้องได้รับการพิจารณาและมีคำสั่งอนุญาตจากศาลก่อน²³ และภายใต้บทบัญญัติ 11 U.S.C. , Section 102 [1] การพิจารณาของศาลจะมีได้ต่อเมื่อเจ้าหนี้ฝ่ายที่มีประกันร้องขอ หลังจากรับแจ้งจากทรัสต์ หรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการถึงการ ใช้ ขาย หรือให้เช่าทรัพย์สินใดประการนั้น ๆ หากไม่มีการร้องขอให้พิจารณาและมีคำสั่งประการใด ศาลอาจมีคำสั่งอนุญาตให้ทรัสต์ หรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการ ใช้ ขาย หรือให้เช่าทรัพย์สินที่มีประกันได้โดยไม่ต้องหาประกันทดแทนให้แต่อย่างใด

2. ในกรณีที่เป็นทรัพย์สินที่มีสภาพคล่องต่ำ [Non - cash collateral] เช่น เครื่องประคิษฐ์ต่าง ๆ หรือเครื่องจักร อาจใช้ ขาย หรือให้เช่าได้โดยไม่ต้องแจ้งไปยังเจ้าหนี้ฝ่ายที่ทรัพย์สินนั้นคิดเป็นประกันอยู่ หรือไม่ต้องมีการพิจารณาจากศาลแต่อย่างใด²⁴ ในกรณีที่เจ้าหนี้มีประกัน

²³ 11 U.S.C. , Section 363 [b] [1]

²⁴ 11 U.S.C. , Section 363 [c] [1]

ฝ่ายใดร้องขอต่อศาล ให้ศาลพิจารณาและมีคำสั่งให้ลูกหนี้จัดหาหลักประกันคุ้มครองผลประโยชน์ทดแทนอย่างเพียงพอ [adequate protection]²⁵

3. ในกรณีที่ทรัพย์สินนั้นเป็นหลักประกันที่มีสภาพคล่อง [cash collateral]²⁶ หมายความว่า เงินสด ตราสารเปลี่ยนมือได้ เอกสารสิทธิ์ สมุดเงินฝาก หรือสิทธิใดที่ลักษณะเช่นเดียวกัน การใช้ หรือขาย หรือให้เช่าทรัพย์สินที่ติดเป็นประกันเหล่านี้ต้องได้รับความยินยอมจากเจ้าหนี้มีประกันนั้น หรือศาลได้พิจารณาและมีคำสั่งอนุญาต²⁷

4. ในกรณีที่ทรัพย์สินเป็นหลักประกันนั้นอยู่ในความครอบครองของเจ้าหนี้มีประกันในขณะเวลาเริ่มต้นแห่งคดีฟื้นฟูกิจการ ผู้ครอบครองต้องส่งมอบคืนทรัพย์สินนั้นให้กับทรัสต์ หรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการ เมื่อทรัพย์สินนั้นต้องนำไปใช้ หรือขาย หรือให้เช่า²⁸ โดยเจ้าหนี้มีประกันนั้นต้องร้องขอต่อศาลให้จัดหาหลักประกันคุ้มครองอย่างเพียงพอ

การก่อภาระหนี้ใหม่

โดยปกติลูกหนี้ที่เข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูกิจการภายใต้ Chapter 11 จะประสบปัญหาทางการเงินชั่วคราว ถึงแม้ว่าลูกหนี้จะได้รับความคุ้มครองช่วยเหลือจากกระบวนการพักชำระหนี้ [Automatic Stay] เมื่อเวลาเริ่มต้นแห่งคดีก็ตาม ลูกหนี้ส่วนมากก็ยังไม่สามารถชำระหนี้ที่เกิดจากกิจการ หรือค่าใช้จ่ายตามกฎหมายได้ทั้งหมดจากเงิน หรือรายได้ที่มีอยู่ในปัจจุบัน จึงจำเป็นที่ลูกหนี้ต้องการเงินจำนวนใหม่เข้ามาเสริมสภาพคล่องในการดำเนินกิจการต่อไปในระหว่างฟื้นฟูกิจการ โดยเฉพาะในระยะเริ่มแรกของการฟื้นฟูกิจการ

กฎหมายล้มละลาย Chapter 11 ได้สังเกตเห็นและยินยอมให้ลูกหนี้ที่ขอฟื้นฟูกิจการสามารถก่อภาระหนี้ใหม่ได้ตามเงื่อนไขดังนี้

²⁵ 11 U.S.C. , Section 363 [e]

²⁶ 11 U.S.C. , Section 363 [a]

²⁷ 11 U.S.C. , Section 363 [c] [2]

²⁸ 11 U.S.C. , Section 542 [a]

1. การให้สินเชื่อไม่มีประกัน หรือการก่อภาระหนี้ไม่มีประกันอันเกิดจากการค้าปกติ เว้นแต่ศาลจะมีคำสั่งเป็นประการอื่น ลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการในคดีฟื้นฟูกิจการ อาจให้สินเชื่อไม่มีประกัน หรือก่อภาระหนี้ใหม่ไม่มีประกันอันเกิดจากปกติการค้าได้ และเป็นสิทธิเรียกร้องที่ขอรับชำระหนี้ได้ในฐานะค่าใช้จ่ายเพื่อการบริหารกิจการ [Administrative expenses] ตาม 11 U.S.C. section 503 [b] [1]²⁹

2. การให้สินเชื่อไม่มีประกัน หรือการก่อภาระหนี้ใหม่ที่ไม่ใช่ที่นอกเหนือจากการค้าปกติได้

กรณีที่ทรัสต์ หรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการไม่อาจก่อภาระหนี้หรือให้สินเชื่อไม่มีประกันอันเป็นทางปกติการค้าได้ใหม่ ซึ่งไม่อาจขอรับชำระหนี้ในฐานะค่าใช้จ่ายเพื่อการบริหารจัดการได้ เมื่อศาลพิจารณาและอาจมีคำสั่งอนุญาตให้ทรัสต์ หรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการ อาจให้สินเชื่อไม่มีประกัน หรือก่อภาระหนี้ใหม่ไม่มีประกันที่นอกเหนือจากการค้าปกติได้ โดยกำหนดทางเลือกให้เจ้าหนี้ หรือทรัสต์ดังนี้³⁰

1. กำหนดให้สิทธิเรียกร้องนั้นมีบุริมสิทธิพิเศษเหนือสิทธิเรียกร้องที่เป็นค่าใช้จ่ายเพื่อการบริหารจัดการทั้งปวง
2. ให้สิทธิยึดหน่วงทรัพย์สินจากกองทรัพย์สินที่ไม่คิดเป็นประกันหนี้ [lien on property]
3. ให้ทรัพย์สินจากกองทรัพย์สินเป็นประกันสิทธิยึดหน่วงอย่างลำดับรอง [Junior Lien on proverty

นอกจากนี้ศาลยังมีสิทธิอนุญาตให้เจ้าหนี้ที่ขอมให้สินเชื่อเพิ่มเติม หรือให้สินเชื่อใหม่ได้ รับบุริมสิทธิพิเศษ [superpriority] โดยให้สิทธิยึดหน่วงลำดับแรก หรืออยู่ในลำดับเดียวกับสิทธิยึดหน่วงที่มีอยู่แล้วในทรัพย์สินจากกองทรัพย์สิน ศาลจะอนุญาตตามเงื่อนไขนี้ต้องปรากฏต่อศาลดังต่อไปนี้

²⁹ 11 U.S.C. , Section 364 [a]

³⁰ 11 U.S.C., Section 364 [c] [1] - [3]

1. เมื่อทรัสต์ หรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการ ไม่อาจก่อภาระหนี้ใหม่ได้ และ³¹
2. ได้ให้ความคุ้มครองเจ้าหนี้มีประกันในคดีอย่างเพียงพอแล้ว³² โดยทรัสต์ หรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการ ต้องพิสูจน์ถึงความคุ้มครองอย่างเพียงพอต่อเจ้าหนี้มีประกันในคดีเช่นว่านั้นต่อศาล³³

สัญญาที่มีภาระเกินควรและสัญญาเช่าไม่มีกำหนด

ปัญหาหลักประการหนึ่งที่ทรัสต์และลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการต้องประสบคือ การจัดการกับสัญญาที่มีภาระเกินควรและสัญญาเช่าที่ไม่มีกำหนดของลูกหนี้ เพราะในบางครั้งลูกหนี้อาจเข้าทำสัญญาตกลงกับคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งด้วยขาดคำแนะนำอย่างเพียงพอ เช่นการขายทรัพย์สินในกิจการในราคาต่ำ เมื่อลูกหนี้ประสบปัญหาทางการเงินจึงไม่อาจปฏิบัติตามสัญญาได้ต่อไป ซึ่งสัญญาเหล่านี้มีความยากลำบากในการจัดการ และจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการพิจารณายกเลิกสัญญา หรือการเจรจาตกลงกันใหม่เพื่อความอยู่รอดของลูกหนี้ในการฟื้นฟูกิจการ

ลูกหนี้ที่ประกอบกิจการขนาดเล็กมักเข้าทำสัญญาซึ่งมีภาระเกินควร หรือสัญญาเช่าที่ไม่มีกำหนดดังนี้³⁴

1. การเช่าสถานที่แห่งใดแห่งหนึ่งหรือมากกว่าเพื่อเป็นสถานประกอบการ
2. การเช่าอุปกรณ์ที่ใช้ในการดำเนินกิจการ
3. ภาระหนี้อันเกิดจากสัญญาเพื่อให้ได้มาซึ่งสินค้า หรือบริการในอนาคต
4. ภาระหนี้อันเกิดจากสัญญาเพื่อจัดซื้อวัตถุดิบ สิ่งของ เครื่องมืออุปกรณ์ หรือสินค้า หรือบริการที่ใช้ในการดำเนินกิจการ
5. สัญญาจ้างแรงงานซึ่งเป็นแรงงานระดับหัวหน้างาน [key employees]

³¹ 11 U.S.C. , Section 364 [d] [1] [A]

³² 11 U.S.C. , Section 364 [d] [1] [B]

³³ 11 U.S.C. , Section 364 [d] [2]

³⁴ Williamson, J.H. The Attorney's Handbook on Small Business Reorganization under Chapter 11, p.147.

6. ข้อตกลงอันเกิดจากการเจรจาต่อรองการชำระหนี้
7. ข้อตกลงเพื่อการซ่อมบำรุงรักษา
8. ข้อตกลงเพื่อการได้รับอนุญาตให้ประกอบกิจการใดกิจการหนึ่ง [licensing agreements] หรือข้อตกลงเพื่อการได้รับอำนาจในการจำหน่ายสินค้า หรือบริการ แต่เพียงผู้เดียว [franchise agreements]

สิทธิในการยอมรับ หรือบอกปัดสัญญาของลูกหนี้

บทบัญญัติกฎหมายล้มละลายกำหนดสิทธิให้ทรัสต์ หรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการสามารถยอมรับ หรือบอกปัดสัญญาที่มีภาระเกินควร หรือสัญญาเช่าที่ไม่มีกำหนดได้เพียงฝ่ายเดียว [Unilateral option]³⁵ นอกจากนี้สิทธิและความรับผิดชอบของทรัสต์ หรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการในการยอมรับเอาสัญญา หรือสัญญาเช่าอาจโอนสิทธิและความรับผิดชอบนั้นไปยังบุคคลที่สามได้ตามต้องการ ยกเว้นสัญญาเช่าที่ไม่มีกำหนดในอสังหาริมทรัพย์อันมิใช่เพื่อการอยู่อาศัยของลูกหนี้ ทรัสต์ หรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการอาจยอมรับหรือบอกปัดสัญญาที่มีภาระเกินควร หรือสัญญาเช่าที่ไม่มีกำหนดในเวลาใดก็ได้ก่อนแผนฟื้นฟูกิจการได้รับการยืนยัน เว้นแต่คู่กรณีฝ่ายใดที่มีลูกหนี้ร้องขอ ศาลอาจกำหนดให้ทรัสต์ หรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการยอมรับ หรือบอกปัดสัญญาเหล่านั้นภายในกำหนด³⁶ การยอมรับ หรือบอกปัดสัญญาที่มีภาระเกินควร หรือสัญญาเช่าที่ไม่มีกำหนดนั้นอาจกระทำได้ในแผนฟื้นฟูกิจการ³⁷ เนื่องจากไม่มีบทบัญญัติว่าด้วยการบอกปัดสัญญาที่มีภาระเกินควรและสัญญาเช่าที่ไม่มีกำหนดโดยปริยายในอสังหาริมทรัพย์อันเป็นที่อยู่อาศัย [residential property] ภายใต Chapter 11 ดังนั้นทรัสต์ หรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการจึงต้องตรวจสอบสัญญาเหล่านั้นให้ครบถ้วนในช่วงที่มีการจัดทำแผนฟื้นฟูกิจการ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดภาระหนี้ หรือความรับผิดชอบที่ไม่คาดหมายเกิดขึ้นหลังจากแผนฟื้นฟูกิจการได้รับการยืนยันแล้ว

³⁵ 11 U.S.C. , Section 365.

³⁶ 11 U.S.C. , Section 365 [d] [2]

³⁷ 11 U.S.C. , Section 1123 [b] [2]

การยอมรับสัญญา

ลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการอาจยอมรับสัญญาที่มีภาระเกินควรหรือสัญญาเช่าที่ไม่มีกำหนดใด ๆ ที่ยังไม่ถูกยกเลิกไปก่อนการยื่นคำร้องฟื้นฟูกิจการ โดยการให้ความเห็นชอบของศาลล้มละลาย ยกเว้นเพียงสัญญาที่มีภาระเกินควรหรือสัญญาเช่าที่ไม่มีกำหนดดังต่อไปนี้

1. สัญญาเช่าอสังหาริมทรัพย์อันมิใช่เป็นสถานที่พักอาศัยที่ไม่มีกำหนดซึ่งลูกหนี้เป็นผู้เช่าและไม่ยอมรับสัญญานั้นภายในกำหนด 60 วันนับแต่วันยื่นคำร้องฟื้นฟูกิจการ หรือภายในกำหนดเวลาเพิ่มเติมที่ศาลกำหนด³⁸
2. สัญญาที่จะมีการยอมรับ หรือการโอนสิทธิเรียกร้องนั้นเป็นสัญญาที่ระบุห้ามไว้ในบทบัญญัติ 11 U.S.C. , Section 365 [c] ซึ่งรวมถึงสัญญาให้บริการส่วนบุคคล หรือสัญญาให้กู้ยืมเงิน และสัญญาเช่าอสังหาริมทรัพย์อันมิใช่สถานที่พักอาศัยที่ไม่มีกำหนดและถูกยกเลิกสัญญาไปแล้ว

ในการยอมรับสัญญาที่มีภาระเกินควร หรือสัญญาเช่าที่ไม่มีกำหนดนั้น กฎหมายล้มละลายไม่ได้กำหนดเงื่อนไขใด ๆ ไว้ในการยอมรับสัญญานั้น ๆ นอกจากการยอมรับสัญญานั้น ๆ ต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์สูงสุดต่อกองทรัพย์สินของลูกหนี้ และผลประโยชน์สูงสุดของเจ้าหนี้ด้วยเท่านั้น ดังนั้นในกรณีที่ลูกหนี้มิได้เป็นฝ่ายผิดสัญญาภายใต้สัญญาที่มีภาระเกินควร หรือสัญญาเช่าที่ไม่มีกำหนด จึงสามารถยอมรับสัญญานั้นได้ [See *In re Currivan's Chapple of the Sunset*, 51 BR 27 [CD CA, 1985]] ในกรณีที่ศาลพิจารณาแล้วเห็นว่าทรัพย์สิน หรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการได้ยื่นขอยอมรับสัญญาภายในกำหนด และการตัดสินใจในการยอมรับข้อสัญญานั้น ๆ เป็นไปเพื่อการจัดการกิจการที่มีเหตุผลอันสมควร ศาลจะพิจารณาให้ความเห็นชอบและจะมีผลบังคับ [See *In re TS Industries, Inc.*, 117 BR 682 [UT , 1990]]

³⁸ 11 U.S.C. , Section 365 [d] [4]

ในกรณีที่มีการคิดนัดผิดสัญญาทั้งก่อนและหลังการยื่นคำร้องฟื้นฟูกิจการและเป็นสัญญาที่มีภาระเกินควร หรือสัญญาเช่าที่ไม่มีกำหนดที่ลูกหนี้ประสงค์จะยอมรับสัญญานั้นทรัพย์สินหรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการอาจกระทำได้ในกรณีดังนี้³⁹

1. ได้แก้ไขการคิดนัดผิดสัญญา หรือให้การประกันอย่างเพียงพอว่าการคิดนัดผิดสัญญาจะได้รับการแก้ไขทันที
2. ให้ค่าชดเชยความเสียหายต่อคู่สัญญาฝ่ายอื่นในสัญญาสำหรับความเสียหายเป็นเงินตามปกติที่คู่สัญญาฝ่ายนั้นต้องเสียหายเมื่อเกิดการผิดนัดผิดสัญญาขึ้น หรือให้ประกันอย่างเพียงพอและพร้อมจะชดใช้ให้ทันทีสำหรับค่าชดเชยความเสียหาย
3. ให้ประกันอย่างเพียงพอสำหรับการชำระหนี้ในอนาคตภายใต้สัญญา หรือสัญญาเช่า นั้น ๆ

การโอนสิทธิเรียกร้องในสัญญาที่มีภาระเกินควร

ทรัพย์สินหรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการอาจประสงค์จะโอนสิทธิเรียกร้องในสัญญาที่มีภาระเกินควรไปยังบุคคลที่สามได้ ซึ่งทรัพย์สินหรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการจะต้องยอมรับสัญญาที่มีภาระเกินควรนั้นก่อนตามที่กฎหมายกำหนด⁴⁰ ดังนั้นทรัพย์สินหรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการจึงต้องให้ประกันอย่างเพียงพอสำหรับการชำระหนี้ในอนาคตของสัญญา หรือสัญญาเช่า โดยผู้รับโอนสิทธิไม่ว่าจะมีข้อผิดนัดผิดสัญญาในสัญญาหรือสัญญาเช่าที่รับโอนนั้นหรือไม่ก็ตาม⁴¹

ทรัพย์สินหรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการอาจถูกจำกัดการโอนสิทธิเรียกร้องในสัญญาที่มีภาระเกินควร และสัญญาเช่าที่ไม่มีกำหนดตามประมวลกฎหมายล้มละลาย Section 365 [c] ดังต่อไปนี้

³⁹ 11 U.S.C. , Section 1123 [b] [1]

⁴⁰ 11 U.S.C. , Section 365 [f] [2] [A]

⁴¹ 11 U.S.C. , Section 365 [f] [2] [B]

1. ภายใต้การบังคับใช้กฎหมายใดก็ตามสัญญาเช่าที่มีภาระเกินควร หรือสัญญาเช่าที่ไม่มีกำหนดนั้นก่อให้เกิดการยกเว้นสิทธิของคู่สัญญาฝ่ายอื่นนอกจากลูกหนี้จากการรับชำระหนี้ หรือรับชำระค่าเช่าจากบุคคลอื่น
2. สัญญาซึ่งมีข้อกำหนดให้คู่สัญญาให้สินเชื่อกับลูกหนี้ หรือขยายสินเชื่อ หรือให้การสนับสนุนทางการเงินด้วยวิธีการใด ๆ เพื่อประโยชน์ของลูกหนี้ หรือเพื่อการออกหุ้นของลูกหนี้
3. สัญญาเช่าในอสังหาริมทรัพย์ที่มีไว้เพื่อการอยู่อาศัยโดยไม่มีกำหนดซึ่งถูกยกเลิกสัญญาภายใต้กฎหมายใด ๆ ที่มีใช้กฎหมายล้มละลายก่อนมีการยื่นคำร้องฟื้นฟูกิจการ

การบอกปิดสัญญาที่มีภาระเกินควร

ในขณะที่ทรัสต์ หรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการมีอำนาจอย่างมากในการยอมรับสัญญาที่มีภาระเกินควร หรือสัญญาเช่าที่ไม่มีกำหนด ทรัสต์ หรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการก็มีอำนาจในการบอกปิดสัญญาเหล่านั้นเช่นกัน ทรัสต์ หรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการมีอำนาจในการบอกปิดสัญญาเหล่านั้นโดยไม่ต้องมีการยอมรับสัญญามาก่อน⁴² เว้นแต่ในกรณีที่เป็นการบอกปิดข้อตกลงเกี่ยวกับการจ้างแรงงานที่ทำขึ้นระหว่างนายจ้างกับสหภาพแรงงาน และสัญญาการอนุญาตให้สิทธิในการใช้ทรัพย์สินทางปัญญา⁴³

การที่ทรัสต์ หรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการบอกปิดสัญญาที่มีภาระเกินควร หรือสัญญาเช่าที่ไม่มีกำหนดอาจก่อให้เกิดสิทธิเรียกร้องในความเสียหายของคู่สัญญาฝ่ายอื่นอันเกิดจากการยกเลิกสัญญา หรือสัญญาเช่านั้น ๆ⁴⁴ ในขณะที่สิทธิเรียกร้องในความเสียหายของคู่สัญญาฝ่ายอื่นมักเกิดขึ้นเมื่อมีการบอกปิดสัญญา สิทธิเรียกร้องนั้นจะได้รับสิทธิเช่นเดียวกับสิทธิเรียกร้องที่เกิดขึ้นก่อนวันยื่นคำร้องฟื้นฟูกิจการ⁴⁵

⁴² 11 U.S.C. , Section 365 [a]

⁴³ 11 U.S.C. , Section 365 [n] , 1113

⁴⁴ 11 U.S.C. , Section 365 [g]

⁴⁵ 11 U.S.C. , Section 365 [g] [1] , 502 [g]

ถ้าการบอกปิดสัญญาที่มีภาระเกินควร หรือสัญญาเช่าที่ไม่มีกำหนดซึ่งได้ยอมรับสัญญาแล้ว และต่อมาได้มีการยกเลิกสัญญาเหล่านั้นแล้วโดยทวิสต์ หรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการสิทธิเรียกร้องนั้นจะไม่ได้รับสิทธิเช่นเดียวกับสิทธิเรียกร้องที่เกิดขึ้นก่อนวันยื่นคำร้องฟื้นฟูกิจการ แต่สิทธิเรียกร้องนั้นจะได้รับสิทธิในฐานะเป็นค่าใช้จ่ายเพื่อการบริหารกิจการที่มีบุริมสิทธิลำดับแรก [first priority administrative expense]⁴⁶

บริการสาธารณูปโภค

บริการสาธารณูปโภคนับเป็นปัจจัยสำคัญต่อการประกอบกิจการของลูกหนี้โดยเฉพาะในการฟื้นฟูกิจการ ทั้งเพื่อการผลิตสินค้า การให้บริการ หรือเพื่อการบริหารกิจการ กระบวนการฟื้นฟูกิจการ Chapter 11 จึงบัญญัติเพื่อให้กิจการสาธารณูปโภคนั้นยังคงให้บริการอย่างต่อเนื่อง อันจะเป็นการให้ออกาสการฟื้นฟูกิจการประสบความสำเร็จมากขึ้น โดยกำหนดเงื่อนไขดังต่อไปนี้⁴⁷

a) เว้นแต่ที่กำหนดไว้ในอนุมาตรา [b] กิจการสาธารณูปโภคไม่สามารถเลือกปฏิบัติ หรือหยุดให้บริการ หรือให้การปฏิบัติที่แตกต่าง ต่อทวิสต์หรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการ ด้วยเหตุเพียงลูกหนี้ได้เข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูกิจการ หรือเพียงเพราะลูกหนี้มีภาระหนี้ที่เกิดจากการเช่าบริการสาธารณูปโภคนั้นก่อนมีคำสั่งอนุญาตให้ฟื้นฟูกิจการได้ และภาระหนี้นั้นไม่ได้ชำระเมื่อถึงกำหนดแล้ว

b) กิจการสาธารณูปโภคเหล่านั้นอาจเลือกที่จะปฏิเสธหรือคงให้บริการหรือเลือกปฏิบัติที่แตกต่างได้ถ้าทั้งทวิสต์หรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการ ไม่ได้ให้หลักประกันการชำระหนี้เพียงพอ ไม่ว่าจะเงินฝาก หรือหลักประกันอื่น ๆ ต่อหน่วยงานที่ให้บริการสาธารณูปโภคเหล่านั้น ภายใน 20 วันนับจากวันที่ศาลอนุญาตให้ฟื้นฟูกิจการได้ โดยการร้องขอผู้มีส่วนได้เสีย และได้มีการไต่สวนพิจารณาแล้ว ศาลอาจมีคำสั่งให้มีการปรับเปลี่ยนเงินฝากรวมหรือหลักประกันอื่น ๆ เท่าที่จำเป็นเพื่อให้เป็นหลักประกันอย่างเพียงพอต่อการชำระหนี้

⁴⁶ 11 U.S.C. , section 365 [g] [1] [A] , 364 [a]

⁴⁷ 11 U.S.C. section 366 [a] , [b]

3.4 คณะกรรมการเจ้าหนี้

บทบัญญัติเกี่ยวกับการจัดตั้งคณะกรรมการเจ้าหนี้ และการประชุมเจ้าหนี้เพื่อประโยชน์ในการรวมเจ้าหนี้ให้เป็นหนึ่งเดียวและเป็นตัวแทนของเจ้าหนี้ในการดำเนินกระบวนการต่าง ๆ เพื่อให้ความคุ้มครองบรรดาเจ้าหนี้จากการดำเนินการฟื้นฟูกิจการของทรัสต์ หรือลูกหนี้ และรักษาผลประโยชน์ของเจ้าหนี้ทั้งหลายในคดีฟื้นฟูกิจการ และติดต่อกับลูกหนี้ได้อย่างสะดวก รวดเร็วกว่าที่จะให้เจ้าหนี้แต่ละรายดำเนินการลำพัง ส่วนลูกหนี้ก็จะติดต่อกับเจ้าหนี้ได้สะดวกโดยผ่านคณะกรรมการเจ้าหนี้ การประชุมเจ้าหนี้จะทำให้ลูกหนี้ได้มีโอกาสในการเสนอข้อมูลต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นสถานการณ์ต่าง ๆ ของกิจการลูกหนี้ หรือสถานะทางการเงิน หรือแผนฟื้นฟูกิจการ หรือข้อเท็จจริงต่าง ๆ เกี่ยวกับกิจการ ซึ่งจะทำให้เจ้าหนี้ และลูกหนี้ได้พบกันโดยตรง [face to face basis] เพื่อเจรจาต่อรองเงื่อนไขต่าง ๆ เพื่อให้การฟื้นฟูกิจการประสบความสำเร็จ และรวดเร็วมากขึ้น ลูกหนี้ที่เข้าร่วมประชุมชี้แจงให้คณะกรรมการเจ้าหนี้จึงควรเป็นบุคคลที่มีความรู้ ความเข้าใจในกิจการของลูกหนี้ เช่น ประธานบริษัท หรือหุ้นส่วนผู้จัดการ

คณะกรรมการเจ้าหนี้เฉพาะเจ้าหนี้ไม่มีประกันจะได้รับการแต่งตั้งขึ้นทันทีโดยทรัสต์ ภายหลังศาลได้มีคำสั่งอนุญาตให้ฟื้นฟูกิจการ⁴⁸ สำหรับเจ้าหนี้มีประกันจะไม่ได้รับสิทธิเป็นคณะกรรมการเจ้าหนี้ กฎหมายล้มละลายมิได้บัญญัติถึง เพราะมีหลักประกันที่ได้รับความคุ้มครองเพียงพอแล้ว

แต่สำหรับลูกหนี้ที่ขอรับการฟื้นฟูกิจการภายใต้การฟื้นฟูกิจการขนาดเล็ก หากผู้มีส่วนได้เสียฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งในคดีร้องขอ และศาลได้พิจารณาและมีเหตุอันสมควร ศาลอาจมีคำสั่งงดการแต่งตั้งคณะกรรมการเจ้าหนี้ได้⁴⁹ ถึงแม้ว่ากฎหมายล้มละลายไม่ได้กำหนดขนาดของคณะกรรมการเจ้าหนี้ไว้เฉพาะ แต่ 11 U.S.C. section 1102 [b] [1] ได้กำหนดจำนวนคณะกรรมการเจ้าหนี้ขั้นต่ำต้องประกอบด้วยเจ้าหนี้ไม่มีประกันรายใหญ่ที่สุดที่ประสงค์จะทำหน้าที่เป็นคณะกรรมการเจ้าหนี้อย่างน้อย 7 คน ดังนั้นหากลูกหนี้ที่ขอฟื้นฟูกิจการขนาดเล็ก และไม่ได้ร้องขอให้ศาลพิจารณาและงดการแต่งตั้งคณะกรรมการเจ้าหนี้ คณะกรรมการเจ้าหนี้ของลูกหนี้ฟื้นฟูกิจการ

⁴⁸ 11 U.S.C. , Section 1102 [a] [1]

⁴⁹ 11 U.S.C. , Section 1102 [b] [3]

การขนาดเล็กก็ต้องประกอบไปด้วยเจ้าหนี้ไม่มีประกันรายใหญ่ที่สุด 7 คนเป็นคณะกรรมการเจ้าหนี้เป็นอย่างน้อยเช่นกัน โดยอาศัยบัญชีรายชื่อเจ้าหนี้รายใหญ่ที่สุด 20 รายที่ลูกหนี้เสนอต่อศาล ในการกำหนดแต่งตั้งก็ได้⁵⁰

คณะกรรมการเจ้าหนี้มีหน้าที่ดังต่อไปนี้⁵¹

1. ให้คำแนะนำปรึกษาแก่ทรัสต์ดี หรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการในการบริหารกิจการ
2. ตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ หรือพฤติกรรม หรือทรัพย์สิน หรือภาระความรับผิดชอบ และสถานะทางการเงินของลูกหนี้ หรือการดำเนินงานกิจการของลูกหนี้ หรือความเป็นไปได้ในการดำเนินกิจการต่อไป และการกระทำใดของลูกหนี้ที่เกี่ยวข้องกับการฟื้นฟูกิจการ หรือการจัดทำแผนฟื้นฟูกิจการ
3. มีส่วนร่วมและให้คำปรึกษาในการจัดทำแผนฟื้นฟูกิจการต่อคณะกรรมการย่อยที่ทำหน้าที่แทน หรือช่วยเหลือในการจัดทำแผนฟื้นฟูกิจการ
4. ร้องขอให้จัดตั้งทรัสต์ดี หรือผู้ตรวจสอบในกรณีที่เป็นไปตามกฎหมายกำหนด
5. กระทำการใด ๆ เพื่อประโยชน์ต่อเจ้าหนี้ทั้งหลาย
6. อาจร้องขอต่อศาลเพื่อพิจารณาและอนุมัติให้จ้างคณะกรรมการซึ่งเป็นบุคคลที่มีวิชาชีพ เช่น ทนายความ นักบัญชี หรือบุคคลอื่น ๆ เพื่อทำหน้าที่แทน หรือช่วยเหลือคณะกรรมการเจ้าหนี้⁵² ส่วนบทบัญญัติที่ควบคุมเกี่ยวกับการกระทำ หรือค่าตอบแทนสำหรับทนายความ และนักวิชาการต่าง ๆ ให้นำบทบัญญัติเช่นเดียวกับที่ทรัสต์ดี หรือลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการเป็นฝ่ายจ้างทนายความ และนักวิชาการต่าง ๆ มาบังคับใช้กับกรณีที่คณะกรรมการเจ้าหนี้เป็นผู้ว่าจ้าง⁵³

⁵⁰ Federal Rules of Bankruptcy Procedure , Rule 1007

⁵¹ 11 U.S.C. , Section 1103 [c] [1] - [5]

⁵² 11 U.S.C. , Section 1103 [a]

⁵³ 11 U.S.C. , Section 327, 328, 329, 330, 331, 1107, 1129 [a] [4]

คณะกรรมการเจ้าหนี้ถือว่ามิถุนานะเป็นผู้มีส่วนได้เสียฝ่ายหนึ่ง " parties in interest " ในคดีฟื้นฟูกิจการ ในฐานะผู้มีส่วนได้เสียฝ่ายหนึ่งจึงมีสิทธิตามที่กำหนดในกฎหมายล้มละลาย อาจร้องขอต่อศาลให้ยกเลิกการฟื้นฟูกิจการตาม Chapter 11 หรือขอให้ศาลมีคำสั่งโอนคดีไปสู่ การชำระบัญชีตาม Chapter 7 เมื่อมีเหตุตามที่กฎหมายกำหนด เช่น แผนฟื้นฟูกิจการไม่ประสบความสำเร็จ หรือการขอขยายระยะเวลาในการเสนอ หรือแก้ไขแผนฟื้นฟูกิจการถูกปฏิเสธ เป็นต้น⁵⁴ หรืออาจเข้ามีส่วนร่วมฟังการพิจารณาในกระบวนการใด ๆ ในคดีฟื้นฟูกิจการ Chapter 11⁵⁵ หรือสิทธิร้องขอให้ศาลเพิกถอนการโอนทรัพย์สินใดอันมิชอบของลูกหนี้

การประชุมเจ้าหนี้ ทรัสต์จะเป็นฝ่ายกำหนดวันนัดประชุมเจ้าหนี้ขึ้น โดยกำหนด ประชุมเจ้าหนี้ต้องไม่น้อยกว่า 20 วันและ ไม่เกินกว่า 40 วันนับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งอนุญาตให้ฟื้น ฟูกิจการ ในกรณีที่มีการขอฟื้นฟูกิจการโดยสมัครใจจะ ได้รับอนุญาตให้ฟื้นฟูกิจการทันทีตามที่ กฎหมายกำหนด⁵⁶ ในการประชุมเจ้าหนี้ เจ้าหนี้จะทำการตรวจสอบลูกหนี้ในคดีฟื้นฟูกิจการ Chapter 11 เกี่ยวกับความรับผิดชอบ หรือสถานะทางการเงิน หรือการบริหารจัดการกิจการของลูกหนี้ หรือความเป็นไปได้ในการดำเนินกิจการต่อไปหรือกรณีใดๆเกี่ยวกับการจัดทำแผนฟื้นฟูกิจการ⁵⁷

3.5 การพิสูจน์หนี้และการขอรับชำระหนี้ในคดีฟื้นฟูกิจการ

คดีฟื้นฟูกิจการขนาดเล็กระบุว่าสมควรความยากลำบากในการจัดทำแผนฟื้นฟูกิจการทั้งใน ประเด็นความเป็นไปได้สำหรับลูกหนี้ในการปฏิบัติตามแผนฟื้นฟูกิจการ และแผนฟื้นฟูกิจการที่ จะได้รับการเห็นชอบจากเจ้าหนี้ จนกว่าจะได้มีข้อยุติในเรื่องของสิทธิเรียกร้องที่ขอรับชำระหนี้ ในคดีฟื้นฟูกิจการก่อน ไม่ว่าจะเป็สิทธิเรียกร้องที่มีประกัน หรือสิทธิเรียกร้องไม่มีประกันทั่ว

⁵⁴ 11 U.S.C. , Section 1112 [b]

⁵⁵ 11 U.S.C. , Section 1109 [b]

⁵⁶ 11 U.S.C. , Section 301 ,302

⁵⁷ Federal Rules of Bankruptcy procedure , Rule 2004 [4]

ไป หรือสิทธิเรียกร้องที่มีบุริมสิทธิ เพราะการกำหนดสัดส่วนในการชำระหนี้คืนตามแผนฟื้นฟูกิจการ หรือการลงมติให้ความเห็นชอบตามแผนฟื้นฟูกิจการ จำเป็นที่ต้องยุติปัญหาเกี่ยวกับสิทธิเรียกร้องที่มีข้อโต้แย้ง [disputed claims] หรือสิทธิเรียกร้องที่ไม่แน่นอน [contingent claims] หรือสิทธิเรียกร้องที่ไม่อาจคำนวณเป็นเงินได้ [unliquidated claims] หรือปัญหาค่าเสียหายอันเกิดจากการบอกรื้อสัญญาที่มีภาระเกินควร หรือสัญญาเช่าที่ไม่มีกำหนด ซึ่งจะต้องกำหนดค่าเสียหายให้แน่นอนก่อน หรือแม้แต่สิทธิเรียกร้องที่มีบุริมสิทธิซึ่งต้องกำหนดจำนวนให้แน่นอน เพราะวาทสิทธิเรียกร้องนี้ต้องชำระหนี้เต็มจำนวนเมื่อวันที่แผนฟื้นฟูกิจการมีผลบังคับใช้

การเสนอพิสูจน์สิทธิเรียกร้อง

คดีฟื้นฟูกิจการตาม Chapter 11 ถ้าสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ได้ถูกกำหนดอยู่ในบัญชีรายชื่อเจ้าหนี้ของลูกหนี้ที่เสนอต่อศาลแล้วถือว่าได้มีการยื่นพิสูจน์สิทธิเรียกร้องแล้ว เว้นแต่สิทธิเรียกร้องที่กำหนดในบัญชีรายชื่อเจ้าหนี้เป็นสิทธิเรียกร้องที่มีข้อโต้แย้ง หรือจำนวนไม่แน่นอน หรือไม่อาจคำนวณเป็นเงินได้⁵⁸ สิทธิเรียกร้องที่กำหนดในบัญชีรายชื่อเจ้าหนี้ที่เป็นสิทธิเรียกร้องที่มีข้อโต้แย้ง หรือจำนวนไม่แน่นอน หรือ ไม่อาจคำนวณเป็นเงินได้ หรือสิทธิเรียกร้องที่ลูกหนี้มิได้รับระบุในบัญชีรายชื่อเจ้าหนี้ การพิสูจน์สิทธิเรียกร้อง หรือผลประโยชน์ใด ๆ (ไม่ว่าสิทธิเรียกร้องมีประกัน หรือไม่มีประกัน) ต้องยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อให้มีคำสั่งอนุญาตให้ขอรับชำระหนี้ในคดีฟื้นฟูกิจการได้ ซึ่งจะทำให้เจ้าหนี้เหล่านั้นได้รับสิทธิในการลงออกเสียงและมีส่วนร่วมในการฟื้นฟูกิจการ⁵⁹

เจ้าหนี้ในคดีฟื้นฟูกิจการ Chapter 11 จะไม่ได้รับแจ้งถึงจำนวนมูลค่ารวมทั้งสิ้นของสิทธิเรียกร้องตามที่กำหนดในบัญชีรายชื่อเจ้าหนี้ที่ลูกหนี้เสนอต่อศาล หรือสิทธิเรียกร้องตามที่กำหนดในบัญชีรายชื่อเจ้าหนี้ที่ลูกหนี้เสนอต่อศาลไม่ว่าจะมีข้อโต้แย้ง หรือจำนวนไม่แน่นอน หรือไม่อาจคำนวณเป็นเงินหรือไม่ เจ้าหนี้ต้องรับผิดชอบตรวจสอบเองว่าสิทธิเรียกร้องของตนนั้นถูกต้องทั้งจำนวนมูลค่า และมีสิทธิได้รับชำระหนี้ในคดีฟื้นฟูกิจการหรือไม่ ดังนั้นสิ่งสำคัญที่เจ้าหนี้ต้องตรวจสอบถึงสถานะและจำนวนมูลค่าของสิทธิเรียกร้องด้วยตนเองจากบัญชีรายชื่อ

⁵⁸ 11 U.S.C. , Section 1111 [a]

⁵⁹ Federal Rules of Bankruptcy procedure, Rule 3003 [c] [2]

เจ้าหนี้ที่ลูกหนี้เสนอต่อศาล หรือเลือกยื่นคำขอพิสูจน์สิทธิเรียกร้องเอง โดยปกติเจ้าหนี้จะเลือกยื่นคำขอพิสูจน์สิทธิเรียกร้องต่อศาลซึ่งเป็นวิธีการที่ปลอดภัยที่สุด เพราะการดำเนินการและจัดเตรียมเอกสารจะกระทำได้ง่ายกว่าการขอตรวจสอบจากบัญชีรายชื่อเจ้าหนี้⁶⁰ แต่การยื่นคำขอพิสูจน์สิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์นั้นจะต้องยื่นภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนด⁶¹

การยื่นคัดค้านสิทธิเรียกร้อง

การยื่นคำขอพิสูจน์สิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนดให้ถือว่าสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์นั้นได้รับอนุญาตให้รับชำระหนี้ได้ในคดีฟื้นฟูกิจการ เว้นแต่ผู้มีส่วนได้เสียฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งคัดค้านสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์นั้น⁶² สำหรับวิธีการยื่นคัดค้าน หรือกระบวนการใดเกี่ยวกับการยื่นคัดค้านกำหนดไว้ใน Bankruptcy Rule , rule 3007 โดยเฉพาะใน rule 3007 นี้มิได้กำหนดระยะเวลาในการยื่นคัดค้านสิทธิเรียกร้อง ดังนั้นการยื่นคัดค้านสิทธิเรียกร้องจึงอาจกระทำได้ตลอดเวลา แม้ในกรณีที่สิทธิเรียกร้องนั้นได้มีการชำระหนี้ไปแล้ว เจ้าหนี้อาจถูกเรียกคืนหนี้ที่ชำระไปแล้ว

นอกจากการยื่นคัดค้านสิทธิเรียกร้องโดยผู้มีส่วนได้เสีย หรือเจ้าหนี้คนอื่น ๆ แล้ว กฎหมายล้มละลายยังได้กำหนดกรณีที่สิทธิเรียกร้องจะไม่ได้รับอนุญาตให้ชำระหนี้ได้ตาม 11 U.S.C. , Section 502 [b] [1] - [9]

สิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ใดที่มีข้อโต้แย้ง หรือไม่อาจกำหนดจำนวนแน่นอนที่ยื่นโดยเจ้าหนี้ ศาลมีอำนาจพิจารณาและกำหนดจำนวนมูลค่าของสิทธิเรียกร้องดังกล่าวได้ เพื่อให้ได้รับชำระหนี้ในคดีฟื้นฟูกิจการ⁶³

⁶⁰ Williamson, J.H. The Attorney's Handbook on Small Business Reorganization under Chapter 11, p.138.

⁶¹ Federal Rules of Bankruptcy procedure, Rule 3003 [c] [3]

⁶² 11 U.S.C. , Section 502 [a]

⁶³ 11 U.S.C. , Section 502 [c]

3.6 แผนฟื้นฟูกิจการ

3.6.1 ผู้มีสิทธิยื่นเสนอแผนฟื้นฟูกิจการขนาดเล็ก

บทบัญญัติด้วยการเสนอแผนฟื้นฟูกิจการ Chapter 11 ลูกหนี้ทั่วไปจะมีสิทธิพิเศษก่อนในการเป็นผู้เสนอแผนฟื้นฟูกิจการภายในกำหนด 120 วันนับจากวันที่ยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการ อย่างไรก็ตามผู้มีส่วนได้เสียทั้งหลายก็มีสิทธิยื่นเสนอแผนฟื้นฟูกิจการได้เช่นกันซึ่งรวมทั้งลูกหนี้ หรือ ทรัสต์ หรือคณะกรรมการเจ้าหนี้ หรือเจ้าหนี้คนใดคนหนึ่ง โดยกำหนดในมาตรา 1121 ถ้า

- 1) ทรัสต์ได้รับการแต่งตั้งให้ควบคุมดูแลกิจการของลูกหนี้ในการฟื้นฟูกิจการ
- 2) ลูกหนี้ไม่ได้ยื่นเสนอแผนฟื้นฟูกิจการภายในกำหนดเวลาพิเศษ 120 วันนั้น
- 3) ลูกหนี้ยื่นเสนอแผนฟื้นฟูกิจการภายในกำหนดเวลาพิเศษ 120 วันแต่ไม่เป็นไปตามข้อกำหนดของกฎหมายที่อาจให้การยอมรับแผนได้ภายในกำหนด 180 วัน โดยฝ่ายผู้มีส่วนได้เสียฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งร้องขอต่อศาลก่อนสิ้นระยะเวลา 120 หรือ 180 วัน และเมื่อได้ไต่สวนพิจารณาแล้ว ศาลอาจมีเหตุขยับระยะเวลา หรือขยายระยะเวลา 120 หรือ 180 วันนั้นอีกก็ได้

ขนาดของกิจการที่ขอรับการฟื้นฟูกิจการนั้นก็มีผลต่อทัศนคติของบรรดาเจ้าหนี้ทั้งหลาย และอาจมีผลต่อการประสบความสำเร็จตามแผนฟื้นฟูกิจการซึ่งมีปัจจัยหลายประการที่ศาลอาจหยิบยกมาพิจารณาได้โดยไม่จำเป็นต้องปรากฏเหตุใดๆ ขึ้นก่อน สำหรับกิจการหรือธุรกิจขนาดเล็กนั้น กฎหมายล้มละลายได้ให้สิทธิในการขอฟื้นฟูกิจการที่เป็นรูปแบบเฉพาะ เพื่อความเหมาะสมและผลสำเร็จในการฟื้นฟู โดยลูกหนี้อาจเลือกขอฟื้นฟูกิจการภายใต้กระบวนการฟื้นฟูกิจการสำหรับกิจการขนาดเล็กได้ หากว่าลูกหนี้มีคุณสมบัติเป็นลูกหนี้กิจการขนาดเล็กตามที่กฎหมายกำหนด⁶⁴

⁶⁴ 11 U.S.C. , Section 101 [51c]

ลูกหนี้กิจการขนาดเล็กจะได้รับสิทธิพิเศษในการเสนอแผนฟื้นฟูกิจการภายในกำหนด 100 วันนับจากวันที่ยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการตาม Chapter 11 แห่งประมวลกฎหมายล้มละลาย โดยแผนฟื้นฟูกิจการทั้งหมดจะต้องยื่นเสนอให้แล้วเสร็จภายในกำหนด 160 วันนับจากวันที่ศาลอนุญาตให้ฟื้นฟูกิจการได้ และเมื่อผู้มีส่วนได้เสียฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งร้องขอต่อศาล ศาลอาจพิจารณาคดีเพื่อย่นระยะเวลาพิเศษในการเสนอแผนลงเมื่อมีเหตุอันควร หรืออาจขยายระยะเวลาเช่นว่านั้นออกไปมากกว่า 100 วันก็ได้เมื่อลูกหนี้ได้แสดงให้เห็นว่า ความจำเป็นในการขอขยายระยะเวลาเช่นนั้นออกไปโดยมิได้มีเหตุจากลูกหนี้ แต่การขยายระยะเวลานั้นรวมเวลาทั้งสิ้นต้องไม่เกินกว่า 160 วัน⁶⁵

ได้มีแนวคิดในการร่างแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายล้มละลายเกี่ยวกับการฟื้นฟูกิจการขนาดเล็ก ในเรื่องระยะเวลาทั้งการเสนอแผนฟื้นฟูกิจการขนาดเล็ก และการยื่นขึ้นขอให้ความเห็นชอบแผนฟื้นฟูกิจการ โดยร่างแก้ไขเพิ่มเติม 11 U.S.C. , Section 1121 [e] ดังนี้

[e] คดีฟื้นฟูกิจการขนาดเล็ก

1. เฉพาะลูกหนี้อาจยื่นเสนอแผนฟื้นฟูกิจการได้ภายในกำหนด 90 วันนับจากวันที่ได้รับอนุญาตให้ฟื้นฟูกิจการ เว้นแต่การย่นระยะเวลาเช่นว่านั้นอาจกระทำได้โดยฝ่ายผู้มีส่วนได้เสียร้องขอภายในกำหนดระยะเวลา 90 วัน หรือเว้นแต่การขยายระยะเวลาจะเป็นไปตามที่กำหนดในอนุมาตรานี้ เมื่อศาลได้พิจารณาแล้ว และมีเหตุอันควรศาลอาจสั่งเป็นประการอื่นได้
2. แผนฟื้นฟูกิจการและรายงานการเปิดเผยข้อมูลตามที่จำเป็นนั้นจะต้องยื่นเสนอต่อศาลภายในกำหนดไม่เกินกว่า 90 วันนับจากวันที่ได้รับอนุญาตให้ฟื้นฟูกิจการ และ
3. ระยะเวลาตามที่กำหนดไว้ใน [1] และ [2] และระยะเวลาตามที่กำหนดไว้ใน 11 U.S.C. sec 1129 [e] เพื่อให้แผนฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ได้รับการยื่นขึ้นความเห็นชอบ อาจขยายระยะเวลาดังกล่าวได้ในกรณีต่อไปนี้

⁶⁵ 11 U.S.C. , Section 1121 [e]

[A] ลูกหนีได้แสดงให้เห็นด้วยพยานหลักฐานที่น่าเชื่อถือได้ว่าการขยายระยะเวลาจะทำให้การฟื้นฟูกิจการประสบความสำเร็จซึ่งศาลจะให้การยืนยันเห็นชอบกับแผนฟื้นฟูกิจการภายในระยะเวลาที่เหมาะสม

[B] กำหนดเวลาสิ้นสุดใหม่ที่ได้อ้างอิงขึ้นต้องเป็นระยะเวลาที่ได้รับอนุญาตตามที่กฎหมายกำหนดไว้และ

[C] คำสั่งอนุญาตให้ขยายระยะเวลา ศาลได้ลงนามก่อนสิ้นสุดระยะเวลาสิ้นสุดที่กำหนด

3.6.2 ข้อกำหนด(เนื้อหา)ในแผนฟื้นฟูกิจการ

สิ่งที่สำคัญอย่างมากสำหรับลูกหนีกิจการขนาดเล็กในการฟื้นฟูกิจการภายใต้ Chapter 11 นั้นคือการเตรียมการทั้งการจัดทำโครงร่างของแผนฟื้นฟูกิจการ หรือแผนฟื้นฟูกิจการฉบับเพื่อการให้ความเห็นชอบแผน การจัดทำแผนนั้นอาจแบ่งออกได้เป็นขั้นตอนดังนี้

1. การจัดเตรียมและเสนอแผนฟื้นฟูกิจการ
2. การจัดเตรียมและการผ่านความเห็นชอบในรายงานการเปิดเผยข้อมูลของลูกหนี
3. การยอมรับหรือปฏิเสธแผนฟื้นฟูกิจการ โดยบรรดาเจ้าหนี้และผู้ถือหุ้นทั้งหลาย
4. การให้ความเห็นชอบแผนฟื้นฟูกิจการ โดยศาล

กระบวนการในการจัดทำแผนฟื้นฟูกิจการจนกระทั่งแผนได้รับความเห็นชอบจากศาลนั้นจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องทำความเข้าใจในทุกกระบวนการ และไม่อาจยกเว้นหรือข้ามกระบวนการใดกระบวนการหนึ่งได้ ยกเว้นลูกหนีที่ขอฟื้นฟูกิจการตามกระบวนการของลูกหนีกิจการขนาดเล็ก ตามมาตรา 1121 [e] ⁶⁶ที่จะมีกระบวนการพิเศษเฉพาะโดยขั้นตอนที่สองในการผ่านความเห็นชอบในรายงานการเปิดเผยข้อมูลของลูกหนีนั้นอาจรวมพิจารณาในกระบวนการให้ความเห็นชอบแผนฟื้นฟูกิจการ โดยศาลได้⁶⁶

⁶⁶ 11 U.S.C. , Section 1125 [f]

แผนฟื้นฟูกิจการภายใต้ Chapter 11 นั้นต้องเป็นไปตามข้อกำหนดเกี่ยวกับแผนฟื้นฟูกิจการตาม Section 1123 [a] และแผนนั้นจะต้องไม่ขัดต่อข้อกำหนดเกี่ยวกับการให้ความเห็นชอบแผนฟื้นฟูกิจการตาม Section 1129 [a] นอกจากนี้กฎหมายแต่ละท้องถิ่นจะต้องมีการตรวจสอบและปฏิบัติให้เป็นไปตามที่ท้องถิ่นนั้นกำหนดด้วย

แผนฟื้นฟูกิจการตามที่กำหนดใน Section 1123 [a] ของ Chapter 11 นั้น อย่างน้อยต้องประกอบด้วยข้อมูลดังต่อไปนี้

1. การจัดลำดับชั้นของสิทธิเรียกร้องและผลประโยชน์อื่น ๆ นอกเหนือจากสิทธิเรียกร้องลำดับก่อน
2. ระบุลำดับชั้นของสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ที่ได้รับผลกระทบภายใต้แผนฟื้นฟูกิจการ
3. ระบุข้อปฏิบัติต่อสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ที่ได้รับผลกระทบภายใต้แผนนั้นในแต่ละลำดับชั้น
4. กำหนดให้มีการปฏิบัติในแต่ละลำดับชั้นของสิทธิเรียกร้อง หรือผลประโยชน์อย่างเท่าเทียมกัน เว้นแต่ผู้ทรงสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์เฉพาะรายใดที่ประสงค์จะได้รับการปฏิบัติที่น้อยกว่า
5. กำหนดแนวทางที่แผนฟื้นฟูกิจการจะประสบความสำเร็จ และดำเนินการตามแผนได้
6. ในกรณีที่ลูกหนี้ฟื้นฟูกิจการเป็นบริษัทจำกัด แผนฟื้นฟูกิจการนั้นต้องระบุถึงเงื่อนไขหรือระเบียบตามที่ได้ขออนุญาตไว้เกี่ยวกับการออกหุ้น หรือสิทธิการออกเสียงลงมติ หรือการแบ่งปันผลกำไรจากการประกอบการให้กับผู้ถือหุ้น
7. แผนต้องระบุเกี่ยวกับผลประโยชน์ของเจ้าหนี้และผู้ถือหุ้นทั้งหลาย และนโยบายสาธารณะเกี่ยวกับการเลือกเจ้าหน้าที่ หรือผู้บริหาร หรือทรัสต์ภายใต้แผนฟื้นฟูกิจการ

รายการดังกล่าวข้างต้นเป็นรายการที่บังคับให้แผนฟื้นฟูกิจการทั่วไปต้องมี เพื่อเป็นการให้ข้อมูลอย่างเพียงพอในขั้นพื้นฐาน หากแผนฟื้นฟูกิจการไม่มีรายการครบถ้วนตามที่กำหนดไว้ ก็จะมีผลต่อการยืนยันให้ความเห็นชอบต่อแผนฟื้นฟูกิจการจากศาล เพราะศาลจะไม่รับรองแผนฟื้นฟูกิจการที่มีรายการ ไม่ครบถ้วนตามที่กฎหมายกำหนด

ในการจัดทำแผนฟื้นฟูกิจการนั้นเราจะพบคำว่า "สิทธิเรียกร้อง" [Claims] และคำว่า "ผลประโยชน์" [Interests] ซึ่งในประมวลกฎหมายล้มละลายได้กำหนดไว้ว่า "สิทธิเรียกร้อง" คือ สิทธิที่จะได้รับชำระหนี้ หรือ สิทธิที่จะได้รับชำระหนี้จากหลักประกันในจำนวนเงินที่เท่ากัน⁶⁷ แต่ "ผลประโยชน์" [interest] ไม่มีบัญญัติให้ความหมายไว้ในประมวลกฎหมายล้มละลาย แต่ความหมายในบทบัญญัติ Chapter11 นั้นให้หมายถึงสิทธิในตราสารทุนของผู้ถือหุ้น และหุ้นส่วนจำกัดความรับผิดชอบ⁶⁸ สำหรับคดีใน Chapter11 นั้นเจ้าหน้าที่มีทั้งสิทธิเรียกร้องและเป็นผู้ทรงสิทธิในตราสารทุน [equity security] ถือว่ามีผลประโยชน์ตามที่กฎหมายกำหนดใน มาตรา 501 [a]

โดยปกติแล้วคดีของลูกหนี้ที่ขอฟื้นฟูกิจการภายใต้กระบวนการสำหรับลูกหนี้กิจการขนาดเล็ก ผู้ทรงสิทธิในตราสารทุน [equity security] มักเป็นผู้ประกอบการบุคคลธรรมดาเพียงรายเดียวที่เป็นเจ้าของกิจการ และผลประโยชน์ของผู้ถือหุ้นทุนเป็นประกันนั้นจะไม่ได้ถูกกำหนดในแผนฟื้นฟูกิจการ ดังนั้นคดีฟื้นฟูกิจการสำหรับลูกหนี้ธุรกิจขนาดเล็กจึงได้กำหนดมาตรการเฉพาะขึ้นโดยให้แผนฟื้นฟูกิจการนั้นเกี่ยวข้องกับเฉพาะกับเจ้าหน้าที่ทั้งหลาย โดยไม่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ใดของผู้ทรงตราสารทุน อย่างไรก็ตามถ้าได้มีการโอนกิจการของลูกหนี้ไปยังผู้ถือหุ้นรายใหม่ภายใต้แผนฟื้นฟูกิจการ หรือดำเนินการออกหุ้นเพิ่มทุนใหม่ภายใต้แผนฟื้นฟูกิจการ หรือแผนฟื้นฟูกิจการได้เสนอให้ขายกิจการ หรือยกเลิกผลประโยชน์ในตราสารทุนของเจ้าหน้าที่ที่เป็นเจ้าของกิจการเฉพาะราย เมื่อกรณีเป็นเช่นนั้นให้ผลประโยชน์ของผู้ทรงตราสารทุนอาจต้องเกี่ยวข้องกับแผนฟื้นฟูกิจการ และถ้าแผนฟื้นฟูกิจการได้รับความเห็นชอบแผนภายใต้กระบวนการ cramdown ตามมาตรา 1129 [b] และถ้าสิทธิเรียกร้องของเจ้าหน้าที่ลำดับชั้นที่ปฏิเสธแผนฟื้นฟูกิจการไม่ได้รับชำระหนี้เต็มจำนวนภายใต้แผนฟื้นฟูกิจการ อาจนำหลักสิทธิลำดับก่อนมาใช้ตามความจำเป็นสำหรับแผนฟื้นฟูกิจการเพื่อตัดสิทธิในผลประโยชน์ของผู้ทรงตราสารทุน เว้นแต่บรรดาผู้ทรงตราสารทุนทั้งหลายได้เพิ่มเงินทุนใหม่เข้าไปภายใต้แผนฟื้นฟูกิจการ

⁶⁷ 11 U.S.C. , Section 101 [51c]

⁶⁸ 11 U.S.C. , Section 101 [16] [17]

ประมวลกฎหมายล้มละลาย Chapter 11 ไม่ได้กำหนดระยะเวลาของแผน ดังนั้นแผนจึงอาจมีระยะเวลานานเท่าใดก็ได้เท่าที่จะทำให้การฟื้นฟูกิจการ หรือการฟื้นฟูลูกหนี้ธรรมดา หรือการชำระบัญชีประสบผล แต่มีข้อกำหนดเรื่องระยะเวลาโดยศาลเพียงประการเดียวเกี่ยวกับเกณฑ์ความเป็นไปได้ของแผนฟื้นฟูตามมาตรา 1129 [a] [11] ซึ่งแผนฟื้นฟูจะได้รับความเห็นชอบจากศาลก็ต่อเมื่อแผนนั้นได้ปรากฏต่อศาลถึงความเป็นไปได้ของแผน [feasibility]

อย่างไรก็ตามแผนที่เสนอภายใต้ Chapter 11 นั้นส่วนใหญ่จะเป็นแผนเพื่อการฟื้นฟูกิจการ แต่แผนเพื่อการชำระบัญชีโดยสุจริตนั้นก็อาจเสนอและอาจได้รับความเห็นชอบ ดังนั้นบรรดาข้อกำหนดที่กำหนดคนนั้นจึงเป็นบทบัญญัติเพื่อแผนฟื้นฟูกิจการ แต่ก็สามารถนำบทบัญญัติเหล่านั้นมาใช้เป็นเกณฑ์เพื่อให้การพิจารณาให้ความเห็นชอบสำหรับแผนเพื่อการชำระบัญชีได้⁶⁹

3.7 การจัดลำดับชั้นสิทธิเรียกร้อง

ข้อยกเว้นประการหนึ่งในการจัดลำดับชั้นสิทธิเรียกร้องคือ สิทธิเรียกร้องที่มีบุริมสิทธิไม่ต้องการจัดลำดับชั้น เช่น สิทธิเรียกร้องเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายเพื่อการบริหารกิจการ หรือสิทธิเรียกร้องที่เกิดขึ้นจากกิจการของลูกหนี้ หรือเกี่ยวกับทางการเงินหลังจากเวลาเริ่มต้นคดีฟื้นฟูกิจการ จนกระทั่งระยะเวลาก่อนมีการแต่งตั้งทรัสต์ ในคดีฟื้นฟูกิจการโดยไม่สมัครใจ [unsecured gap claims arising in involuntary cases] และสิทธิเรียกร้องภาษีไม่มีประกันของหน่วยงานรัฐบาล อาจไม่ถูกจัดลำดับชั้นสิทธิเรียกร้องในแผนฟื้นฟู⁷⁰ สิทธิเรียกร้องและผลประโยชน์อื่น ๆ ทั้งหมด ซึ่งรวมถึงสิทธิเรียกร้องที่มีบุริมสิทธิอื่น ๆ จะต้องถูกจัดลำดับชั้นสิทธิเรียกร้องตามลำดับที่เหมาะสม มิฉะนั้นแผนฟื้นฟูที่ไม่สมบูรณ์อาจจะไม่ได้รับการให้ความเห็นชอบตาม Chapter 11

⁶⁹ 11 U.S.C. , Section 101 [5]

⁷⁰ 11 U.S.C. , Section 1123 [a] [1]

การจัดลำดับชั้นสิทธิเรียกร้องและผลประโยชน์ สิ่งแรกที่ต้องปฏิบัติคือการจัดทำแผนที่มี การจัดลำดับชั้นของสิทธิเรียกร้องเพียงให้สิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ที่มีสาระสำคัญของ สิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์เช่นเดียวกันให้อยู่ในลำดับชั้นเดียวกัน⁷¹ ซึ่งตามเกณฑ์ที่กำหนด นี้สิทธิเรียกร้องที่อยู่ในลำดับชั้นต่างกัน หรือสิทธิเรียกร้องที่อยู่ในลำดับชั้นเดียวกันแต่มีทรัพย์สินอันเป็นหลักประกันต่างกันไป ก็ควรจะจัดอยู่ในลำดับชั้นเดียวกัน ดังนั้นสิทธิเรียกร้องไม่มี ประกัน หรือสิทธิเรียกร้องที่ไม่มีบุริมสิทธิไม่ควรจัดอยู่ในลำดับชั้นสิทธิเรียกร้องเดียวกัน เช่น เดียวกับสิทธิเรียกร้องที่มีประกัน หรือสิทธิเรียกร้องที่มีบุริมสิทธิ ถึงแม้ว่าสิทธิเรียกร้องเหล่านั้น จะได้รับการปฏิบัติเฉพาะต่างกันไปตามที่กำหนดในแผนฟื้นฟู เช่น สิทธิเรียกร้องมีประกันด้วยการ จำนองลำดับแรกของทรัพย์สินสูญหนี้ ไม่ควรจัดอยู่ในลำดับชั้นเดียวกับสิทธิเรียกร้องมี ประกันด้วยการ จำนองลำดับสอง ถึงแม้ว่าสิทธิเรียกร้องเหล่านั้นจะได้รับหลักประกันเต็มจำนวนหนี้ ก็ตาม ดังนั้นในคดีฟื้นฟูสำหรับลูกหนี้ธุรกิจขนาดเล็กก็จะมีทั้งสิทธิเรียกร้องที่มีประกันทั้งเต็ม จำนวนหรือบางส่วนซึ่งต้องถูกจัดอยู่ในลำดับชั้นที่ต่างกัน ส่วนการจัดลำดับชั้นของสิทธิเรียก ร้องไม่มีประกัน กฎหมายอนุญาตให้ผู้ทรงสิทธิเรียกร้องไม่มีประกันมีสิทธิเลือกที่จะได้รับชำระ หนี้เช่นเดียวกับสิทธิเรียกร้องมีประกันเต็มจำนวนตามที่ควรจะได้รับ

ข้อยกเว้นอีกประการหนึ่งในการจัดลำดับชั้นสิทธิเรียกร้องเพื่อจัดสิทธิเรียกร้องที่มีสาระ สำคัญของสัญญาที่เหมือนกันให้อยู่ในลำดับชั้นเดียวกันคือ แผนฟื้นฟูกิจการอาจจะกำหนดชั้น ของสิทธิเรียกร้องเฉพาะขึ้นสำหรับสิทธิเรียกร้องที่ไม่มีประกันซึ่งมีจำนวนน้อยกว่า หรือสิทธิ เรียกร้องที่ถูกลดจำนวนลงโดยศาลเป็นผู้พิจารณาอนุมัติอย่างสมควรแก่เหตุและเพื่อความจำเป็น สำหรับการบริหารกิจการที่มีความคล่องตัว⁷² โดยเจ้าหนี้ที่มีสิทธิเรียกร้องจำนวนน้อย [small creditors] ได้รับการเสนอโอกาสให้ลดจำนวนสิทธิเรียกร้องให้เป็นประเภทเจ้าหนี้สิทธิเรียกร้อง จำนวนน้อย [small creditors] และจะได้รับชำระหนี้เต็มจำนวน จำนวนรวมของสิทธิ เรียกร้องของเจ้าหนี้ขนาดเล็กนั้นต้องได้รับการพิจารณาให้ความเห็นชอบจากศาลด้วยเหตุอันควร และตามความจำเป็น ซึ่งอาจมีจำนวนรวมที่แตกต่างกันออกไปขึ้นอยู่กับขนาดของทรัพย์สิน และ จำนวนของเจ้าหนี้ขนาดเล็ก สำหรับคดีฟื้นฟูกิจการสำหรับธุรกิจขนาดเล็ก เจ้าหนี้ขนาดเล็ก [small creditors] จะอยู่ที่จำนวน \$300 หรือจำนวนน้อยกว่านี้จะได้รับการให้ความเห็นชอบ

⁷¹ 11 U.S.C. , Section 1122 [a]

⁷² 11 U.S.C. , Section 1122 [b]

สิทธิเรียกร้องไม่มีประกัน

ในคดีฟื้นฟูกิจการสำหรับลูกหนี้ธุรกิจขนาดเล็กใน Chapter 11 นั้น โดยปกติลูกหนี้จะมีเจ้าหนี้จากการค้าเป็นจำนวนหนึ่งซึ่งมีสิทธิเรียกร้องที่มีจำนวนไม่มากนัก หรืออาจจะมีเจ้าหนี้ขนาดใหญ่ที่มีประกันเพียงหนึ่งหรือสองราย โดยส่วนใหญ่คือสถาบันการเงินซึ่งเป็นสิทธิเรียกร้องที่มีประกัน และอาจมีเพียงบางส่วนที่เป็นสิทธิเรียกร้องที่ไม่มีประกัน สิทธิเรียกร้องของสถาบันการเงินก็มักจะมีจำนวนเกินกว่าจำนวนหนี้รวมกันทั้งหมดของบรรดาเจ้าหนี้การค้าของลูกหนี้กิจการขนาดเล็ก เช่น ลูกหนี้มีเจ้าหนี้ทางการค้าจำนวนถึง 20 รายซึ่งจำนวนภาระหนี้รวมทั้งสิ้น \$10,000 และมีภาระหนี้ต่อธนาคาร หรือสถาบันการเงินอื่น ๆ จำนวน \$ 350,000 ซึ่งประกันด้วยทรัพย์สินหลักประกัน มีมูลค่า \$ 150,000 โดยส่วนใหญ่มักเป็นสิ่งก่อสร้าง หรือไม่กี่บัญชีรายชื่อรับของกิจการ ดังนั้นลูกหนี้จะมีภาระหนี้ไม่มีประกันเท่ากับจำนวน \$ 300,000 โดยที่ภาระหนี้จำนวน \$ 200,000 นั้นเป็นของเจ้าหนี้สถาบันการเงินเพียงรายเดียว จะเห็นได้ว่าหากสิทธิเรียกร้องของเจ้าหนี้การค้า กับสิทธิเรียกร้องไม่มีประกันของสถาบันการเงินนั้นถูกจัดอยู่ในลำดับชั้นสิทธิเรียกร้องเดียวกันคือ ลำดับชั้นสิทธิเรียกร้องไม่มีประกันที่ไม่ได้รับเต็มจำนวนสถาบันการเงินหรือธนาคารย่อมมีอำนาจในการลงมติไม่เห็นชอบกับแผนฟื้นฟูที่ไม่เห็นด้วย

กรณีดังกล่าวข้างต้นลูกหนี้ต้องพยายามจัดสิทธิเรียกร้องของเจ้าหนี้ทางการค้าให้อยู่ต่างลำดับชั้นกับสิทธิเรียกร้องของเจ้าหนี้สถาบันการเงินหรือธนาคารด้วยเหตุผลสองประการ คือ

1. เจ้าหนี้ทางการค้าซึ่งส่วนใหญ่มักเป็นเจ้าหนี้บุคคลธรรมดา และเป็นเจ้าหนี้ส่วนน้อยในคดีฟื้นฟูกิจการใน Chapter 11 มักจะได้รับชำระหนี้ที่น้อย หรืออาจจะไม่ได้รับชำระหนี้เลย หากลูกหนี้ต้องเลิกกิจการ หรือเข้าสู่การชำระบัญชีตาม Chapter 7 เพราะฉะนั้นโดยส่วนใหญ่แล้วเจ้าหนี้ทางการค้าซึ่งเป็นเจ้าหนี้ไม่มีประกันมักจะให้ความเห็นชอบกับแผนฟื้นฟูกิจการเสมอ และเป็นการเรียกร้องให้ชำระหนี้จำนวนน้อยกว่าสิทธิเรียกร้องของสถาบันการเงินที่มีจำนวนภาระหนี้มากกว่าในคดีฟื้นฟูกิจการ

2. ถ้าลูกหนี้ปรารถนาที่จะให้กระบวนการยับยั้งสิทธิเรียกร้องของเจ้าหนี้สถาบันการเงิน [cramdown] ต้องมีลำดับชั้นสิทธิเรียกร้องที่ไม่ได้รับชำระหนี้เต็มจำนวนอย่างน้อยหนึ่งลำดับชั้นที่ลงมติให้ความเห็นชอบแผนฟื้นฟูกิจการ และการที่ลูกหนี้ได้จัดลำดับชั้นเจ้าหนี้ทางการค้าให้เป็นอีกลำดับชั้นหนึ่ง ตามที่กล่าวข้างต้นว่าโดยปกติเจ้าหนี้ทางการค้ามักจะลงมติให้

ความเห็นชอบกับแผนอยู่แล้ว ลูกหนี้ยี่จะสามารถให้แผนฟื้นฟูกิจการดำเนินต่อไปได้ตามที่กฎหมายกำหนด ด้วยหลัก cramdown

หลักเกณฑ์การให้ความเห็นชอบสิทธิเรียกร้อง

เมื่อสิทธิเรียกร้องและผลประโยชน์ทั้งหมดได้รับการจัดลำดับชั้นในแผนฟื้นฟูกิจการแล้ว แผนฟื้นฟูกิจการนั้นจะต้องผ่านมาตรฐานการให้ความเห็นชอบตามที่กำหนดไว้ใน Chapter 11 โดยร่างแผนฟื้นฟูกิจการนั้นต้องไม่ขัดต่อข้อกำหนดดังนี้

1. ผู้ทรงสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ในลำดับชั้นสิทธิเรียกร้องที่ไม่ได้รับชำระหนี้เต็ม [impaired class] ต้องทั้งให้การยอมรับแผนฟื้นฟูกิจการหรือได้รับชำระหนี้ภายใต้แผนฟื้นฟูกิจการ ในจำนวนไม่น้อยกว่าผู้ทรงสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์จะได้รับหากลูกหนี้เข้าสู่กระบวนการชำระบัญชีใน Chapter 7 ในวันที่เริ่มต้นแผน⁷³ หรืออีกนัยหนึ่ง ผู้ทรงสิทธิเรียกร้องที่ไม่ได้รับชำระหนี้เต็มจำนวนนั้นจะได้รับชำระหนี้ไม่น้อยไปกว่าที่จะได้รับหากลูกหนี้มีการชำระบัญชีใน Chapter 7 การกำหนดฐานการชำระหนี้นี้เป็นไปตามหลักการทดสอบเรื่อง "ผลประโยชน์สูงสุด" [best interest] และก็เป็นการสะท้อนความจริง และสอดคล้องกับแผนฟื้นฟูที่ว่า บรรดาเจ้าหนี้ทั้งหลายคงไม่ให้ความเห็นชอบกับแผนฟื้นฟูกิจการอย่างแน่นอนหากว่าเจ้าหนี้ได้รับชำระหนี้มากกว่าจำนวนที่ควรจะได้รับจากการชำระบัญชีใน Chapter 7 ซึ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีการพิจารณาคำนวณถึงการชำระบัญชีของลูกหนี้เพื่อประโยชน์ในการกำหนดอัตราการชำระหนี้ให้บรรดาเจ้าหนี้ทั้งหลาย

2. สำหรับผู้ทรงสิทธิเรียกร้องที่ต่ำกว่าสิทธิเรียกร้องที่มีประกันที่เลือกวิธีตาม มาตรา 1111 [b] เพื่อให้สิทธิเรียกร้องๆ ได้รับสิทธิเต็มเช่นสิทธิเรียกร้องที่มีประกันจะได้รับ หรือยังคงรักษามูลค่าไว้ในแผนฟื้นฟูกิจการในวันที่แผนมีผลบังคับใช้ ซึ่งจะมีมูลค่าไม่น้อยกว่าผลประโยชน์ที่ผู้ทรงสิทธิเรียกร้องได้รับจากผลประโยชน์ในทรัพย์สินอันเป็นหลักประกันในสิทธิเรียกร้องนั้น⁷⁴ ดังนั้นเจ้าหนี้ที่ขอลือปฏิบัติตาม มาตรา 1111 [b] จะต้องได้รับมูลค่าไม่น้อยกว่ามูลค่าปัจจุบันซึ่งเท่ากับมูลค่าของผลประโยชน์ในหลักประกัน ณ ราคาปัจจุบัน สำหรับกรณีที่มี

⁷³ 11 U.S.C. , Section 1129 [a] [7] [A]

⁷⁴ 11 U.S.C. , Section 1129 [a] [7] [B]]

การนำกระบวนการขั้บยั้งเจ้าหนี้รายอื่น (cramdown) บรรดาเจ้าหนี้ซึ่งเลือกขอรับการชำระหนี้ ภายใต้มาตรา 1111 [b] จะได้รับการเลื่อนกำหนดการรับเงินจำนวนรวมทั้งหมดเต็มจำนวนตามที่ ได้รับอนุญาตขอรับชำระหนี้โดยมีประกันหลังจากได้เลือกวิธีการนี้ออกไป และเจ้าหนี้เหล่านี้จะ ปฏิเสธแผนฟื้นฟูซึ่งกำหนดให้ได้รับชำระหนี้้น้อยกว่าจำนวนเท่านี้อย่างแน่นอน⁷⁵

3. เว้นแต่ผู้ทรงสิทธิเรียกร้องจะเห็นเป็นอย่างอื่น สิทธิเรียกร้องจากการบริหารจัดการ ที่ได้รับอนุญาตให้ขอรับชำระหนี้ได้ และสิทธิเรียกร้องอันเป็นช่วงเวลาคาบเกี่ยว [gap] ทั้งหมดที่ได้รับอนุญาตให้ขอรับชำระหนี้ในคดีโดยไม่สมัครใจก็ดี จะต้องได้รับชำระหนี้เป็นเงินสด เต็มจำนวนนับจากวันที่แผนฟื้นฟูกิจการมีผลบังคับใช้⁷⁶

4. เว้นแต่ผู้ทรงสิทธิเรียกร้องจะเห็นเป็นอย่างอื่น สิทธิเรียกร้องในภาษีที่ไม่มี ประกันของหน่วยงานรัฐบาลจะต้องได้รับชำระหนี้เต็มจำนวนตลอดระยะเวลาโดยไม่เกินกว่า 6 ปี นับจากวันที่มีการประเมินภาษีเช่นนั้น⁷⁷

5. เว้นแต่ผู้ทรงสิทธิเรียกร้องจะเห็นเป็นอย่างอื่น แต่ละสิทธิเรียกร้องบุริมสิทธิที่ ได้รับอนุญาตขอรับชำระหนี้แล้ว นอกจากที่ได้กล่าวแล้วในข้อ (3) และ (4) จะต้องได้รับชำระ หนี้เป็นเงินสดเต็มจำนวนนับจากวันที่แผนฟื้นฟูกิจการมีผลบังคับใช้ ยกเว้นสิทธิเรียกร้องใน ลำดับชั้นนั้น ๆ ขอรับแผนฟื้นฟูกิจการที่กำหนดให้ได้รับชำระหนี้้อย่างอื่นที่แตกต่างไปจากเงิน สดตามมูลค่าปัจจุบันที่เทียบเท่ากับมูลค่ารวมที่ได้รับอนุญาตขอรับชำระหนี้ได้ในแต่ละสิทธิเรียก ร้อง⁷⁸ หรืออาจกล่าวได้ว่า สิทธิเรียกร้องที่มีบุริมสิทธิ นอกเหนือจากสิทธิเรียกร้องที่เกิดจากการ บริหารจัดการ และสิทธิเรียกร้องทางภาษี จะต้องได้รับชำระหนี้เต็มจำนวนนับจากวันที่แผนฟื้นฟู กิจการมีผลบังคับใช้ เว้นแต่ผู้ทรงสิทธิเรียกร้องจะให้การขอรับการชำระหนี้เต็มจำนวนด้วยผล ประโยชน์ตลอดระยะเวลาหลังจากมีการให้ความเห็นยืนยันแผนแล้ว

6. ถ้าแผนฟื้นฟูกิจการที่ได้รับความเห็นชอบในแผนด้วยกระบวนการ cramdown แผนฟื้นฟูกิจการจะต้องมีความยุติธรรม และเสมอภาค และต้องไม่มีการเลือกปฏิบัติอย่างไม่เป็น ธรรมเกี่ยวกับเรื่องใด ต่อสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ที่ได้รับชำระหนี้ไม่เต็มจำนวนทุกลำดับ

⁷⁵ 11 U.S.C. , Section 1129 [b] [2] [A] [I] [II]

⁷⁶ 11 U.S.C. , Section 1129 [a] [9] [A]

⁷⁷ 11 U.S.C. , Section 1129 [b] [2] [C]

⁷⁸ 11 U.S.C. , Section 1129 [a] [9] [B]

ชั้นซึ่งลงมติไม่ยอมรับแผนฟื้นฟูกิจการ⁷⁹ การให้ความยุติธรรม และเสมอภาคในแผนฟื้นฟูกิจการนั้นต้องอยู่ภายใต้หลักของสิทธิเรียกร้องลำดับก่อน [absolute priority rule] ในการชำระหนี้ ไม่มีประกัน และผลประโยชน์⁸⁰ ภายใต้หลักสิทธิเรียกร้องลำดับก่อนนั้น สิทธิเรียกร้อง หรือผลประโยชน์ลำดับชั้นที่มีสิทธิคิดว่าจะต้องได้รับชำระหนี้เต็มจำนวนก่อนสิทธิเรียกร้อง หรือผลประโยชน์ลำดับชั้นรองลงไป ในกรณีที่ลูกหนี้เป็นบริษัทจำกัด หลักการสิทธิเรียกร้องลำดับก่อนอาจต้องมีการยกเลิก หรือตัดสิทธิเรียกร้อง หรือผลประโยชน์ในหุ้นของผู้ประกอบการที่จะได้รับชำระหนี้ หากว่าลำดับชั้นของสิทธิเรียกร้องไม่มีประกันที่ไม่ยอมรับแผนฟื้นฟูกิจการ ไม่ได้รับชำระหนี้เต็มจำนวนภายใต้แผนที่กำหนด

ในกรณีที่มีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับการจัดลำดับชั้นของสิทธิเรียกร้องใด ๆ ในแผนฟื้นฟูกิจการ อาจยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณาคัดสินก่อนที่จะมีการให้ความเห็นชอบยื่นแผนฟื้นฟูกิจการนั้น⁸¹

แผนฟื้นฟูกิจการภายใต้ Chapter11 จะต้องกำหนดถึงวิธีการปฏิบัติการฟื้นฟูกิจการไว้ในแผนสำหรับสิทธิเรียกร้องทุกลำดับชั้นที่ไม่ได้รับชำระหนี้เต็มจำนวนหรือผลประโยชน์ โดยแผนฟื้นฟูกิจการจะต้องกำหนดรายละเอียดของผลตอบแทน หรือมูลค่าของแต่ละลำดับชั้นที่จะได้รับในแผนนั้น ทั้งสิทธิเรียกร้องที่ไม่ได้รับชำระหนี้เต็มจำนวน หรือสิทธิเรียกร้องทั้งที่มีประกันและไม่มีประกัน สำหรับลำดับชั้นของสิทธิเรียกร้องสามัญที่ไม่มีประกันนั้น มักจะกำหนดวิธีการชำระหนี้ทั้งลักษณะของอัตราส่วนที่จะชำระให้กับสิทธิเรียกร้องทั้งหมดในลำดับชั้นนั้น หรือจำนวนรวมทั้งหมดที่จะชำระหนี้ให้สำหรับการชำระหนี้ตามอัตราส่วนให้กับบรรดาผู้ทรงสิทธิได้รับชำระหนี้ในลำดับชั้นสิทธิเรียกร้อง [pro-rata distribution] โดยแผนฟื้นฟูกิจการนั้นต้องระบุกำหนดการชำระหนี้และประเภทของการชำระหนี้ เช่น ชำระด้วยเงินสด หรือด้วยตัวเงิน หรือด้วยทรัพย์สินใด ๆ โดยถ้าสิทธิเรียกร้องลำดับชั้นใดที่ไม่ได้รับการชำระหนี้เลยภายใต้แผน ถ้าหากมีก็ต้องระบุเอาไว้ให้ชัดเจน สิทธิเรียกร้องลำดับก่อนก็ต้องได้รับชำระหนี้เต็มจำนวนด้วยเงินสด เว้นแต่ผู้ทรงสิทธิเรียกร้องนั้นจะเห็นเป็นอย่างอื่น

⁷⁹ 11 U.S.C. , Section 1129 [b] [1]

⁸⁰ 11 U.S.C. , Section 1129 [b] [2]

⁸¹ Federal Rules of Bankruptcy procedure , Rule 3013

ความยืดหยุ่นเพื่อความคล่องตัวที่สำคัญของแผนฟื้นฟูกิจการคือ การจัดการกับสิทธิเรียกร้องสามัญไม่มีประกันที่ไม่ได้รับชำระหนี้เต็มจำนวนในแผนฟื้นฟูกิจการ Chapter 11 โดยที่สิทธิเรียกร้องเหล่านั้นอาจได้รับชำระหนี้ด้วยเงินสด หรือด้วยทรัพย์สินจากกองทรัพย์สิน หรือหลักประกันของลูกหนี้ หรือการครอบครองแทนลูกหนี้ หรือด้วยการผสมผสานหลายวิธีการตามที่กล่าวข้างต้น การชำระหนี้คืนให้สิทธิเรียกร้องประเภทนี้นั้นก็อาจชำระคืนเมื่อแผนฟื้นฟูมีผลบังคับใช้ หรือการเป็นการผ่อนชำระเป็นงวดตลอดระยะเวลา หรืออาจกำหนดเวลาให้ภายหลังก็ได้ สิ่งที่เป็นข้อจำกัดประการเดียวของสิทธิเรียกร้องสามัญไม่มีประกันที่ไม่ได้รับชำระหนี้เต็มจำนวนคือข้อกำหนดอันเป็นมาตรฐานการให้ความเห็นชอบในแผนฟื้นฟูที่กำหนดให้สิทธิเรียกร้องนี้จะต้องได้รับชำระหนี้ไม่น้อยกว่าที่จะได้รับหากมีการชำระบัญชี และบทบัญญัติว่าด้วยการคัดสิทธิลงมติ [cramdown] ที่ห้ามการเลือกปฏิบัติต่อเจ้าหนี้อย่างไม่ยุติธรรม และการปฏิบัติให้เป็นไปตามหลักสิทธิเรียกร้องลำดับก่อน [absolute priority rule] และบทบัญญัติว่าด้วยการยอมรับแผนฟื้นฟูที่กำหนดให้เพียงลำดับชั้นของสิทธิเรียกร้องที่ไม่ได้รับชำระหนี้เต็มจำนวนเพียงลำดับชั้นเดียวที่ยอมรับแผนฟื้นฟู ก็ถือว่าแผนฟื้นฟูได้รับความเห็นชอบแล้ว ถ้ากรณีมีสิทธิเรียกร้องลำดับชั้นที่ไม่ได้รับชำระหนี้เต็มจำนวนชั้นเดียว หรือหลายชั้นก็ตามที่ประสงค์จะคัดค้านแผนฟื้นฟู และมีการให้ความเห็นชอบแผนฟื้นฟูด้วยกระบวนการยับยั้งการใช้สิทธิลงมติ [cramdown] และถ้าบรรดาผู้ทรงสิทธิในผลประโยชน์เช่น เจ้าของกิจการของลูกหนี้ ประสงค์จะยังคงสถานะผลประโยชน์ในกิจการที่ขอฟื้นฟูของลูกหนี้อยู่ ดังนั้นหลักสิทธิเรียกร้องลำดับก่อนอาจต้องกำหนดให้แต่ละลำดับชั้นสิทธิเรียกร้องที่ไม่มีประกันให้ได้รับชำระหนี้ในจำนวนที่เพียงพอต่อการเสนอให้แผนได้รับการยอมรับถ้าต้องการให้เจ้าของกิจการของลูกหนี้ยังคงได้รับผลประโยชน์อยู่

ข้อพิพาทของสิทธิเรียกร้องที่ไม่ได้รับชำระหนี้เต็ม

แผนฟื้นฟูกิจการตาม Chapter 11 นั้นจำเป็นต้องกำหนดลำดับชั้นสิทธิเรียกร้องและผลประโยชน์ที่ไม่ได้รับความเสียหายจากแผนฟื้นฟู ตามมาตรา 1123 [a] [2] กระบวนการนี้มีความสำคัญต่อการฟื้นฟูกิจการเพราะว่าจะมีสิทธิเรียกร้องที่ไม่ได้รับชำระหนี้เต็มจำนวนเพียงลำดับชั้นเดียวเท่านั้นที่จะลงมติให้การยอมรับแผน หรือปฏิเสธแผนฟื้นฟูกิจการนั้น ส่วนสิทธิเรียกร้องที่

ไม่ได้รับความเสียหายจากแผนก็มักจะให้การยอมรับแผนโดยปริยายอยู่แล้ว⁸² และการที่รักษาไม่ให้เจ้าหน้าที่มีประกันได้รับความเสียหายจากแผนพื้นฐานนั้น ถูกหนึ่งจะปลอดภัยจากการกำหนดผลประโยชน์ในการจ้างองค์ด้วยอัตราค่า หรือยังคงไว้ซึ่งมูลค่าหลักประกันได้สูง

มาตรา 1124 ได้บัญญัติให้สิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ที่มีลักษณะดังนี้ถือว่าไม่ได้รับความเสียหายจากแผนพื้นฐานฟูกิจการ ถ้า

1. สิทธิทางกฎหมาย ,สิทธิได้รับความยุติธรรม , สิทธิที่ได้รับตามสัญญาของผู้ทรงสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์นั้น ไม่ได้ถูกเปลี่ยนแปลงไปโดยแผนพื้นฐานฟูกิจการ หรือ
2. ในกรณีที่มีการผิคนัดผิคสัญญา และได้มีการแก้ไขข้อผิคนัดผิคสัญญานั้นแล้ว และเงื่อนไขเดิมในภาระหนึ้นนั้น ได้รับการแทนที่ด้วยแผนพื้นฐานฟูกิจการ

ในกรณีที่สิทธิเรียกร้องใดในแผนพื้นฐานฟูกิจการที่มีลักษณะตามที่กล่าวข้างต้นสองประการให้ถือว่าสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์นั้นไม่ได้รับความเสียหายจากแผนพื้นฐานฟูกิจการ และนอกจากมาตรการแก้ไขปัญหาทางกฎหมายที่กล่าวแล้ว ถูกหนึ่งยังอาจเลี่ยงความเสียหายที่จะเกิดกับหนึ้นมีประกันได้ โดยการส่งมอบหลักทรัพย์อันเป็นประกันให้กับเจ้าหน้าที่มีประกัน และขอให้สังเกตด้วยว่า ผลของการผิคนัดผิคสัญญาอันเกิดจากการละเมคสัญญา ด้วยเหตุสัมพันธ์กับภาวะการล้มละลาย หรือสถานะทางการเงินของถูกหนึ่งเมื่อเริ่มคคล้มละลาย หรือเมื่อมีการแต่งตั้งทรัสตี หรือแต่งตั้งผู้ควบคุม [custodian]ไม่อาจนับว่าเป็นการผิคนัดผิคสัญญาแต่อย่างไ้ ในคคและไม่อยู่ภายใต้บังคับกฎหมายที่ต้องแก้ไขข้อผิคนัดผิคสัญญาก่อน ตาม Section 1124 [2] [A]

โดยที่ Section 1124 นั้นเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับจัดการกับสิทธิเรียกร้องและผลประโยชน์ลำดับชั้นที่ได้รับความเสียหายจากแผนที่กำหนดไว้ และอย่างน้อยต้องมีหนึ่งรายชื่อสิทธิเรียกร้องที่มีลักษณะตามที่กล่าวมาแล้วข้างต้นประการใดประการหนึ่ง ซึ่งอยู่ในลำดับชั้นใดอันจะทำให้สิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ลำดับชั้นนั้นเป็นลำดับชั้นที่ไม่ได้รับความเสียหายจากแผนพื้นฐานฟูกิจการ ดังนั้น ถ้าในกรณีที่มีสิทธิเรียกร้องในลำดับชั้นหนึ่งนั้นอยู่ทั้งหมด 10 สิทธิเรียกร้อง และมีสิทธิเรียกร้องลำดับชั้นนั้นเพียงหนึ่งสิทธิเรียกร้องที่ได้รับความเสียหายจากแผนพื้นฐานฟูกิจการ ให้

⁸² 11 U.S.C. , Section. 1126 [f]

ถือว่าสิทธิเรียกร้องลำดับชั้นทั้งหมดนั้นเป็นสิทธิเรียกร้องที่ได้รับความเสียหายจากแผนฟื้นฟูกิจการ

ในทางปฏิบัติทั้งสิทธิเรียกร้องไม่มีประกันที่ได้รับความเสียหาย หรือสิทธิเรียกร้องที่มีประกันมักไม่ค่อยเกิดปัญหาเป็นข้อพิพาทนัก เพราะว่าสิทธิเรียกร้องทั้งสองประเภทมักจะได้รับการจัดวางอย่างเหมาะสมในคอนเสนอแผนฟื้นฟูแล้ว ในกรณีของสิทธิเรียกร้องที่ได้รับความเสียหายมักจะเกิดในกรณีที่ลูกหนี้พยายามจะแก้ไขข้อผิดพลาดของสิทธิเรียกร้องที่มีประกันในแผนฟื้นฟู เพื่อให้เข้าเงื่อนไขในมาตรา 1124 [2] โดยข้อพิพาทนี้มักเรียกกันว่า "การแก้ไขเพื่อเลี่ยงปัญหาความเสียหายของสิทธิเรียกร้อง"⁸³

3.8 รายงานการเปิดเผยข้อมูล

มาตรการเปิดเผยข้อมูลถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งของกระบวนการฟื้นฟูกิจการใน Chapter 11 เพราะบรรดาเจ้าหนี้หรือผู้ถือตราสารทุนทั้งหลายไม่อาจลงมติยอมรับหรือปฏิเสธแผนฟื้นฟูกิจการที่ลูกหนี้เสนอได้จนกว่าจะได้รับข้อมูลอย่างเพียงพอ⁸⁴ บุคคลที่เสนอแผนฟื้นฟูกิจการนั้นต้องให้ข้อมูลเกี่ยวกับกิจการในรูปของรายงานการเปิดเผยข้อมูล และเพื่อเป็นหลักประกันว่ารายงานการเปิดเผยข้อมูลของลูกหนี้นั้นถูกต้องและให้ข้อมูลอย่างเพียงพอ รายงานการเปิดเผยข้อมูลนั้นจะต้องได้รับความเห็นชอบจากศาลก่อนที่ส่งไปยังบรรดาเจ้าหนี้หรือผู้ทรงตราสารทุนทั้งหลาย

ประมวลกฎหมายล้มละลายได้บัญญัติว่า เมื่อเริ่มคดีฟื้นฟูกิจการตาม Chapter 11 การลงมติยอมรับหรือปฏิเสธแผนฟื้นฟูกิจการ โดยเจ้าหนี้ทั้งหลายนั้นไม่อาจกระทำได้นจนกว่าจะได้มี

⁸³ Williamson , J.H., The Attorney's Handbook on Small Business Reorganization under Chapter 11, 5th ed., p. 161.

⁸⁴ Morris W.M., " The Chapter 11 Plan ," . in The Bankruptcy Reform Act Manual [Fifth Edition] , ed. Frank W. Koger [Illinois : The Commercial Law League of America, 1996] , p. 5.

การนำส่งรายงานการเปิดเผยข้อมูลเป็นลายลักษณ์อักษรและสำเนา หรือรายงานสรุปแผนฟื้นฟูกิจการ ไปยังบรรดาเจ้าหนี้ทั้งหลาย โดยรายงานการเปิดเผยข้อมูลต้องได้รับการให้ความเห็นชอบจากศาลว่ารายงานนั้น ได้ให้ข้อมูลอย่างเพียงพอก่อนที่จะนำส่ง ไปยังบรรดาเจ้าหนี้ทั้งหลาย⁸⁵

บทบัญญัติว่าด้วยรายงานการเปิดเผยข้อมูลในกิจการขนาดเล็กมีความยืดหยุ่นพอสมควร นอกจากกระบวนการให้ความเห็นชอบแผนฟื้นฟูกิจการอาจพิจารณาต่อเนื่องได้หลังจากศาลได้ให้ความเห็นชอบรายงานการเปิดเผยข้อมูลแล้ว ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายล้มละลายปี 1999 ได้แก้ไขบทบัญญัติ 11 U.S.C. 1125 [f] โดยกำหนดมาตรการเพิ่มเติมที่ก่อให้เกิดความยืดหยุ่นต่อการเปิดเผยข้อมูล ดังนี้

[f] แม้จะได้อำนาจไว้ ในอนุมาตรา [b] สำหรับคดีฟื้นฟูกิจการขนาดเล็ก

[1] ในการพิจารณา ไม่ว่ารายงานการเปิดเผยข้อมูลจะให้ข้อมูลอย่างเพียงพอหรือไม่ก็ตาม ศาลจะต้องพิจารณาถึงความซับซ้อนของคดี และผลประโยชน์ที่บรรดาเจ้าหนี้ทั้งหลาย หรือผู้มีส่วนได้เสียฝ่ายอื่นจะได้จากข้อมูลที่เพิ่มขึ้น และพิจารณาประกอบกับค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจากการได้ข้อมูลเพิ่มเติม

[2] ศาลอาจพิจารณาคัดค้านว่าแผนฟื้นฟูกิจการได้ให้ข้อมูลอย่างเพียงพอแล้ว และทำให้รายงานการเปิดเผยข้อมูลที่เป็นเอกสารแยกต่างหาก ไม่มีความจำเป็นอีกต่อไป

[3] ศาลอาจพิจารณานุมัติรายงานการเปิดเผยข้อมูลที่เป็นไปตามแบบที่กำหนดคณมิติโดยศาล หรือที่เป็นไปตามแบบที่กำหนดใน 28 U.S.C. , Section 2075.

[4] [A] ศาลอาจพิจารณานุมัติรายงานการเปิดเผยข้อมูลภายใต้เงื่อนไขใดในการให้อนุมัติครั้งสุดท้ายได้

[B] การยอมรับหรือปฏิเสธแผนฟื้นฟูกิจการอาจขึ้นอยู่กับรายงานการเปิดเผยข้อมูลที่ได้รับการให้ความเห็นชอบภายใต้เงื่อนไขใด ๆ ก็ได้ ถ้าหากนี้ให้ข้อมูลอย่างเพียงพอต่อบรรดาผู้ทรงสิทธิเรียกร้องหรือสิทธิในผลประโยชน์ เพียงแต่รายงานการเปิดเผยข้อมูลที่ได้รับการให้ความเห็นชอบภายใต้เงื่อนไขใด ๆ นั้นต้องส่งไปรษณีย์เป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่า 20 วันก่อนวันพิจารณาให้ความเห็นชอบแผนฟื้นฟูกิจการ และ

⁸⁵ 11 U.S.C. , Section 1125 [b]

[C] การพิจารณารายงานการเปิดเผยข้อมูลอาจพิจารณาร่วมกับการพิจารณาให้ความเห็นชอบแผนฟื้นฟูกิจการได้

การให้ข้อมูลที่เพียงพอ [Adequate information]

การให้ข้อมูลที่เพียงพอ นั้นถือเป็นข้อกำหนดเบื้องต้นในการเปิดเผยข้อมูล ซึ่งข้อมูลอย่างเพียงพอ นั้นได้บัญญัติไว้ว่าเป็นข้อมูลที่ระบุประเภทและรายละเอียดของข้อมูลลูกหนี้ อย่างเพียงพอให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ โดยต้องแสดงพฤติกรรมของลูกหนี้และประวัติที่ผ่านมาของกิจการ รวมถึงสถานะของสมมุติบัญชีและบันทึกต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งสามารถให้นักลงทุนที่จัดอยู่ในประเภทเดียวกับผู้ทรงสิทธิเรียกร้องหรือส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้องในแต่ละลำดับชั้น ใช้เป็นข้อมูลในการพิจารณาตัดสินใจเกี่ยวกับแผนฟื้นฟูกิจการได้⁸⁶

เงื่อนไขที่กล่าวว่า " นักลงทุนประเภทเดียวกับผู้ทรงสิทธิเรียกร้อง หรือผู้มีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้องในแต่ละลำดับชั้น " ให้หมายความถึงนักลงทุนที่มีสิทธิเรียกร้องหรือส่วนได้เสียอยู่ในลำดับชั้นเดียวกับเจ้าหนี้นั้นๆ หรือนักลงทุนที่มีลักษณะความสัมพันธ์กับลูกหนี้ในฐานะของผู้ทรงสิทธิเรียกร้องหรือส่วนได้เสียประเภทอื่นในลำดับชั้นของเจ้าหนี้ที่พึงจะมี และนักลงทุนซึ่งมีความสามารถหาข้อมูลจากแหล่งอื่นๆ นอกเหนือจากที่กำหนดไว้ในรายงานการเปิดเผยข้อมูล ซึ่งบุคคลในฐานะเดียวกับผู้ทรงสิทธิเรียกร้อง หรือผู้มีส่วนได้เสียในลำดับชั้นนั้นจะพึงมี⁸⁷

ปัญหาการให้ข้อมูลอย่างเพียงพอ นั้นมีความสำคัญต่อการจัดทำรายงานการเปิดเผยข้อมูลอย่างมาก เพราะมาตรฐานของข้อมูลที่เพียงพอ นั้นมีความหลากหลายไม่แน่นอนขึ้นอยู่กับแต่ละคดีเป็นพื้นฐาน ลูกหนี้จึงมักประสบปัญหาว่ารายงานการเปิดเผยข้อมูลนั้นให้ข้อมูลที่เพียงพอต่อการพิจารณาตัดสินใจให้การยอมรับแผนฟื้นฟูกิจการแล้วหรือไม่ โดยเฉพาะลูกหนี้กิจการขนาดเล็กที่ประสบปัญหาในการจัดเตรียมข้อมูล เพราะขาดผู้เชี่ยวชาญที่จะมาช่วยในการจัดทำรายงานข้อมูลต่าง ๆ อย่างไรก็ตามสิ่งที่ชัดเจนคือรายงานการเปิดเผยข้อมูล ไม่อยู่ภายใต้บังคับระเบียบและกฎหมายหลักทรัพย์ทั้งในระดับประเทศและมลรัฐ⁸⁸

⁸⁶ 11 U.S.C. , Section. 1125 [a] [1]

⁸⁷ 11 U.S.C. , Section 1125 [a] [2]

⁸⁸ 11 U.S.C. , Section. 1125 [d]

ในทางปฏิบัติในการจัดทำรายงานการเปิดเผยข้อมูลตามที่กฎหมายกำหนดสำหรับลูกหนี้กิจการขนาดเล็กนั้นจะต้องอยู่ภายใต้ข้อพิจารณา 2 ประการ⁸⁹ ค่าใช้จ่ายในการจัดทำข้อมูลทางการเงินที่มีความละเอียดและถูกต้องครบถ้วนภายใต้เงื่อนไขข้อมูลที่ปรากฏในสมุดบัญชีและบันทึกต่าง ๆ ในกิจการลูกหนี้ โดยที่การเสนอรายงานการเปิดเผยข้อมูลต้องเป็นไปโดยสุจริตหรือปราศจากเจตนาที่จะก่อให้เกิดความเสียหาย ซึ่งโดยปกติแล้วลูกหนี้กิจการขนาดเล็กนั้นมักจัดทำสมุดบัญชีกิจการ หรือข้อมูลอื่นอย่างไม่เป็นระบบอยู่แล้ว จึงให้ข้อมูลในการเปิดเผยข้อมูลได้ไม่เพียงพอ ศาลที่พิจารณาคดีก็มักไม่ต้องการกำหนดให้ลูกหนี้ต้องมีการตรวจสอบบัญชี หรือจัดระบบข้อมูลของกิจการลูกหนี้ใหม่เพราะจะเกิดค่าใช้จ่ายสูงในการดำเนินการ

กรณีอาจเป็นไปได้ยากที่ในคดีฟื้นฟูกิจการจะไม่ได้กำหนดให้มีการจัดทำรายงานการเปิดเผยข้อมูลลูกหนี้ ซึ่งหากกรณีเป็นเช่นนั้นย่อมแสดงว่าเจ้าหนี้ลำดับชั้นที่ได้รับความเสียหายได้รับข้อมูลอย่างเพียงพอแล้วจากแหล่งข้อมูลอื่น หรืออาจเป็นกรณีที่ไม่ต้องจัดทำรายงานการเปิดเผยข้อมูลขึ้นต่างหาก โดยให้ข้อมูลทั้งหมดที่ต้องการเปิดเผยให้ปรากฏรวมอยู่ในแผนฟื้นฟูกิจการ เสมือนให้แผนฟื้นฟูกิจการนั้นเป็นรายงานการเปิดเผยข้อมูล นอกจากนี้จะสังเกตได้จากถ้อยคำในระเบียบวิธีพิจารณา Rule 3016 [c] ที่บัญญัติแสดงให้เห็นว่า รายงานการเปิดเผยข้อมูลของลูกหนี้อาจไม่จำเป็นต้องทำขึ้น หากกรณีลูกหนี้มีแผนฟื้นฟูกิจการที่เพียงพอต่อการที่เจ้าหนี้ทั้งหลายมั่นใจที่จะให้การยอมรับแผนแล้ว หรือในกรณีที่ไม่มีลำดับชั้นเจ้าหนี้ที่ได้รับความเสียหาย การจัดทำรายงานเปิดเผยข้อมูลก็อาจไม่จำเป็นต้องจัดทำขึ้นก็ได้ เว้นแต่ศาลจะกำหนด

---

⁸⁹ Williamson, J.H. The Attorney's Handbook on Small Business Reorganization under Chapter 11, 5th ed. , p. 166.

เนื้อหาของรายงานการเปิดเผยข้อมูล

การเขียนรายงานการเปิดเผยข้อมูลที่คืนนั้นควรต้องแบ่งออกเป็น 3 ส่วนดังนี้⁹⁰

1. ประวัติของกิจการถูกหนี และข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินกิจการในปัจจุบัน
2. ข้อมูลเกี่ยวกับสถานะทางการเงิน
3. ข้อมูลที่อธิบายและสรุปสาระสำคัญของแผนฟื้นฟูกิจการที่เสนอ

ข้อกำหนดตามกฎหมายว่าด้วยการเสนอรายงานการเปิดเผยข้อมูล

รายงานการเปิดเผยข้อมูลจะต้องยื่นเสนอต่อศาลพร้อมด้วยแผนฟื้นฟูกิจการตาม Chapter 11 หรือภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนด⁹¹ ในกรณีที่มีการจัดประชุมขึ้นในคดี ศาลอาจกำหนดให้วันประชุมเป็นวันที่ยื่นเสนอรายงานการเปิดเผยข้อมูลและแผนฟื้นฟูกิจการได้⁹² อย่างไรก็ตามถ้าระยะเวลาที่กำหนดให้ถูกหนีจัดทำรายงานการเปิดเผยข้อมูลใกล้ถึงกำหนดสิ้นสุดโดยที่รายงานนั้นยังไม่เรียบร้อย ถูกหนีต้องยื่นคำร้องขอขยายเวลาต่อศาลออกไปอีก แต่ต้องไม่เกินกว่า 180 วันนับจากวันที่ศาลส่งอนุญาตให้ฟื้นฟูกิจการ เพื่อที่จะได้รักษาสิทธิในการยื่นเสนอแผนฟื้นฟูกิจการ ดังนั้นการยื่นรายงานการเปิดเผยข้อมูลจึงไม่ควรให้เวลาล่วงผ่านไปนานโดยไม่จำเป็น

การยื่นเสนอรายงานการเปิดเผยข้อมูลที่ผ่านการพิจารณาให้ความเห็นชอบจากศาลแล้ว จะต้องนำส่งไปยังบรรดาเจ้าหนี้ และผู้มีส่วนได้เสียอย่างน้อยเป็นเวลา 20 วัน ล่วงหน้าก่อนมีการพิจารณาให้ความเห็นชอบยืนยันแผนฟื้นฟูกิจการ และศาลอาจกำหนดให้มีการพิจารณาให้ความเห็นชอบแผนฟื้นฟูกิจการเป็นกระบวนการพิจารณาต่อเนื่องจากการให้ความเห็นชอบรายงานการ

⁹⁰ Ibid., p. 167.

⁹¹ Federal Rules of Bankruptcy procedure , Rule 3016 [c]

⁹² 11 U.S.C. ,Section 105 [d] [2]

เปิดเผยข้อมูลได้⁹³ ก่อนหรือในขณะที่ศาลจะพิจารณาให้ความเห็นชอบกับรายงานการเปิดเผยข้อมูลนั้น ศาลจะต้องปฏิบัติดังนี้คือ⁹⁴

1. กำหนดวันสิ้นสุดสำหรับการลงมติยอมรับแผนฟื้นฟูกิจการ
2. กำหนดวันสิ้นสุดสำหรับการยื่นคำร้องคัดค้านต่อรายงานการเปิดเผยข้อมูล
3. กำหนดวันพิจารณารายงานการเปิดเผยข้อมูลใหม่ ในกรณีที่มีการยื่นคำร้องคัดค้าน
4. กำหนดวันให้การยืนยันเห็นชอบแผนฟื้นฟูกิจการ

3.9 การลงมติยอมรับแผนฟื้นฟูกิจการ

กระบวนการในการให้ความเห็นชอบต่อแผนฟื้นฟูกิจการหลังจากที่ศาลได้ให้ความเห็นชอบกับรายงานการเปิดเผยข้อมูลคือ การยอมรับแผนฟื้นฟูกิจการของบรรดาเจ้าหนี้และผู้ถือผลประโยชน์ในคดี โดยที่บรรดาเจ้าหนี้และผู้ถือผลประโยชน์ในแผนฟื้นฟูกิจการจะยังไม่อาจลงมติให้ความเห็นชอบแผนฟื้นฟูกิจการได้จนกว่าศาลจะได้ออกความเห็นชอบกับรายงานการเปิดเผยข้อมูลและเอกสารที่เกี่ยวข้องก่อน เมื่อมีการลงมติให้การยอมรับหรือปฏิเสธแผนฟื้นฟูกิจการเกิดขึ้น การลงมติจะเป็นการลงมติแต่ละลำดับชั้นเจ้าหนี้ตามที่ปรากฏในแผนฟื้นฟูกิจการนั้น

หน้าที่ก่อนมีการลงมติยอมรับแผนฟื้นฟูกิจการ

เมื่อศาลได้ให้ความเห็นชอบกับรายงานการเปิดเผยข้อมูลแล้ว เว้นแต่ศาลจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่นตามที่เจ้าหนี้ลำดับชั้นที่ได้รับความเสียหายคนใดคนหนึ่งหรือหลายคนร้องขอ ลูกหนี้ผู้

⁹³ 11U.S.C. , Section 1125 [f]

⁹⁴ 11U.S.C. , Section 105 [d] [2] [B]

ดำเนินแผนฟื้นฟูกิจการในระหว่างฟื้นฟูกิจการ หรือผู้จัดทำแผนฟื้นฟูกิจการ หรือเจ้าหน้าที่จะต้องมีหน้าที่ในการนำเสนอขอรบคเอกสารดังต่อไปนี้ให้กับบรรดาเจ้าหนี้และผู้ถือผลประโยชน์

1. แผนฟื้นฟูกิจการหรือเอกสารสรุปเกี่ยวกับแผนฟื้นฟูที่ศาลให้ความเห็นชอบแล้ว
2. รายงานการเปิดเผยข้อมูลที่ผ่านมาการให้ความเห็นชอบจากศาลแล้วอย่างมีเงื่อนไข
3. แจ้งกำหนดระยะเวลาในการให้ความเห็นชอบหรือปฏิเสธแผนฟื้นฟูกิจการ
4. แจ้งกำหนดระยะเวลาที่ชัดเจนเกี่ยวกับการยื่นคำคัดค้านแผนฟื้นฟูกิจการ และกำหนดวัน เวลาที่แน่นอนในการพิจารณาให้ความเห็นชอบกับแผนฟื้นฟูกิจการ
5. วิธีการลงมติให้การยอมรับหรือปฏิเสธแผนฟื้นฟูกิจการ
6. จัดเตรียมข้อมูลอื่นๆ ตามที่ศาลกำหนด รวมถึงข้อคิดเห็นของศาลที่แสดงความเห็นไว้ในการให้ความเห็นชอบรายงานการเปิดเผยข้อมูล หรือจัดทำรายงานสรุปความเห็นของศาลในการให้ความเห็นชอบ⁹⁵

การลงมติให้ความเห็นชอบแผนฟื้นฟูกิจการ

การพิจารณาให้การยอมรับแผนฟื้นฟูกิจการโดยลำดับชั้นเจ้าหนี้จำเป็นต้องอาศัยมติยอมรับแผนของเจ้าหนี้ทั้งหลายด้วยจำนวนภาระหนี้รวมกัน ไม่น้อยกว่าสองในสาม และด้วยจำนวนมากกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนสิทธิเรียกร้องในแต่ละลำดับชั้นที่ลงมติให้ความเห็นชอบ⁹⁶ หากกรณีที่มีการลงมติออกเสียงให้ความเห็นชอบในแผนฟื้นฟูกิจการในลำดับชั้นเจ้าหนี้ชั้นใดที่ขาดองค์ประกอบสองประการที่กล่าวมาคือ ให้การยอมรับแผนทั้งจำนวนมูลหนี้ และจำนวนเจ้าหนี้ตามที่กำหนด ก็ถือว่าแผนฟื้นฟูกิจการนั้นถูกปฏิเสธโดยลำดับชั้นหนี้ชั้นนั้น ๆ แต่ถ้ากรณีที่แผนนั้นไม่ได้รับการลงมติไม่ว่าจะเป็นการให้ความเห็นชอบ หรือปฏิเสธแผนเลย ให้ถือว่าเป็นการปฏิเสธแผนนั้น เพราะว่ามีมติให้ความเห็นชอบกับแผนฟื้นฟูนั้นแต่อย่างใด

สำหรับลำดับชั้นผู้ทรงผลประโยชน์ต้องอาศัยจำนวนไม่น้อยกว่า สองในสามของจำนวนผู้ทรงผลประโยชน์ในแผนที่ขอรับชำระหนี้ได้ให้ความเห็นชอบกับแผนฟื้นฟูกิจการ ข้อสังเกต

⁹⁵ Federal Rules of Bankruptcy procedure , Rule 3017 [d] , 3017.1 [a] , [b]

⁹⁶ 11 U.S.C. , Section 1126 [c]

ประการหนึ่งคือ กฎหมายไม่ได้กำหนดเงื่อนไขของจำนวนหนี้ของผู้ทรงผลประโยชน์ในแผนฟื้นฟูกิจการ อีกทั้งสมาชิกลำดับชั้นผู้ทรงผลประโยชน์ที่ไม่ได้ลงมติจะไม่ถูกนับรวมเข้าไปด้วย ไม่ว่าลำดับชั้นนี้จะพิจารณาให้การยอมรับหรือปฏิเสธแผนก็ตาม และศาลเองก็อาจคัดสมาชิกของลำดับชั้นนั้นออกจากการลงมติได้ ถ้าการให้การยอมรับหรือปฏิเสธแผนนั้นเป็นโดยไม่สุจริตหรือไม่เป็นไปตามประมวลกฎหมายล้มละลาย มาตรา 1126 [c], [d], [e]

ลำดับชั้นของเจ้าหนี้หรือผู้ทรงผลประโยชน์ที่มีสิทธิออกเสียงในการยอมรับหรือคัดค้านแผนฟื้นฟูกิจการ จะต้องเป็นชั้นที่ได้รับผลกระทบจากแผนดังกล่าว สำหรับลำดับชั้นของเจ้าหนี้หรือผู้ทรงผลประโยชน์ที่ไม่ได้รับความเสียหายจากแผนฟื้นฟูกิจการ ย่อมถือว่าลำดับชั้นเจ้าหนี้หรือผู้ทรงผลประโยชน์ชั้นนั้นให้ความเห็นชอบหรือยอมรับแผนฟื้นฟูกิจการนั้น⁹⁷ และในทำนองเดียวกันลำดับชั้นเจ้าหนี้หรือผู้ทรงผลประโยชน์ซึ่งไม่ได้รับชำระหนี้ภายใต้แผนฟื้นฟูกิจการกฎหมายให้ถือว่าลำดับชั้นนั้นยอมคัดค้านหรือปฏิเสธแผนฟื้นฟูกิจการ⁹⁸

นอกจากนี้การให้การยอมรับแผนฟื้นฟูกิจการอาจกระทำได้ก่อนมีการยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการ โดยที่การยอมรับแผนนั้นต้องเป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติตามมาตรา 11 U.S.C. , Section 1126 [b] และ Federal Rules of Bankruptcy procedure, Rule 3018 [b] ดังนี้

การยอมรับหรือปฏิเสธแผนฟื้นฟูกิจการก่อนเวลาเริ่มต้นแห่งคดีฟื้นฟูกิจการนั้นจะมีผลบังคับต่อเมื่อเป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดดังนี้⁹⁹

1. การชี้ชวนให้มีการลงมติยอมรับ หรือปฏิเสธแผนฟื้นฟูกิจการต้องเป็นไปตามกฎหมายของรัฐที่มีใช้กฎหมายล้มละลาย หรือกฎเกณฑ์ หรือข้อบังคับใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกำหนดเรื่องการเปิดเผยข้อมูลของลูกหนี้อย่างเพียงพอต่อการตัดสินใจลงมติดังกล่าวต่อแผนฟื้นฟูกิจการ หรือ

⁹⁷ 11 U.S.C. , Section 1126 [f]

⁹⁸ 11 U.S.C. , Section 1126 [g]

⁹⁹ 11 U.S.C. , Section 1126 [b]

2. ในกรณีที่ไม่มีกฎหมาย หรือกฎเกณฑ์ หรือข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับการเปิดเผย ข้อมูลลูกหนี้อย่างเพียงพอ ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยการเปิดเผยข้อมูลลูกหนี้ อย่างเพียงพอ [adequate information] ตามที่กำหนดในกฎหมายล้มละลาย มาตรา 11 U.S.C. , Section 1125 [a]

การยอมรับหรือปฏิเสธแผนฟื้นฟูกิจการก่อนเวลาเริ่มต้นแห่งคดีฟื้นฟูกิจการนั้น บรรดา เจ้าหนี้ หรือผู้ทรงผลประโยชน์ที่มีคุณสมบัติว่าด้วยการออกเสียงลงมติต่อแผน ต้องยื่นคำร้องต่อ ศาลในนามของตนเอง อย่างไรก็ตามการออกเสียงให้การยอมรับ หรือปฏิเสธแผนฟื้นฟูกิจการที่ ยื่นต่อศาลนั้น อาจไม่มีผลบังคับได้หากศาลพิจารณาแล้วพบว่า แผนฟื้นฟูกิจการไม่ได้นำเสนอต่อ เจ้าหนี้หรือผู้ทรงผลประโยชน์ทั้งหลายในลำดับชั้นนั้น หรือเจ้าหนี้หรือผู้ทรงผลประโยชน์ได้รับ แผนฟื้นฟูกิจการที่ลูกหนี้นำเสนอให้ล่าช้าอย่างไม่สมควรแก่เหตุ และเกินกว่าจะมีเวลาเพียงพอใน การพิจารณาแผนฟื้นฟูกิจการและลงมติได้ หรือการชี้ชวนให้มีการลงมติให้การยอมรับหรือ ปฏิเสธแผนฟื้นฟูกิจการไม่เป็นไปตามที่กำหนดในมาตรา 11 U.S.C. Section 1126 [b]¹⁰⁰

การยื่นยื่นเห็นชอบด้วยแผนฟื้นฟูกิจการ

เมื่อแผนฟื้นฟูกิจการได้รับการลงมติยอมรับแผนจากบรรดาเจ้าหนี้ หรือผู้ทรงผล ประโยชน์แล้ว แผนฟื้นฟูกิจการนั้นจะต้องได้รับการพิจารณาและให้การยื่นยื่นความเห็นชอบกับ แผนจากศาลอีกครั้งหนึ่งด้วย¹⁰¹ การพิจารณานั้นศาลจะมีมาตรฐานของการยื่นยื่นแผนฟื้นฟู กิจการเดียวกันกับกิจการทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นกิจการขนาดใหญ่ หรือเล็ก หรือกิจการเอกชน หรือมหาชนก็ตาม เพราะมาตรฐานนี้จะป็นวิธีการทำให้เจ้าหนี้ฝ่ายที่เสียหายได้รับความพอใจ และเป็นทางเลือกที่ยุติธรรมและเท่าเทียมกันแล้ว ศาลจะต้องพิจารณาให้ได้ว่าแผนฟื้นฟู กิจการที่เสนอนั้นสอดคล้องกับมาตรฐานการยื่นยื่นแผนฟื้นฟูกิจการตามที่กำหนดดังต่อไปนี้ได้หรือ ไม้¹⁰²

¹⁰⁰ Federal Rules of Bankruptcy procedure, Rule 3018 [b]

¹⁰¹ 11 U.S.C. , Section 1128

¹⁰² 11 U.S.C. , Section 1129 [a]

1. แผนฟื้นฟูกิจการนั้นเป็นไปตามบทบัญญัติทั้งหลายที่กำหนดใน Chapter 11
2. ผู้ดำเนินแผนฟื้นฟูกิจการได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติทั้งหลายที่กำหนดใน Chapter 11
3. การเสนอแผนฟื้นฟูกิจการเป็นไปด้วยเจตนาสุจริต และไม่เป็นการต้องห้ามตามกฎหมายใด
4. การชำระเงิน หรือการชำระค่าธรรมเนียม หรือค่าใช้จ่ายใดในการดำเนินการเกี่ยวกับคดีฟื้นฟูกิจการและแผนฟื้นฟูกิจการได้มีการเปิดเผยข้อมูลต่อศาลแล้ว และเป็นข้อมูลที่สมควรแก่เหตุ
5. ผู้ดำเนินแผนฟื้นฟูกิจการได้เปิดเผยข้อมูลส่วนตัวและความสัมพันธ์ต่อบุคคลที่ทำหน้าที่เป็นผู้จัดการ หรือเจ้าหน้าที่ หรือทรัพย์สินที่มาจากทางเลือกของลูกหนี้หลังจากมีการยื่นแผนฟื้นฟูกิจการแล้ว หรือทรัพย์สินที่มาจากคำสั่งของเจ้าหนี้ ผู้ถือหุ้น และนโยบายสาธารณะ โดยผู้ดำเนินแผนฟื้นฟูกิจการต้องเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวเกี่ยวกับบุคคลภายในของกิจการลูกหนี้ที่ถือว่าจ้าง หรือที่ยังคงปฏิบัติงานอยู่ และรวมถึงข้อมูลของคำตอบแทนที่จ่ายให้กับบุคคลภายในกิจการของลูกหนี้
6. คณะกรรมการที่กำกับเกี่ยวกับ Rate Structure ของลูกหนี้ได้อนุมัติอัตราที่เปลี่ยนแปลงใหม่ตามที่กำหนดในแผนฟื้นฟูกิจการแล้ว หรืออัตราที่เปลี่ยนแปลงใหม่นั้นเป็นไปตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการได้กำหนดขึ้นประกอบการอนุมัติดังกล่าว
7. บรรดาผู้ทรงสิทธิเรียกร้อง หรือผลประโยชน์ใด ๆ ตามที่กำหนดในแผนฟื้นฟูกิจการที่ถูกกระทบต่อสิทธิเรียกร้อง และไม่ได้ให้การยอมรับแผนฟื้นฟูกิจการได้รับการเยียวยาความเสียหายภายใต้แผนฟื้นฟูกิจการหรือไม่ โดยการชดเชยความเสียหายนั้นต้องไม่น้อยกว่าจำนวนที่ผู้ทรงสิทธิเรียกร้องดังกล่าวควรได้รับหากลูกหนี้ต้องเข้าสู่กระบวนการชำระบัญชี โดยคิดมูลค่า ณ วันที่แผนฟื้นฟูกิจการมีผลบังคับใช้
8. ชั้นของเจ้าหนี้ที่ได้รับความเสียหายได้ให้การยอมรับแผนฟื้นฟูกิจการหรือไม่ ถ้าชั้นของเจ้าหนี้ที่ได้รับความเสียหายไม่ให้การยอมรับแผนฟื้นฟูกิจการ แผนฟื้นฟูกิจการก็จะไม่ได้รับการยื่นขึ้นแผน เพราะไม่เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดมาตรฐานของความยุติธรรมและเท่าเทียมกันในมาตรา 11 U.S.C., Section 1129 [b]
9. แผนฟื้นฟูกิจการได้กำหนดให้สิทธิเรียกร้องที่เป็นค่าใช้จ่ายเพื่อการบริหารกิจการ และสิทธิเรียกร้องที่เกิดในช่วงระหว่างยื่นคำร้องฟื้นฟูกิจการจนกระทั่งได้รับอนุญาตให้ฟื้นฟูกิจการ [gap claims] ให้ได้รับบุริมสิทธิภายใต้ มาตรา 507 [a] 1 และ 2 ในวันที่แผนมีผลบังคับใช้แล้วหรือไม่

10. ถ้าแผนฟื้นฟูกิจการก่อให้เกิดผลกระทบต่อลำดับชั้นเจ้าหนี้ใด ต้องมีอย่างน้อย ลำดับชั้นเจ้าหนี้ที่ได้รับความเสียหายนั้นให้ความเห็นชอบ แต่ทั้งนี้ไม่นับรวมถึงบุคคล ภายในของลูกหนี้ไม่ว่าทั้งจำนวนคะแนนเสียง และจำนวนรวมของมูลค่าหนี้ที่ออกเสียง ให้การยอมรับแผนฟื้นฟูกิจการ
11. แผนฟื้นฟูกิจการมีความเป็นไปได้ [feasibility] หรือไม่ โดยพิจารณาว่าแผนฟื้นฟูกิจการ หากได้มีการยื่นขึ้นแผนแล้ว ต้องสามารถดำเนินการฟื้นฟูไปตามแผนที่เสนอมานี้ได้ และแผนดังกล่าวต้องไม่เป็นเหตุให้สถานะทางการเงินของลูกหนี้ทรุดลงกว่าเดิม หรือ เป็นเหตุให้มีการชำระบัญชีหรือมีการฟื้นฟูกิจการอีกครั้งหนึ่ง
12. บรรดาค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ที่กำหนดในมาตรา 11 U.S.C. Section 1930 ได้มีการชำระ หนี้แล้วหรือไม่ หรือ ได้จัดเตรียมที่จะชำระคืนในวันที่แผนฟื้นฟูกิจการมีผลบังคับหรือไม่

การยื่นขึ้นแผนฟื้นฟูกิจการโดยการบังคับ [Cram - Down]

ในกรณีที่การพิจารณาเพื่อการยื่นขึ้นแผนฟื้นฟูกิจการโดยศาลนั้น หากพิจารณาได้ว่า แผนฟื้นฟูกิจการเป็นไปตามมาตรฐานการยื่นขึ้นแผนฟื้นฟูกิจการที่กฎหมายกำหนดตามมาตรา 11 U.S.C. Section 1129 [a] ทุกประการตามที่กล่าวข้างต้น เว้นแต่เพียงข้อ 8 ดังกล่าว คือ ชั้นของ เจ้าหนี้หรือผู้ถือผลประโยชน์ที่ได้รับความเสียหายจากแผนฟื้นฟูกิจการไม่ให้ความเห็นชอบต่อ แผน อันจะมีผลให้แผนไม่เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดที่ศาลจะมีคำสั่งยื่นขึ้นแผนฟื้นฟูกิจการ ได้ ในกรณีเช่นนี้ศาลสามารถมีคำสั่งยื่นขึ้นแผนฟื้นฟูกิจการ ได้แม้ว่าสิทธิเรียกร้องที่ได้รับความเสียหายจากแผนฟื้นฟูกิจการนั้นจะไม่ให้ความเห็นชอบยอมรับแผนฟื้นฟูกิจการก็ตาม¹⁰³ หลักนี้เป็นข้อยกเว้นในเรื่องการได้รับความยินยอมจากผู้ทรงสิทธิเรียกร้องที่ได้รับความเสียหาย จากแผนฟื้นฟูกิจการ ถือเป็นกรยื่นขึ้นแผนฟื้นฟูกิจการ โดยการบังคับ [Cram - Down]

¹⁰³ 11 U.S.C. , Section 1129 [b]

เมื่อผู้เสนอแผนฟื้นฟูกิจการยื่นคำร้องต่อศาล ศาลอาจพิจารณาและมีคำสั่งยื่นแผนฟื้นฟูกิจการ โดยการบังคับ ตามมาตรา 11 U.S.C. Section 1129 [b] โดยการพิจารณาและมีคำสั่งของศาลนั้นต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์พื้นฐานที่กฎหมายล้มละลายกำหนดดังนี้คือ¹⁰⁴

1. แผนฟื้นฟูกิจการต้องไม่เลือกปฏิบัติอย่างไม่ยุติธรรมต่อบรรดาลำดับชั้นใดของผู้ทรงสิทธิเรียกร้องและผลประโยชน์ที่ได้รับความเสียหายและไม่ให้ความเห็นชอบต่อแผนฟื้นฟูกิจการ
2. แผนฟื้นฟูกิจการนั้นต้องมีความยุติธรรมและเป็นธรรมต่อบรรดาลำดับชั้นสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ที่ไม่ให้ความเห็นชอบแผนฟื้นฟูกิจการด้วยกัน

การพิจารณาและมีคำสั่งยื่นแผนฟื้นฟูกิจการ โดยบังคับ [Cram - Down] นั้น ศาลต้องพิจารณาให้ได้ว่าแผนฟื้นฟูกิจการนั้นมีความยุติธรรมและเป็นธรรมต่อสิทธิเรียกร้องหรือผลประโยชน์ลำดับชั้นที่ได้รับความเสียหายที่ไม่ให้ความเห็นชอบแผนฟื้นฟูกิจการ โดยกฎหมายได้กำหนดขอบเขตที่เป็นแนวทางถือได้ว่าแผนฟื้นฟูกิจการมีความยุติธรรมและเป็นธรรมต่อสิทธิเรียกร้องและผลประโยชน์ที่ได้รับความเสียหาย โดยแบ่งออกพิจารณา ดังนี้

ศาลอาจมีคำสั่งยื่นแผนฟื้นฟูกิจการ โดยการบังคับลำดับชั้นเจ้าหนี้มีประกัน เจ้าหนี้ไม่มีประกัน และผู้ถือผลประโยชน์อื่น ๆ เมื่อแผนฟื้นฟูกิจการได้ปรากฏข้อเท็จจริงดังต่อไปนี้

1. สิทธิเรียกร้องมีประกัน¹⁰⁵
  1. เจ้าหนี้มีประกันยังคงได้รับสิทธิยึดหน่วงในหลักประกันอย่างน้อยเท่ากับจำนวนของสิทธิเรียกร้องที่ได้รับอนุญาตจากศาล และกำหนดให้เจ้าหนี้มีประกันได้รับชำระหนี้ด้วยเงินสดในระหว่างเวลาที่ได้มีการผ่อนออกไปซึ่งต้องไม่น้อยกว่าจำนวนที่ได้รับอนุญาต และไม่น้อยกว่ามูลค่าของหลักประกันดังกล่าวโดยคำนวณราคา ณ วันที่แผนฟื้นฟูกิจการมีผลบังคับใช้

¹⁰⁴ 11 U.S.C. , Section 1129 [b] [1]

¹⁰⁵ 11 U.S.C. , Section 1129 [b] [2] [A]

2. การขายทรัพย์สินอันเป็นหลักประกัน หากเจ้าหนี้ผู้ทรงหลักประกันประสงค์เป็นผู้ซื้อให้สามารถหักกลบลบหนี้ระหว่างสิทธิเรียกร้องกับราคาที่ซื้อได้ สำหรับกรณีที่เป็นการขายทรัพย์สินอันเป็นหลักประกันต่อบุคคลภายนอก ต้องกำหนดให้เป็นการขายโดยปลอดจากสิทธิยึดหน่วงใด ๆ โดยกำหนดให้เงินที่ได้รับจากการขายทรัพย์สินนั้นคิดเป็นสิทธิยึดหน่วงต่อเจ้าหนี้ผู้ทรงหลักประกันนั้นแทน โดยอาจกำหนดให้เป็นการผ่อนชำระก็ได้

3. แผนฟื้นฟูกิจการได้กำหนดหรือจัดหาให้เจ้าหนี้มีประกันได้รับหลักประกันอื่นใด อันมีจำนวนและมูลค่าเท่าเทียมกับหลักประกันนั้นทดแทนได้

2. สิทธิเรียกร้องไม่มีประกัน¹⁰⁶

1. แผนฟื้นฟูกิจการต้องจัดให้เจ้าหนี้ไม่มีประกันได้รับชำระหนี้ในลักษณะเป็นเงินสดหรือทรัพย์สินใด ๆ ตามกำหนดเวลาที่ผ่อนออกไปเท่ากับจำนวนและมูลค่าของสิทธิเรียกร้องที่ได้รับอนุญาต หรือ

2. แผนฟื้นฟูกิจการต้องไม่กำหนดให้บรรดาสหสิทธิเรียกร้องที่อยู่ในลำดับชั้นต่ำกว่าลำดับชั้นของเจ้าหนี้ไม่มีประกันได้รับชำระหนี้หรือได้รับทรัพย์สินใด ๆ ตีกว่าเจ้าหนี้ไม่มีประกัน และเจ้าหนี้ไม่มีประกันต้องได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นธรรมและเท่าเทียมกันกับเจ้าหนี้อื่นที่อยู่ในลำดับชั้นเดียวกัน

3. ผู้ถือผลประโยชน์อื่น ๆ¹⁰⁷

1. แผนฟื้นฟูกิจการต้องกำหนดให้ผู้ทรงผลประโยชน์อื่น ๆ ได้รับหรือยึดถือทรัพย์สินที่มีมูลค่าเทียบเท่ากับจำนวนที่ได้กำหนดไว้ชัดเจนหลังจากเลิกกิจการหรือมีสิทธิไถ่ถอนทรัพย์สินได้ตามราคาที่กำหนดไว้ และกรณีที่ไม่ได้มีการกำหนดจำนวนหรือราคาไถ่ถอนไว้ชัดเจน แผนฟื้นฟูกิจการต้องกำหนดให้ผู้ทรงผลประโยชน์ดังกล่าวได้รับทรัพย์สินหรือมีสิทธิไถ่ถอนทรัพย์สินเท่ากับมูลค่าของผลประโยชน์ในวันที่แผนฟื้นฟูกิจการมีผลบังคับใช้ หรือ

¹⁰⁶ 11 U.S.C. , Section 1129 [b] [2] [B]

¹⁰⁷ 11 U.S.C. , Section 1129 [b] [2] [C]

2. แผนฟื้นฟูกิจการ ไม่ได้กำหนดให้ผู้มีส่วนได้เสียลำดับต่ำกว่าได้รับ หรือยึดถือทรัพย์สินใด ๆ เลย

หลักเกณฑ์ที่กฎหมายล้มละลายว่าด้วยการฟื้นฟูกิจการ ได้วางแนวทางไว้เพื่อให้เป็นแนวในการพิจารณาของศาลถึงความยุติธรรมและเป็นธรรมของแผนฟื้นฟูกิจการในแต่ละประเภทของสิทธิเรียกร้อง หรือผลประโยชน์ที่ศาลจะพิจารณามีคำสั่งยืนยันแผนฟื้นฟูกิจการ โดยบังคับได้

เมื่อศาลได้พิจารณาแผนฟื้นฟูกิจการที่เสนอและเป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดดังกล่าว ศาลก็จะมีคำสั่งให้การยืนยันแผนฟื้นฟูกิจการ ซึ่งจะมีผลทำให้แผนฟื้นฟูกิจการนั้นผูกพันบรรดาเจ้าหนี้และผู้มีส่วนได้เสียในแผนทุกคน ไม่ว่าเจ้าหนี้หรือผู้มีส่วนได้เสียในแผนนั้นจะได้รับความเสียหายภายใต้แผน หรือไม่ว่าจะให้การยอมรับแผนฟื้นฟูกิจการหรือไม่ก็ตาม¹⁰⁸ กองทรัพย์สินของลูกหนี้จะกลับคืนสู่ความครอบครองของลูกหนี้ และทรัพย์สินต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับแผนฟื้นฟูกิจการจะได้รับการปลอดจากสิทธิเรียกร้องทั้งหมด เว้นแต่ที่กำหนดไว้ในแผนฟื้นฟูกิจการ หรือศาลมีคำสั่งไว้ใน การยืนยันแผนฟื้นฟูกิจการ¹⁰⁹ บรรดาข้อโต้แย้งใด ๆ ที่มีอยู่ก่อนการยืนยันแผนฟื้นฟูกิจการจะระงับไป ด้วยคำสั่งยืนยันแผนฟื้นฟูกิจการของศาลและมีผลทำให้การพักชำระหนี้ [Automatic stay] และสถานะของลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการ [debtor in possession] สิ้นสุดลงด้วย คำสั่งยืนยันแผนฟื้นฟูกิจการเป็นการปลดหนี้ของลูกหนี้ที่เกิดขึ้นก่อนวันยืนยันแผนฟื้นฟูกิจการ และอาจได้รับชำระคืนตามที่กำหนดไว้ในแผนฟื้นฟูกิจการ อย่างไรก็ตามการปลดหนี้ไม่ครอบคลุมถึงหนี้ใด ๆ อันเป็นข้อยกเว้นสองประการ คือ

1. การยืนยันแผนฟื้นฟูกิจการ ไม่เป็นการปลดหนี้ของลูกหนี้บุคคลธรรมดาจากบรรดาหนี้สิน เว้นแต่หนี้ที่ได้รับการปลดหนี้ตามมาตรา 523¹¹⁰

2. การยืนยันแผนฟื้นฟูกิจการ ไม่เป็นการปลดหนี้ของลูกหนี้ หากกรณีแผนฟื้นฟูกิจการที่ได้รับการยืนยันเป็นแผนเพื่อการชำระบัญชี [Liquidating plan] หากปรากฏว่าลูกหนี้ไม่ได้ประกอบกิจการใดหลังจากแผนฟื้นฟูกิจการมีผลบังคับใช้ และลูกหนี้ไม่มีคุณสมบัติที่จะได้รับ

¹⁰⁸ 11 U.S.C. , Section 1141 [a]

¹⁰⁹ 11 U.S.C. , Section 1141 [b] , [c]

¹¹⁰ 11 U.S.C. , Section 1141 [d] [1] , [2]

การปลดหนี้ตาม Chapter 7 คำสั่งยื่นแผนฟื้นฟูกิจการที่ตั้งภายใต้ Chapter 11 จะ ไม่มีผลเป็นการปลดหนี้ให้กับลูกหนี้¹¹¹

การเพิกถอนคำสั่งเห็นชอบด้วยแผนฟื้นฟูกิจการ

ผู้มีส่วนได้เสียฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งในแผนฟื้นฟูกิจการมีสิทธิยื่นคำร้องขอต่อศาลให้เพิกถอนคำสั่งยื่นแผนฟื้นฟูกิจการ ภายในเวลาใด ๆ ก่อนสิ้นระยะเวลา 180 วันนับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งยื่นแผนฟื้นฟูกิจการ หากศาลได้ไต่สวนและพิจารณาแล้ว อาจมีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งยื่นแผนฟื้นฟูกิจการที่ได้กระทำไปแล้ว เมื่อปรากฏต่อศาลว่าคำสั่งยื่นแผนฟื้นฟูกิจการนั้นเป็นการสั่งโดยเกิดจากการฉ้อฉล หากการยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนคำสั่งยื่นแผนฟื้นฟูกิจการเกินกว่าระยะเวลา 180 วันนับจากวันที่ศาลมีคำสั่งยื่นแผนฟื้นฟูกิจการ การเพิกถอนคำสั่งนั้นก็มิอาจกระทำได้ แม้จะมีเหตุอันเกิดจากการฉ้อฉลในการออกคำสั่งก็ตาม ในกรณีที่มีการพิจารณาและมีคำสั่งเพิกถอนคำสั่งยื่นแผนฟื้นฟูกิจการ คำสั่งเพิกถอนจะต้องพิจารณาและกำหนดมาตรการป้องกันฝ่ายที่สุจริตอย่างเพียงพอ และคำสั่งเพิกถอนนั้นจะมีผลเป็นการยกเลิกการปลดหนี้ของลูกหนี้ไปด้วย¹¹²

3.10 การยกเลิก หรือการเข้าสู่กระบวนการบทบัญญัติอื่นเพื่อการชำระหนี้

ไม่จำเป็นเสมอไปที่ลูกหนี้กิจการขนาดเล็กที่เข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูกิจการตาม Chapter 11 จะต้องดำเนินการฟื้นฟูกิจการไปตามแผนฟื้นฟูจนเสร็จสิ้นกระบวนการ ถ้าโดยจุดมุ่งหมายของบทบัญญัติใน Chapter 11 นั้นเป็นการให้โอกาสลูกหนี้ฟื้นฟูกิจการและรักษากิจการไว้ได้ต่อไป แต่ในบางครั้งกิจการเหล่านั้นอาจตกอยู่ในภาวะที่ย่ำแย่เกินกว่าที่จะฟื้นฟูกิจการตาม Chapter

¹¹¹ 11 U.S.C. , Section 1141 [d] [3]

¹¹² 11 U.S.C. , Section 1144

11 ได้อย่างประสบความสำเร็จ การยกเลิกการฟื้นฟูกิจการ หรือการเปลี่ยนคดีฟื้นฟูกิจการ ไปยัง บทบัญญัติอื่น ๆ จึงเป็นทางเลือกต่อมาที่เป็นประโยชน์สำหรับกิจการของลูกหนี้เอง โดยมากมัก เป็นการโอนย้ายคดีไปสู่การชำระบัญชี Chapter 7

การเปลี่ยนคดีฟื้นฟูกิจการไปสู่การชำระบัญชีโดยสมัครใจ

การเข้าสู่การชำระบัญชีเป็นได้ทั้งโดยสมัครใจ [Voluntary conversion to Chapter 7]¹¹³ เมื่อลูกหนี้ในคดีฟื้นฟูกิจการยื่นคำร้องขอโอนย้ายคดีฟื้นฟูกิจการภายใต้ Chapter 11 ไปสู่การชำระบัญชีได้ตาม Chapter 7 เว้นแต่

1. ลูกหนี้มิได้เป็นลูกหนี้ผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการ [Debtor in possession]
2. คดีฟื้นฟูกิจการเริ่มต้นด้วยการยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการโดยไม่สมัครใจ
3. คดีฟื้นฟูกิจการนี้ได้เคยอยู่ภายใต้บทบัญญัติอื่นๆ ก่อนที่จะมาสู่กระบวนการฟื้นฟูกิจการภายใต้ Chapter 11

ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการขอยกเลิกการฟื้นฟูกิจการ ลูกหนี้อาจยื่นคำร้องขอให้ศาลพิจารณา ไล่สวนและมีคำสั่งได้ เว้นแต่กรณีปรากฏข้อเท็จจริงตามที่กล่าวข้างต้นประการใดประการหนึ่ง นั้นจะทำให้การเปลี่ยนคดีฟื้นฟูกิจการไปสู่การชำระบัญชีไม่อาจกระทำได้ และการยื่นคำร้องขอ ต้องอยู่ภายในกำหนดก่อนมีการยื่นแผนฟื้นฟูกิจการ เพราะการยื่นแผนฟื้นฟูกิจการจะมีผล ทำให้ระงับไปซึ่งสถานะผู้ดำเนินการฟื้นฟูกิจการ [Debtor in possession]

การเปลี่ยนคดีฟื้นฟูกิจการสู่การชำระบัญชีโดยไม่สมัครใจ

เจ้าหนี้ หรือผู้มีส่วนได้เสีย หรือทรัสต์แห่งชาติอาจยื่นคำร้องขอต่อศาลเพื่อให้มีคำสั่งยกเลิกการฟื้นฟูกิจการ หรือเปลี่ยนคดีที่อยู่ภายใต้การฟื้นฟูกิจการ ไปสู่การชำระบัญชีภายใต้ Chapter 7 ได้ เมื่อศาลได้พิจารณาไล่สวนคดีและอาจมีคำสั่งให้ยกเลิกการฟื้นฟูกิจการ หรือเปลี่ยนการฟื้นฟู

¹¹³ 11 U.S.C. , Section 1112 [a]

ฟูจิกิจการ ไปสู่การชำระบัญชี Chapter 7 แล้วแต่ศาลจะพิจารณาว่าวิธีการใดจะก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อเจ้าหนี้ทั้งหลาย และกองทรัพย์สินของลูกหนี้ที่สุด¹¹⁴

เมื่อศาลได้รับคำร้องขอเพื่อขอยกเลิกการฟื้นฟูฟูจิกิจการ หรือให้เปลี่ยนการฟื้นฟูฟูจิกิจการ ไปสู่การชำระบัญชี ศาลจะพิจารณาได้ส่วน ศาลจะพิจารณาและมีคำสั่งให้ยกเลิกการฟื้นฟูฟูจิกิจการ และเข้าสู่กระบวนการชำระบัญชีต่อเมื่อปรากฏข้อเท็จจริงอันเป็นเงื่อนไขตามที่กฎหมายล้มละลายกำหนดดังต่อไปนี้¹¹⁵

1. การฟื้นฟูฟูจิกิจการต่อไปจะก่อให้เกิดความเสียหาย หรือทำให้กองทรัพย์สินของลูกหนี้ลดมูลค่าลง และไม่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าลูกหนี้จะสามารถกลับคืนสู่สภาวะปกติได้
2. ไม่สามารถดำเนินการให้สำเร็จลุล่วงไปตามแผนฟื้นฟูฟูจิกิจการที่กำหนด
3. เจ้าหนี้ได้รับความเสียหายจากความล่าช้าโดยไม่มีเหตุอันสมควรในการดำเนินการฟื้นฟูฟูจิกิจการของลูกหนี้
4. การเสนอแผนฟื้นฟูฟูจิกิจการไม่เป็นไปตามระยะเวลาที่ศาลเป็นผู้กำหนด
5. ข้อเสนอในแผนฟื้นฟูฟูจิกิจการไม่ได้รับความเห็นชอบยอมรับแผน และมีการปฏิเสธคำขอขยายระยะเวลาเพื่อขอแก้ไข หรือจัดทำแผนฟื้นฟูฟูจิกิจการใหม่
6. มีการเพิกถอนคำสั่งยืนยันแผนฟื้นฟูฟูจิกิจการ และมีการปฏิเสธคำยืนยันของแผนฟื้นฟูฟูจิกิจการที่มีการแก้ไข หรือเสนอใหม่
7. ไม่สามารถที่จะดำเนินการให้สำเร็จลุล่วงไปตามที่กำหนดไว้ในแผนฟื้นฟูฟูจิกิจการที่ได้รับการยืนยันแล้ว
8. การดำเนินการของลูกหนี้ไม่เป็นไปตามสาระสำคัญที่กำหนดไว้ในแผนฟื้นฟูฟูจิกิจการที่ได้รับการยืนยันแล้ว
9. แผนฟื้นฟูฟูจิกิจการได้สิ้นสุดลงเนื่องจากได้เกิดเหตุการณ์ตามที่กำหนดไว้ในแผนฟื้นฟูฟูจิกิจการ
10. ไม่ชำระค่าธรรมเนียมหรือค่าปรับใด ๆ ตามที่กฎหมายกำหนด

¹¹⁴ 11 U.S.C. , Section 1112 [b]

¹¹⁵ 11 U.S.C. , Section 1112 [b] [1] - [10]

บทบัญญัติที่กล่าวมาทั้ง 10 ประการนั้น ไม่ได้เป็นข้อเท็จจริงที่เคร่งครัดเฉพาะที่ปรากฏในกฎหมายเท่านั้น หากแต่เมื่อมีเหตุประการอื่นใดที่ปรากฏขึ้นนอกเหนือจากที่กฎหมายกำหนด จะต้องได้รับการกล่าวขึ้นและมีการพิสูจน์ ซึ่งกรณีส่วนใหญ่มักเกิดจากเหตุที่ลูกหนี้ไม่มีเจตนาสุจริตอย่างเพียงพอทั้งในการเริ่มต้นแห่งคดี หรือระหว่างการดำเนินคดีอยู่ก็ตาม นั้นหมายถึงศาลอาจมีคำสั่งให้ยกเลิกการฟื้นฟูกิจการและเปลี่ยนคดีไปสู่การชำระบัญชีได้ หากว่าลูกหนี้ยื่นคดีขอฟื้นฟูกิจการด้วยเจตนาไม่สุจริต

ถึงแม้ว่ากรณีจะปรากฏเหตุแห่งการขอต่อศาลให้มีการยกเลิกการฟื้นฟูกิจการ หรือเปลี่ยนคดีไปสู่การชำระบัญชีได้ก็ตาม คดีฟื้นฟูกิจการก็อาจไม่ต้องเปลี่ยนไปสู่การชำระบัญชี Chapter 7 เมื่อกรณีดังนี้

1. คดีฟื้นฟูกิจการของชาวเกษตรกร [Farmer] หรือขององค์กรเพื่อการกุศล [Charitable corporation] อาจไม่ต้องเปลี่ยนคดีไปสู่การชำระบัญชีภายใต้ Chapter 7 เว้นแต่ลูกหนี้ร้องขอเช่นนั้น¹¹⁶
2. คดีฟื้นฟูกิจการจะไม่เปลี่ยนไปสู่การชำระบัญชีภายใต้ Chapter 7 เว้นแต่ ลูกหนี้ในคดีฟื้นฟูกิจการจะมีคุณสมบัติเป็นลูกหนี้ตามที่กฎหมายกำหนดในการชำระบัญชีตาม Chapter 7 หรือในกรณีที่คดีฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้จะเปลี่ยนไปสู่บทบัญญัติในหมวดอื่น ลูกหนี้จะต้องมีคุณสมบัติตามที่บัญญัติไว้ใน Chapter ที่คดีของลูกหนี้จะเปลี่ยนไปสู่¹¹⁷

เมื่อศาลได้พิจารณาและมีคำสั่งให้คดีฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้เปลี่ยนเข้าสู่การชำระบัญชีภายใต้ Chapter 7 บรรดาบุริมสิทธิใด ๆ จะเป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดใน Chapter 7 สำหรับเจ้าหนี้ที่ให้ความช่วยเหลือทางการเงินแก่ลูกหนี้ในคดีฟื้นฟูกิจการซึ่งได้รับบุริมสิทธิรับชำระหนี้ก่อน เมื่อคดีฟื้นฟูกิจการเปลี่ยนไปสู่การชำระบัญชี บุริมสิทธิอันเป็นค่าใช้จ่ายเพื่อการบริหารภาย

¹¹⁶ 11 U.S.C. , Section 1112 [c]

¹¹⁷ 11 U.S.C. , Section 1112 [f]

ได้ Chapter 11 จะมีสิทธิได้รับชำระหนี้มีบุริมสิทธิในลำดับที่ 2 รองจากเจ้าหนี้บุริมสิทธิในค่าใช้จ่ายเพื่อการบริหารภายใต้การชำระบัญชี Chapter 7¹¹⁸

3.11 บทสรุปกระบวนการฟื้นฟูกิจการขนาดเล็กประเทศสหรัฐอเมริกา

ตามที่ได้กล่าวมาแล้วว่ากฎหมายฟื้นฟูกิจการของประเทศสหรัฐอเมริกาได้ตระหนักถึงความแตกต่างกันในขนาดของกิจการซึ่งจะส่งผลต่อความสำเร็จในการฟื้นฟูกิจการ และจากกฎหมาย ฟื้นฟูกิจการที่มีอยู่ไม่ได้เป็นมาตรการที่เหมาะสมและเอื้อประโยชน์ต่อการฟื้นฟูกิจการที่มีขนาดเล็ก จึงได้บัญญัติกฎหมายฟื้นฟูกิจการสำหรับลูกหนี้กิจการขนาดเล็ก [Small Business Reorganization] เพิ่มเติมจากกฎหมายฟื้นฟูกิจการขนาดใหญ่ จากการศึกษาพบว่ากฎหมายฟื้นฟูกิจการขนาดเล็กนั้น ได้บัญญัติขึ้น โดยมีแนวคิดและหลักการที่มีส่วนร่วมกับการฟื้นฟูกิจการขนาดใหญ่ และได้เพิ่มเติมบทบัญญัติที่จะก่อให้เกิดความเหมาะสมและเอื้อประโยชน์ต่อลูกหนี้กิจการขนาดเล็ก

กิจการขนาดเล็กมีลักษณะการดำเนินงานที่ไม่ยุ่งยาก ซับซ้อน และมีข้อจำกัดด้วยขนาดและทุน หรือประเภทของกิจการ ต่างจากกิจการที่มีขนาดใหญ่ ประเภทบริษัทมหาชนจำกัด มาตรฐานในการตรวจสอบลูกหนี้กิจการขนาดเล็กที่ฟื้นฟูกิจการจึงไม่จำเป็นต้องถึงระดับเดียวกับกิจการขนาดใหญ่ที่เกี่ยวพันกับสังคมส่วนรวมและมีความซับซ้อนในการดำเนินธุรกรรม ดังนั้น มาตรการในการจะให้กิจการขนาดเล็กฟื้นฟูกิจการได้ประสบความสำเร็จจึงต้องกำหนดมาตรการให้สอดคล้องกับลูกหนี้ขนาดเล็ก ที่ต้องการความรวดเร็วแต่รัดกุม และประหยัดค่าใช้จ่าย รวมถึงใช้เวลาในการฟื้นฟูกิจการไม่มากนัก นโยบายที่ต้องการให้การฟื้นฟูกิจการขนาดเล็กเป็นไปอย่างรวดเร็ว [Fast Track] จึงเกิดขึ้น โดยพิจารณาได้ดังนี้

¹¹⁸ 11 U.S.C. , Section 726 [b]

การกำหนดคุณสมบัติลูกหนี้กิจการขนาดเล็กที่จะขอรับการฟื้นฟูกิจการขนาดเล็ก

กฎหมายฟื้นฟูกิจการขนาดเล็ก Chapter 11 ปี คริสต์ศักราช 1994 ได้บัญญัตินิยามเกี่ยวกับคุณสมบัติของลูกหนี้ที่จะเข้าสู่การฟื้นฟูกิจการขนาดเล็กไว้ ในมาตรา 101 [51] [c] ดังนี้

" " กิจการขนาดเล็ก " ให้หมายความถึงบุคคลซึ่งมีภาระหนี้อันเกิดจากการประกอบธุรกิจ หรือการพาณิชย์ซึ่งมีภาระหนี้ที่มีจำนวนแน่นอน ไม่ว่าจะ เป็นภาระหนี้ที่มีหลักประกัน หรือไม่มีหลักประกันก็ตามรวมกันเป็นจำนวนไม่เกินกว่า \$ 2,000,000 "

ต่อมาในปัจจุบันได้มีร่างกฎหมายฟื้นฟูกิจการขนาดเล็ก Chapter 11 เพื่อแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายล้มละลายโดยครั้งนี้ได้มีการพิจารณาแก้ไขเพิ่มเติมบทนิยามเกี่ยวกับคุณสมบัติของลูกหนี้กิจการขนาดเล็กเพื่อให้ครอบคลุมลูกหนี้กิจการขนาดเล็กอย่างเหมาะสม โดยพิจารณาแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเดิม ดังนี้

" คดีกิจการขนาดเล็ก " หมายถึงคดีที่ยื่นคำร้องขอฟื้นฟูกิจการภายใต้บทบัญญัติ Chapter 11 ของกฎหมายนี้ ซึ่งลูกหนี้เป็นลูกหนี้กิจการขนาดเล็กตามที่กฎหมายกำหนด ¹¹⁹

" ลูกหนี้กิจการขนาดเล็ก " หมายถึง

[A] ภายใต้บทบัญญัติอนุมาตรา [B] ลูกหนี้กิจการขนาดเล็กหมายถึง ลูกหนี้บุคคลซึ่งรวมถึงบุคคลที่เกี่ยวข้อง [affiliate] กับลูกหนี้บุคคลดังกล่าวและมีสถานะเป็นลูกหนี้ตามที่บทบัญญัติในหมวดนี้กำหนด เว้นแต่บุคคลที่เกี่ยวข้องกับลูกหนี้บุคคลดังกล่าวนั้นจะเป็นเจ้าของกิจการอสังหาริมทรัพย์ หรือกิจการอื่นใดอันเกี่ยวข้องกับอสังหาริมทรัพย์ ซึ่งมีภาระหนี้จำนวนแน่นอน ไม่ว่าหนี้นั้นจะมีประกันหรือไม่มีประกันเป็นจำนวนรวมกันไม่เกินกว่า \$ 4,000,000 โดยไม่นับรวมภาระหนี้ที่ลูกหนี้กิจการขนาดเล็กนั้นเป็นหนี้บุคคลใดที่เกี่ยวข้อง [affiliate] กับบุคคลดังกล่าว หรือบุคคลภายในกิจการของลูกหนี้ [insider] บทบัญญัติข้างต้นใช้สำหรับคดีที่ทรัสต์แห่งชาติได้แต่งตั้งคณะกรรมการเจ้าหนี้ไม่มีประกันขึ้นตามมาตรา 1102 [a] [1] ซึ่งศาลได้

¹¹⁹ ร่างแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายฟื้นฟูกิจการขนาดเล็ก Chapter 11 , Section 101 [51] [c]

พิจารณาแล้วว่ามีความสามารถอย่างเพียงพอและเป็นตัวแทนที่สามารถทำหน้าที่ตรวจสอบลูกหนี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และ

[B] ไม่รวมถึงสมาชิกของบุคคลใดที่เกี่ยวข้องกับลูกหนี้บุคคลซึ่งมีภาระหนี้จำนวนแน่นอน ไม่ว่าหนี้นั้นจะมีประกันหรือไม่มีประกันเป็นจำนวนรวมกันเกินกว่า \$ 4,000,000 โดยไม่นับรวมภาระหนี้ที่ลูกหนี้กิจการขนาดเล็กนั้นเป็นหนี้บุคคลใดที่เกี่ยวข้อง [affiliate] กับบุคคลดังกล่าว หรือบุคคลภายในกิจการของลูกหนี้ [insider]¹²⁰

การเสนอให้เป็นทางเลือก [Optional] ที่จะขอรับการฟื้นฟูกิจการขนาดเล็ก โดยให้สิทธิเพียงลูกหนี้เท่านั้น

กระบวนการฟื้นฟูกิจการขนาดเล็กที่กฎหมายล้มละลายบัญญัติขึ้นนั้น ประสงค์ให้การฟื้นฟูกิจการขนาดเล็กประสบความสำเร็จมากขึ้น โดยพิจารณาถึงลักษณะเฉพาะของกิจการขนาดเล็กที่อาจได้รับผลกระทบต่อกฎหมายฟื้นฟูกิจการที่บัญญัติอยู่เดิม ซึ่งมีรากฐานของบทบัญญัติเพื่อกิจการขนาดใหญ่ เมื่อกฎหมายฟื้นฟูกิจการได้บัญญัติขึ้นเพื่อให้เหมาะสมกับขนาดกิจการของลูกหนี้ ย่อมสร้างโอกาสในการฟื้นฟูกิจการขนาดเล็กได้มากขึ้น แต่หากว่าลูกหนี้กิจการขนาดเล็กพิจารณาแล้วเห็นว่า การฟื้นฟูกิจการภายใต้การฟื้นฟูกิจการขนาดใหญ่จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อทุกฝ่าย สร้างโอกาสที่จะประสบความสำเร็จในการฟื้นฟูกิจการ ได้มากกว่ากระบวนการที่บัญญัติขึ้นเพื่อลูกหนี้กิจการขนาดเล็กโดยตรง ลูกหนี้กิจการขนาดเล็กจึงควรมีสิทธิเลือกที่จะฟื้นฟูกิจการภายใต้กระบวนการใดที่เหมาะสมและจะประสบความสำเร็จในการฟื้นฟูกิจการได้มากกว่า โดยไม่จำเป็นที่จะต้องเข้าสู่การฟื้นฟูกิจการตามขนาดของกิจการเสมอ เพราะจุดมุ่งหมายของการฟื้นฟูกิจการนั้นเพื่อให้โอกาสลูกหนี้ได้คงรักษากิจการต่อไปได้ มีเงินเพียงพอชำระหนี้คืนเจ้าหนี้ทั้งหลาย และสังคมไม่ได้รับผลกระทบจากการล้มละลายของกิจการ ภายใต้หลักการและเหตุผลกฎหมายล้มละลายว่าด้วยการฟื้นฟูกิจการ จึงบัญญัติให้กระบวนการฟื้นฟูกิจการขนาดเล็กเป็นทางเลือกให้ลูกหนี้กิจการขนาดเล็กได้ใช้เพื่อประโยชน์ในการฟื้นฟูกิจการ หากลูกหนี้กิจการขนาดเล็กพิจารณาแล้วเห็นว่ากระบวนการฟื้นฟูกิจการขนาดใหญ่มีความเหมาะสมและจะประสบความสำเร็จมากกว่า ก็สามารถฟื้นฟูกิจการภายใต้กระบวนการนั้นได้

¹²⁰ ร่างแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายฟื้นฟูกิจการขนาดเล็ก Chapter 11 , Section 101 [51] [d]

การกำหนดระยะเวลาการจัดทำแผนฟื้นฟูกิจการ

ลูกหนี้ที่เข้าสู่กระบวนการฟื้นฟูกิจการคือลูกหนี้ที่ประสบปัญหาทางการเงิน จึงจำเป็นต้องดำเนินการฟื้นฟูกิจการต้องคำนึงถึงความรวดเร็วในการให้ความช่วยเหลือฟื้นฟูกิจการ เพื่อกิจการจะได้กลับสู่สถานะที่ดีขึ้น กฎหมายฟื้นฟูกิจการขนาดเล็กได้บัญญัติกฎหมายให้สอดคล้องกับสถานการณ์ของกิจการขนาดเล็ก การเสนอแผนฟื้นฟูกิจการต้องยื่นต่อศาลภายในระยะเวลา 90 วันนับแต่วันได้รับอนุญาตให้ฟื้นฟูกิจการได้ และการให้การยืนยันแผนฟื้นฟูกิจการโดยศาล ต้องให้เสร็จสิ้นภายในกำหนดไม่เกินกว่า 150 วัน ซึ่งเป็นระยะเวลาที่สั้นกว่าที่กำหนดในการฟื้นฟูกิจการขนาดใหญ่

คณะกรรมการเจ้าหนี้

สำหรับลูกหนี้ที่ขอรับการฟื้นฟูกิจการภายใต้การฟื้นฟูกิจการขนาดเล็ก หากผู้มีส่วนได้เสียฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งในคดีร้องขอ และศาลได้พิจารณาและมีเหตุอันสมควร ศาลอาจมีคำสั่งจัดการแต่งตั้งคณะกรรมการเจ้าหนี้ได้¹²¹

กฎหมายล้มละลายไม่ได้กำหนดขนาดของคณะกรรมการเจ้าหนี้ไว้เฉพาะ แต่ 11 U.S.C. section 1102 [b] [1] ได้กำหนดจำนวนคณะกรรมการเจ้าหนี้ขั้นต่ำต้องประกอบด้วยเจ้าหนี้ไม่มีประกันรายใหญ่ที่สุดที่ประสงค์จะทำหน้าที่เป็นคณะกรรมการเจ้าหนี้น้อยกว่า 7 คน ดังนั้นหากลูกหนี้ที่ขอฟื้นฟูกิจการขนาดเล็ก และไม่ได้ร้องขอให้ศาลพิจารณาและจัดการแต่งตั้งคณะกรรมการเจ้าหนี้ คณะกรรมการเจ้าหนี้ของลูกหนี้ฟื้นฟูกิจการขนาดเล็กก็ต้องประกอบไปด้วยเจ้าหนี้ไม่มีประกันรายใหญ่ที่สุด 7 คนเป็นคณะกรรมการเจ้าหนี้น้อยกว่า 7 คนเช่นกัน โดยอาศัยบัญชีรายชื่อเจ้าหนี้อย่างน้อยที่สุด 20 รายที่ลูกหนี้เสนอต่อศาลในการกำหนดแต่งตั้งก็ได้¹²²

แต่โดยลักษณะของกิจการขนาดเล็ก การดำเนินกิจการมักเกี่ยวข้องกับบรรดาเจ้าหนี้เพียงไม่กี่รายเท่านั้น โดยหลักจะเป็นเจ้าหนี้ไม่มีประกันที่ซื้อ-ขายสินค้าบริการเพื่อใช้ในการดำเนินกิจการ [Trade Creditor] และบรรดาเจ้าหนี้มีประกันที่เป็นสถาบันการเงินต่าง ๆ ที่ให้สินเชื่อ

¹²¹ 11 U.S.C. , Section 1102 [b] [3]

¹²² Federal Rules of Bankruptcy Procedure , Rule 1007

สำหรับกิจการ ซึ่งเจ้าหนี้ทั้งสองประเภทนี้ก็จะมีความไม่มาก การดำเนินกิจการขนาดเล็กส่วนหนึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของความไว้วางใจทางการค้ากันและกัน ดังนั้นหากลูกหนี้ทำกิจการกับเจ้าหนี้รายใดมานานก็มักจะไม่ค่อยมีการเปลี่ยนไปทำการค้ากับคู่ค้ารายอื่น สถาบันการเงินก็มักใช้สถาบันการเงินเดิม ๆ ที่เคยเป็นลูกค้ากันอยู่เดิม ทำให้การแต่งตั้งคณะกรรมการเจ้าหนี้ที่ต้องอยู่ภายใต้ข้อบังคับด้วยจำนวนเจ้าหนี้ไม่มีประกันที่อาจไม่ครบจำนวนอย่างน้อย 7 คนตามที่กฎหมายล้มละลายกำหนดดังกล่าว

ดังนั้นการฟื้นฟูกิจการขนาดเล็กจึงบัญญัติให้การแต่งตั้งคณะกรรมการเจ้าหนี้ถือเป็นเงื่อนไขที่ผู้มีส่วนได้เสียสามารถร้องขอให้ศาลแต่งตั้งคณะกรรมการเจ้าหนี้ได้ หากมีเหตุผลอันสมควร โดยศาลจะเป็นผู้พิจารณาและมีคำสั่ง ประกอบกับการจัดตั้งคณะกรรมการเจ้าหนี้ นั้นเพื่อทำหน้าที่เป็นเครื่องมือในการคุ้มครองเจ้าหนี้ด้วยกัน ด้วยการตรวจสอบลูกหนี้ กิจการของลูกหนี้ขนาดเล็กนั้นอาจไม่ยุ่งยากเกินไป ในการตรวจสอบทรัพย์สินหรือกิจการของลูกหนี้ในระดับตั้งคณะกรรมการเจ้าหนี้ขึ้นจึงไม่มีความจำเป็นอย่างเพียงพอ และเหมาะสม ซึ่งจะเป็นการลดภาระค่าใช้จ่ายในการมาประชุมเจ้าหนี้ หรือค่าใช้จ่ายในการตรวจสอบลูกหนี้ เช่น การจ้างนักบัญชี หรือทนายความ ทำให้กระบวนการฟื้นฟูกิจการมีความรวดเร็วมากขึ้น

การให้อำนาจศาลพิจารณาและมีคำสั่งเพื่อความยืดหยุ่นในการจัดทำรายงานการเปิดเผยข้อมูลและแผนฟื้นฟูกิจการ

บทบัญญัติว่าด้วยรายงานการเปิดเผยข้อมูลในกิจการขนาดเล็กมีความยืดหยุ่นพอสมควร นอกจากกระบวนการให้ความเห็นชอบแผนฟื้นฟูกิจการอาจพิจารณาต่อเนื่องได้หลังจากศาลได้ให้ความเห็นชอบรายงานการเปิดเผยข้อมูลแล้ว 11 U.S.C. , section 1125 [f] ได้กำหนดมาตรการที่ก่อให้เกิดความยืดหยุ่นต่อการเปิดเผยข้อมูล ดังนี้

1. การพิจารณาให้ความเห็นชอบรายงานการเปิดเผยข้อมูลและการยืนยันแผนฟื้นฟูกิจการต่อเนื่องกันไป

11 U.S.C. , Section 1125 [f] [4] [C] กำหนดให้การพิจารณารายงานการเปิดเผยข้อมูล อาจพิจารณาร่วมกับการพิจารณาให้ความเห็นชอบแผนฟื้นฟูกิจการได้

กระบวนการพิจารณาคดีฟื้นฟูกิจการขนาดเล็กเป็นสิ่งสำคัญที่จะมีส่วนช่วยให้การฟื้นฟูกิจการประสบความสำเร็จ บทบัญญัติที่ว่าด้วยการรวมพิจารณาให้ความเห็นชอบกับรายงานการเปิดเผยข้อมูลและการยื่นขึ้นแผนฟื้นฟูกิจการอย่างต่อเนื่องกันจะทำให้กระบวนการพิจารณากระชับมากขึ้น และเป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายที่จะเกิดขึ้นในการนัดหมายฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งหมดร่วมพิจารณารายงานการเปิดเผยข้อมูลครั้งหนึ่ง และการพิจารณาให้ความเห็นชอบแผนฟื้นฟูกิจการอีกครั้งหนึ่ง หากการพิจารณาทั้งรายงานการเปิดเผยข้อมูลและแผนฟื้นฟูกิจการสามารถกระทำต่อเนื่องกันได้ ศาลก็ควรพิจารณาและมีคำสั่งให้รวมการพิจารณาได้ ในคดีฟื้นฟูกิจการขนาดเล็ก ส่วนหนึ่งเพราะคดีฟื้นฟูกิจการขนาดเล็กมีรายละเอียดของข้อมูล และเอกสารไม่ยุ่งยากมากนัก การพิจารณาจึงไม่ต้องถึงระดับเช่นกิจการขนาดใหญ่ การรวมพิจารณาจึงเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ และส่งผลดีต่อลูกหนี้ด้วย

2. การสร้างความยืดหยุ่นในการเสนอรายงานการเปิดเผยข้อมูล และแผนฟื้นฟูกิจการ

การให้อำนาจศาลในการผ่อนผัน หรือยกเว้นข้อกำหนดในกฎหมายบางประการสำหรับการรายงานการเปิดเผยข้อมูลของลูกหนี้กิจการขนาดเล็ก โดยคำสั่งของศาลต้องอยู่บนพื้นฐานเพื่อประโยชน์ของเจ้าหนี้ และลูกหนี้เป็นหลัก พิจารณาได้จาก มาตรา 1125 [f]

[1] ในการพิจารณา ไม่ว่าจะรายงานการเปิดเผยข้อมูลจะให้ข้อมูลอย่างเพียงพอหรือไม่ก็ตาม ศาลจะต้องพิจารณาถึงความซับซ้อนของคดี และผลประโยชน์ที่บรรดาเจ้าหนี้ทั้งหลาย หรือผู้มีผลประโยชน์ฝ่ายอื่นจะได้จากข้อมูลที่เพิ่มขึ้น และพิจารณาประกอบกับค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจากการได้ข้อมูลเพิ่มเติม

ศาลมีอำนาจในการพิจารณาและมีคำสั่งให้ลูกหนี้จัดหาข้อมูลเพิ่มเติมหรือไม่ก็ได้ โดยคำสั่งต้องพิจารณาถึงปัจจัยต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านของความซับซ้อนคดี หรือผลประโยชน์จากข้อมูลที่ฝ่ายเจ้าหนี้จะได้รับ และค่าใช้จ่ายที่ลูกหนี้ต้องเสียไปจากการจัดหาข้อมูลเหล่านั้น ศาลจะ

ต้องนำปัจจัยเหล่านี้มาพิจารณาประกอบก่อนมีคำสั่งใด ก็จะต้องประโยชน์ทั้งลูกหนี้และเจ้าหนี้ ทำให้กระบวนการฟื้นฟูกิจการเกิดความยุติธรรม และรวดเร็วมากขึ้น หรือ

[2] ศาลอาจพิจารณาคัดสินว่าแผนฟื้นฟูกิจการได้ให้ข้อมูลอย่างเพียงพอ แล้ว และทำให้รายงานการเปิดเผยข้อมูลที่เป็นเอกสารแยกต่างหากไม่มีความจำเป็นอีกต่อไป

มาตรการนี้ก็เช่นกันให้อำนาจศาลในการพิจารณาว่าหากแผนฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ให้ข้อมูลอย่างเพียงพอที่ศาล เจ้าหนี้ หรือผู้มีส่วนได้เสียจะใช้ในการพิจารณาคัดสินใจให้ลูกหนี้ฟื้นฟูกิจการได้ ศาลก็อาจพิจารณาและมีคำสั่งให้งดการจัดทำรายงานการเปิดเผยข้อมูลก็ได้ เพราะถือว่ารายงานการเปิดเผยข้อมูลนั้นได้รวมอยู่ในแผนฟื้นฟูกิจการแล้ว กระบวนการฟื้นฟูกิจการขนาดเล็กก็จะเพิ่มความรวดเร็ว กระทั่งเข้าไปอีกระดับหนึ่ง

3. การสร้างรูปแบบมาตรฐานเพื่อให้เกิดการยอมรับโดยทั่วไป [Uniform Safe Harbor Standard Form]

[3] ศาลอาจพิจารณานุมัติรายงานการเปิดเผยข้อมูลที่เป็นไปตามแบบที่กำหนดโดยศาล หรือที่เป็นไปตามแบบที่กำหนดใน 28 U.S.C. , Section 2075.¹²³

ในการจัดทำรายงานการเปิดเผยข้อมูลซึ่งมีความสำคัญต่อการตัดสินใจต่อแผนฟื้นฟูกิจการที่ลูกหนี้เสนอ แต่พบว่ามีปัญหาหลายประการที่ต้องให้ความสนใจ

1. กฎหมายมิได้กำหนดแนวทางของข้อมูลที่ชัดเจนว่า "ข้อมูลที่เพียงพอ" นั้นเป็นอย่างไร
2. เจ็อนเวลาที่กำหนดไว้ในการจัดทำรายงานการเปิดเผยข้อมูล
3. สภาพการณ์ของสมุคบัญญัติและบันทึกเกี่ยวกับกิจการลูกหนี้ ว่ามีความสมบูรณ์เพียงใด

¹²³ 11 U.S.C. section 1125 [f] [3]

4. ระดับความต้องการข้อมูลที่หลากหลายของบรรดาเจ้าหน้าที่

ปัญหาที่เกิดขึ้นส่งผลกระทบต่อโดยตรงต่อลูกหนี้กิจการขนาดเล็กที่ประสบปัญหาทางการเงิน และต้องการฟื้นฟูกิจการด้วยความรวดเร็ว แต่ต้องประสบปัญหาความเข้มงวดของรายงานการเปิดเผยข้อมูลตามที่กฎหมายกำหนดซึ่งบัญญัติขึ้นเพื่อลูกหนี้กิจการขนาดใหญ่ ความละเอียดของข้อมูลจึงเป็นสิ่งที่บรรดาเจ้าหน้าที่ของลูกหนี้กิจการขนาดใหญ่ต้องการ หากลูกหนี้กิจการขนาดเล็กต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่เข้มงวดเช่นนั้น จะก่อให้เกิดภาระทั้งค่าใช้จ่ายและใช้เวลาในการจัดทำรายงานการเปิดเผยข้อมูลที่สมบูรณ์ ลูกหนี้กิจการขนาดเล็กอาจต้องว่าจ้างนักบัญชี หรือทนายความในการจัดทำรายงานและแผนฟื้นฟูกิจการ อันจะเป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จในการฟื้นฟูกิจการ

การสร้างรูปแบบเอกสารมาตรฐานที่ใช้ในการจัดทำรายงานการเปิดเผยข้อมูล และแผนฟื้นฟูกิจการสำหรับลูกหนี้กิจการขนาดเล็กจะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อลูกหนี้กิจการขนาดเล็ก เพราะเอกสารมาตรฐานเหล่านี้จะกำหนดข้อมูลที่จำเป็นและเป็นที่ต้องการอย่างเพียงพอ หากลูกหนี้ได้จัดทำรายงานการเปิดเผยข้อมูล หรือแผนฟื้นฟูกิจการตามที่เอกสารมาตรฐานนั้น ๆ กำหนด จะได้รับความคุ้มครองว่าลูกหนี้ให้ข้อมูลอย่างเพียงพอแก่การตัดสินใจของฝ่ายที่เกี่ยวข้องแล้ว ซึ่งจะช่วยลดปัญหาความหลากหลายของร่างรายงานการเปิดเผยข้อมูล และร่างแผนฟื้นฟูกิจการที่จัดทำขึ้นจากทั้งฝ่ายลูกหนี้ และเจ้าหน้าที่ ที่อาจมีความคิดเห็นแตกต่างกัน และส่งผลกระทบต่อเปิดเผยข้อมูลไม่เพียงพอ และการไม่ยอมรับแผนฟื้นฟูกิจการในที่สุด และลดภาระค่าใช้จ่ายและเวลาที่ จะเกิดขึ้นจากการจัดทำเอกสารดังกล่าว โดยเอกสารมาตรฐานที่จัดทำขึ้นต้องสร้างความสมดุลย์ให้เกิดขึ้นระหว่างบุคคลสองฝ่าย คือ

1. เอกสารมาตรฐานต้องสนองตอบต่อความต้องการอย่างมีเหตุผลอันสมควรทั้ง ศาลล้มละลาย ทรัสต์แห่งชาติ บรรดาเจ้าหน้าที่ทั้งหลาย และคู่สัญญาผู้มีส่วนได้เสียทั้งหลาย โดยเอกสารต้องให้ข้อมูลอย่างเพียงพอต่อบุคคลที่กล่าวมาแล้ว เพื่อประกอบในการตัดสินใจ
2. เอกสารมาตรฐานต้องไม่สร้างภาระเกินควร อีกทั้งประหยัดค่าใช้จ่ายและง่ายต่อการใช้เอกสารเหล่านั้น